

BERXWEDAN

HER TÎŞT JÎ BO ENÎYA RÎZGARIYA NETEWA KURDÎSTAN

Sayı 40 / 15 Ekim 1987 2.50 DM

CUDÎ DAĞINDA BÜYÜK ÇATIŞMA

- Bir askeri helikoptere ateş edildi. Helikopterin düştüğü söyleniyor.
- Alixan Tatar'ın çetelerine kayıp verdirildi.
- Subay ve erlerden yaralı ve ölü sayısının arttığı bildiriliyor.

Sırnak-Cudi dağında 7 Ekim 1987 tarihinde başlayan ve 9 Ekim'e kadar yer yer şiddetli çarpışmalar biçiminde devam eden çatışma sonucunda sömürgeciler ağır kayıp aldı. Faşist ordunun havan, lav vb. gibi ağır silahları kullandığı çatışmada ARGK gerillaları bir düşman helikopterini düşürdüler. Saatler boyu çok yakın mesafede devam eden çatışmada faşist güçler büyük bir paniğe kapılarak geri çekilmek zorunda kaldılar. ARGK birliği, bazı gerillalarının çatışmada hafif yaralar almaları dışında bir kayıp vermedi.

Haberi 2. sayfada

MARDİN'DE KÖY KORUCULUĞU ÇÖZÜLDÜ

Mardin bölgesinde haziran ayından bu yana yoğun bir şekilde devam eden eylemlilik sonucu köy koruculuğu uygulaması tamamen çözüldü. Pınarcık, Yuvalı, Peçenek vd. köylerde, köy korucularına vurulan darbeler sonucu, faşist sömürgecilerin yataştırmaya çalıştığı bu sistem

dağıldı. Köy korucularının büyük bölümü silahını bıraktı, büyük bir bölümü de bölgeyi terkederek metropole veya başka alanlara kaçtı. Bu gelişmeler sonucu, ulusal kurtuluş savaşımız karşısında tutunamayan koruculuk dağıldı. Öyle ki, Türk ordusunun

Devami 3. sayfada

Kürdistan'da Göçler, Neden ve Sonuçları

Ulusların yaşamında ülke ve toprak yaşam ögesini oluşturur. Yarı barbar göçebe insan topluluklarını halklaşma sürecine sokan en önemli evre toprağa yerleşim evresidir. Üretim, pratik gelişmiş; kültürden sosyal yaşama kadar halkları var eden öğeler, insanın toprakla ilişkilerinde ve toprağa yerleşim sürecinde ortaya çıkmıştır. Ülke, ulusları var eden zorunlu ögedir. Ülke, insan topluluklarının köküdür. Halk ülke ilişkisi, kök ağaç ilişkisine benzer. Kökünden koparı-

lan bir ağaç ne denli gür ve meyveleri güçlü bile olsa kurumaya mahkumdur. Bir halkın başına gelebilecek en büyük afet, ne savaş ne de depremdir. Onlar kadar ve onlardan daha büyük afet, toprağın, ülkesinden kopulmasıdır. Ülkesinden kovulan bir halk sadece fiziki olarak yok olmaz, ondan önce yavaş yavaş kültürü, sosyal ilişkileri, dili vb. her şeyi dalından koparılan meyve gibi tek tek solmaya ve nitelik değiştirmeye başlar. Artık ne kadar

Devami 8. sayfada

ŞAHVELAT KÖPRÜSÜNE SABOTAJ

- Köprüde hasar büyük
- Mardin ve Urfa yolları mayın dolu.
- Uludere, Iğdır'da karayollarına ait 3 şantiye basıldı. Zarar 2 milyarı aştı.
- Uludere'de bir karakol basıldı.
- Aralık, Çukureca ve Bingöl merkeze bağlı, 3 ayrı köye yapılan baskında köy korucularına ait evler bombalandı. Birçok köy korucusu öldürüldü veya yaralandı.

Haberi 2. sayfada

ÇOBANDERE'DE EYLEM: 13 ÖLÜ

Meşeci köyü Çobandere mezrasına baskın düzenleyen ARGK gerilla birliği, köy korucuları ile çatışmaya girdi. Çatışma neticesinde çetelerden 8'i yakınları ile birlikte öldürüldü. 9 kişinin de ağır yaralandığı eylemde, toplam ölü sayısının 13'ü bulunduğu bildirilmektedir.

Akşam saatlerinde meydana gelen baskında yaklaşık 100 kişilik bir güçle köyü kuşatan ARGK birliği, kısa süren bir çatışma ardından Şanlı, Kartal ve Vural çetelerine ait evleri bastı. ARGK birliği kayıp vermeden eylemi başarı ile gerçekleştirdi.

Haberi 2. sayfada

İSVEÇ BASININDA KÜRDİSTAN VE PKK

DAGEN NYHETER:

"Kürtler, birbirleriyle savaşacak; bu Türk hükümetinin Kürt bölgelerinde PKK'ye karşı taktiğidir. Seçilen kişiler, köy koruculuğuna atılıyor, silahlandırılıyor. Ve işbirlikçi olarak nitelendirilenleri PKK vuruyor."

ARBETAREN:

"Kürdistan İşçi Partisi-PKK önderliğindeki Kürt gerillaları 1983'ten bu yana Türk ordusuna karşı savaşıyor. Hedef; bağımsız bir Kürt devleti."

YAZISI 7. SAYFADA

ULUSAL KONGREYE DOĞRU

Yekitiya Xortên Şoresgerên Welatparêzên Kurdistan — YXK Program Taslağı'nı yayınlamaya bu sayımızda da devam ediyoruz

YAZISI 10. SAYFADA

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ İLE DAYANIŞMA

ERNK Avrupa Temsilciliği dağıttığı bildiride, bütün ilerici-leri, yurtseverleri, demokratları ve devrimcileri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile dayanışmaya çağırıyor.

Bu dayanışmanın somut bir ifadesi olarak, ulusal kurtuluş mücadelesine bağlı kampanyasına aktif olarak katılmayı bir görev olarak belirledi.

Haberi 3. sayfada

Ölümünün 20. yıldönümünde

ERNESTO CHE GUEVERA'YI ANIYORUZ

Bir...
iki...
üç... daha fazla Vietnam çağrısı ile dünya halklarının mücadelesine en geniş enternasyonalist dayanışmayı isteyen Che, bu çağrılarımıza uygun yeni Vietnamlar yaratma mücadelesinde ölümsüzleşti.

YAZISI 13. SAYFADA

DÜNYA HABERLERİ

- Körfez Sularında Sıcak Rüzgar
- Nikaragua Yeni Zaferlere Doğru
- Tibet'teki Karışıklıklar Gözleri Bir Kez Daha Çin'e Çevirdi
- Güney Afrika'nın Angola'ya Yönelik Yeni Bir Provokasyonu

14 VE 15. SAYFADA

CUDİ DAĞINDA BÜYÜK ÇATIŞMA

Şırnak bölgesinde son bir ay içerisinde faşist ordu güçlerine ve köy korucularına karşı yoğunlaşan mücadele sonucu ARGK gerillaları son derece önemli mevziler ele geçirdiler. Ulusal kurtuluş savaşının yoğunlaştığı bu bölgede ARGK saflarına kitlesel katılım devam etmektedir. Türk sömürgecilerinin bütün oyunlarına ve saldırılarına rağmen, savaş bu cephede ARGK gerillalarının lehine büyümektedir.

Şırnak, baştan beri ulusal kurtuluş mücadelemizin önemli bir potansiyele sahip olduğu bir bölgedir. Faşist Türk sömürgecilerinin Şırnak'ta geliştirmek istediği köy koruculuğu uygulaması baştan tutmadı. Alihan Tatar ile çetesi ve birkaç hain aşiret reisi dışında silah alan olmadı. Bazı köylere ise faşist-sömürgeci komutanlar silahları bırakarak, köylüleri zorla korucu yapmak istediler. Yine, Şırnak'taki güçlerini tugay düzeyinde artıran sömürgeciler, bu bölgeyi Kürdistan'ın diğer alanlarına yönelik saldırılarının merkezi haline getirmek istediler.

Bütün bu girişimler baştan boşa çıkarıldı. Şırnak'ın faşist yönetimi 1985 yılında bir pusula eylemi sonucu imha edilecektir. Bunun ardısıra gelen eylem dalgası ise, sömürgecilerin Şırnak'ta konulanmalarını boşa çıkaracaktır.

1987 baharı ile birlikte, Şırnak alanında da ARGK'nin savaşı yoğunlaştırma ve geliştirme taktiklerine bağlı olarak, eylemlilik büyük bir artış gösterdi. Onlarca köyde toplantılar gerçekleştirildi. Her köyden sayıları onları bulan savaşı gücü ARGK saflarına alındı. Birçok köy korucusuna darbe vuruldu. Alihan Tatar ve çetesi Şırnak merkezine sığındı. Sayıları 50'yi bulan köylü kendilerine zorla verilen silahları teslim etti.

Ekim ayı başlarında ise gelişmeler daha yoğun bir şekilde ortaya çıkacaktır. Şır-

nak kaymakamı ölüm korkusundan dolayı istifa edecek ve Şırnak kaymakamsız kalacaktır. Korucu olarak eline silah tutuşturulan köylüler, birer birer silahlarını bırakacaklar. Bütün bu gelişmeler, Şırnak'ta ARGK'nin etkinliğini ve gücünü daha da artırdı.

Sömürgeci Türk basını bile, Şırnak'taki gelişmeleri özel olarak işlemeye başladı. Gazeteler, "Şırnak kaymakamsız kaldı, 16 günde 22 ölü" vb. haberler ile doldu. Gelişmelerin tümünden aleyhlerine döndüğünü gören ve otoriteleri yerle bir olan faşist ordu güçleri Şırnak'ta ARGK gerillalarına karşı yoğun bir operasyon başlattılar. Bu operasyonlarda, yer yer ARGK birliklerinin saldırıları ile karşılaşan faşist birlikler önemli oranda darbe aldılar. Ordunun morali kalmadığı gibi, hareket olanağı da büyük oranda daraldı.

Cudi dağları, Şırnak'ın önemli bir stratejik muntakasını oluşturuyor. Bu dağda, ARGK gerillalarının hareket olanağını ortadan kaldırmak için büyük bir operasyon başlatıldı.

7 Ekim günü ARGK birliği ile karşılaşan faşist ordu ile ARGK birliği arasında şiddetli bir çatışma başladı. Faşist Türk sömürgecileri Cudi da-

ğına büyük bir askeri güç sevkettiler. Korucular, özel timler ve jandarma birliklerinin yanı sıra havan, helikopter gibi ağır silahları da çarpışmanın sürdüğü cepheye naklettiler. Aradaki muazzam güç dengesizliğine rağmen, ARGK birliği büyük bir başarı gösterdi. Sömürgecilerin teknik üstünlüğünü, insan gücü ve başarılı taktik manevralarla boşa çıkaran gerillalar düşmana ağır kayıp verdirdiler.

Yakın çatışmadan ağır darbe alarak çıkan sömürgeciler, helikopter, havan gibi silahları kullanarak uzun mesafeden gerillalara darbe vurmak istedi. Bu girişimi de boşa çıkardı. ARGK birliğinin zaferi ile sonuçlanan çatışmada düşman güçlerinden ölü ve yaralı sayısının fazla olduğu bildirilmekte. Buna rağmen sömürgeciler yaptıkları açıklamada, "Bir onbaşı, bir korucu" biçiminde kayıplarını veriyor. Devrimcilerin kaybını ise "4 ölü" biçiminde veren sömürgeciler, yalanların açığa vurarak, cesetlerin bulunmadığını söylediler. Yöreden alınan haberlerde, sömürgeci-faşist düşmanın kaybını fazla olduğu bildirilmektedir.

ŞAHVELAT KÖPRÜSÜNE SABOTAJ

11 Ekim günü Şahvelat köprüsüne yerleştirilen 9 patlayıcıdan 5'inin patlaması sonucu köprüde büyük hasar meydana geldi ve köprü trafiğe kapandı.

Mardin-Urfa sınırları içinde İpekyolu veya E-24 karayolu üzerinde bulunan Şahvelat köprüsüne 9 yağ tenekesi içerisinde patlayıcı yerleştirildi. Büyük yağ tenekelerinin içi tümden patlayıcı ile dolu olduğu bildirilmektedir.

Patlama sonrası köprü ulaşımına kapatıldı. Köprünün ayaklarına yerleştirilmiş olan patlayıcının ağır hasara yol

açtığı söylenmektedir. Trafiğin tıkanması sonucu uzun bir kuyruk oluştu. Yolun kapanması sonucu araçların başka yollardan gönderildiği görüldü.

Bunun yanı sıra, Ceylanpınar, Kızıltepe köy yollarının çeşitli bölümlerinde de mayınların bulunması sonucu, etkisizleştirildikleri de haber olarak bildirilmekte. ARGK birliği tarafından birçok yol ve geçite mayın döşenmiş durumda. Bunların bazıları, düşmanın ve araçlarının çarpması sonucu infilak ederken, bir kısmı da tespit edilerek etkisizleştirilmektedir.

ŞANTİYE VE KÖY BASKINLARI DEVAM EDİYOR

Uludere ilçesine bağlı Ballı ve İnceler köyleri yakınında yol yapım çalışmalarını sürdüren ve karayollarına ait olan 2 şantiyeyi basan ARGK gerillaları bütün araçları yaktdılar.

6 Ekim akşamı saat 19.00 dolaylarında Ballı ve İnceler'de bulunan 2 ayrı şantiyeyi aynı anda basan ARGK gerilla takımları, şantiyede bulunan işçilere yönelik propaganda toplantıları da gerçekleştirdiler. Toplantı ardından bütün araçları ve barakaları ateşe veren ARGK gerillaları, eylem yerinden ayrıldılar.

Kars'ın Aralık ve Iğdır ilçelerinde gerçekleştirilen 2 ayrı eylemde 7 kişi yaralandı, 2 kamyon, 1 dozer ve 1 jip yakıldı.

Kars'ın Aralık ilçesine bağlı Çamurlu köyüne baskın düzenleyen bir gerilla birliği, hainlere ait malları yaktd. Gece saat 21.00'de köye gelen ARGK birliği bir toplantı yaptı. Toplantıda köyde bulunan hainler de teşhir edildi. Ulusal kurtuluş mücadelesine karşı düşmanlık yapmaktan vazgeçmeleri, aksi takdirde cezalandırılacakları belirtildi. Bu hainlere, şimdiki kadar işledikleri suçlarının karşılığı olarak verilen cezalar ise uygulandı. Bu hainlere ait olan çeşitli mallar, verilen ceza gereğince yakıldı.

Aynı akşam Iğdır sulama şantiyesine de bir baskın düzenlendi. Baskın sonucu şantiyede bulunan 2 kamyon, 1 dozer ve 1 jip yakıldı. Bu arada gerillaların uyarılarına uymayan 7 kişi ise açılan ateş sonucu yaralandılar.

Ayrıca işçilere yönelik olarak bir de toplantı gerçekleştirildi. ARGK birliği, sömürgecilerin uyguladığı politikaların teşhir ederek, ulusal kurtuluş

mücadelesine katılmaları çağrısı yaptı.

Bunların yanı sıra da Çukurca ve Bingöl'de de eylemler gerçekleştirildi.

Çukurca ya bağlı Cevizli köyü Çeltik mezrasına baskın düzenleyen ARGK birliği köy korucuları ile çatışmaya girdi. Çıkan çatışmada birçok korucu öldürüldü veya yaralandı. Aynı eylemde korucuların evlerinde, bombaların patlaması sonucu ağır maddi hasarın meydana geldiği söylenmektedir.

Bingöl merkezine bağlı Tekören köyüne 9 Ekim akşamı baskın düzenleyen ARGK birliği koruculara ait evleri bombaladı ve korucularla çatışmaya girdi. Bir saatte yakın süren çatışma sonucunda ölü ve yaralıların olup olmadığı tespit edilemedi. ARGK birliği kayıp vermeden üssüne çekildi.

ULUDERE-İŞIKVEREN KARAKOLUNA BASKIN

10 Ekim akşamı Uludere yakınlarında bulunan jandarma karakolu ARGK birliği tarafından basıldı.

Yöreden alınan haberlere göre, ARGK gerilla takımı İşıkveren Jandarma Karakolunun etrafını kuşatarak, bomba ve roket atışları ile binayı tahrip etmiş, içinde bulunan askerleri de saf dışı bırakmıştır. Çatışma anında etkisiz kalan askerlerin, açılan ateşin isabet etmesi sonucu, çoğunun ölü ve yaralı olduğu bildirilmektedir.

Sömürgeciler kayıplarını 1 jandarma ölü olarak vermemişlerse rağmen, kayıplarının çok fazla olduğu bir gerçektir.

ÇOBANDERE EYLEMİ: 13 ÖLÜ, 9 YARALI

10 Ekim gecesi Şırnak ilçesine bağlı Meşeci köyü Çobandere mezrasına baskın düzenleyen ARGK gerilla bölüğü, 13 çete ve yakını öldürdü, 9'unu ise ağır bir şekilde yaraladı.

Şırnak'ta köy korucularına ve sömürgeci ordu güçlerine karşı yoğun bir şekilde devam eden eylemlerde ARGK gerillaları yeni mevziler ele geçiriyor. Köy koruculuğu ve ihanetin tutunamadığı Şırnak'ta gerçekleştirilen bu son eylemle birlikte, köy koruculuğuna önemli bir darbe daha vuruldu.

Batıyan aşiretine mensup olan bu çeteler daha önce de çeşitli biçimlerde uyarılma ve sömürgecilerden uyarıları silahları teslim etmeleri istenmişti. Ancak bu çeteler, köylerinden ayrılarak Çobandere'ye yerleşmiş, çetecilikten vazgeçmemişlerdi. Faşist-sömürgeci Türk devleti ile bu alanda da ilişkilerini devam

ettiren ve ihanetlerini sürdüren bu çeteler, ordu birlikleri ile birlikte operasyonlara çıkıyor ve ARGK birliklerine karşı silah kullanıyorlardı.

Eylem gecesi köyü kuşatan ARGK birliği, bu hainlere yerlerinden çıkıp teslim olmaları çağrısını yaptı. İhanetini de-

vam ettirmek isteyen çeteler teslim olmayarak ateş etmeye başladılar. Bunun üzerine ARGK birliği saldırıya geçerek çetelerin evlerine bomba ve roketlerle ateş eder. Açılan ateş sonucu hainlerden 13'ü yakınları ile birlikte öldürüldü, 9'u ise yaralanır.

MARDİN'DE KÖY KORUCULUĞU ÇÖZÜLDÜ

Baştarafı 1. sayfada

bile etkili olamadığı ve belli alanları denetlemekle kendisini sınırladığı, birçok askerinin gerilla korkusundan dolayı şok geçirerek akli dengesini yitirdiği, özel timlerin ise gerillalar ile karşılaşmak için operasyona bile çıkmaya cesaret edemediği bir ortamda köy korucuları ne yapabiliirdi? Açık ki bunlar dağılmaktan kendilerini kurtaramazlardı.

Büyük oranda çözülen köy koruculuğundan arta kalan kırıntılar hala bazı köylerde bulunmakla birlikte, bunların da sayısı oldukça azdır. Bunlar karakolların desteğine sığınarak varlıklarını korumak istiyorlar. Ama yarın kendilerini koruyacak bir karakol bulamadıklarında ne yapacaklar? Bugün bile, faşist-sömürgeci birlikler büyük bir panik içindeler. Yarın bu karakollar birer birer ortadan kaldırıldığında, ihanet çetelelerinin de bunlarla birlikte, -eğer kaçma fırsatı bulurlarsa- kaçacakları açıktır.

Köy korucularının geride kalan kırıntılarını temizleme eylemleri devam ediyor. 2 Ekim günü Midyat ilçesine bağlı Başyurt köyünde 2 tanesi daha cezalandırıldı.

2 Ekim akşamı Başyurt köyüne gelen ve sayıları 50 kişiyi bulan bir ARGK birliği Halef Acar ve Emin Aygün adlı çeteleri kurşuna dizerek cezalandırdı.

Faşist Türk Devletinin İran'a Yeni Tazyiki

Körfez savaşının boyutları en fazla Türk devletini korkutuyor. En temel nedeni Kürdistan sorunu. Bunu Türk devleti yetkilileri de gizlemiyorlar. Şon olarak K. Evren, "Her şey İran-Irak savaşının bitmesine bağlıdır" açıklamasında bulunarak, savaşa ilişkilerini bir daha açıkladı.

Faşist Türk devleti savaşta fiilen taraftır. Saddam diktatörlüğü ile hem Kürdistan üzerine hem de diğer konularda antlaşmaları var. Belli aralarla Kuzey Kürdistan'a açık olarak yapılan çark saldırı ve bombalamaları bunu gösteriyor. Suriye ve Körfez üzerinden Irak petrolünün sevkiyatı durduğundan beri Türk devleti, bu petrolü limanlarına aktarıyor. Ayrıca, Türk devleti durmadan Irak'a ekonomik mal sevk ediyor. Türk burjuvazisi aynı vurgunu İran'dan da vuruyor. İran'a yıllık ticareti 1 milyar doların çok üstünde.

Türk devleti, bununla da yetinmemekte. MKE üretimi, silah satışına hız verdi. İran ve Irak'a silah satıldığı, artık açık olarak Türk basınına bile yansımaktadır. Türk devleti, "barış" pozları altında, emperyalist tekellerin, savaşın bu iki ülkeye daha büyük silah satışlarına aracılık yaptığı da ortaya çıktı. İtalya ve İspanya ile savunma silahları konusunda yapılan işbirliği önemli olarak bu işlevi yerine getiriyor. Son

Daha önce 11 hainin cezalandırıldığı Başyurt'ta, bu hainler bütün uyarılara rağmen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı düşmanlıkta ısrarlı davrandılar. Bunun üzerine, cezaları olan ölüm kararını infaz etmek üzere, ARGK birliği harekete geçti ve bu her iki haini de hak ettikleri cezaya çaptırdı.

NUSAYBİN:

11 Ekim sabahı mayına çarpan ve MİT elemanlarını taşıyan 34 ZT 137 plakalı araçta 2 kişi öldü, bir kişi ise

ağır yaralandı.

Nusaybin yakınlarında bulunan yol yapım şantiyesine ARGK gerillaları tarafından hubi tuzaklı mayın yerleştirildi. Şantiyede görevli bulunan MİT elemanları 11 Ekim sabahı Nusaybin'den şantiyeye gelmek isterken, yolda döşeli bulunan mayına çarptılar. Bu esnada mayın patladı. Patlama sonucu arabada bulunan Sadık Tüm ve Ali Acey isimli MİT elemanları öldü, su şebekesi muhasebe müdürü olan Savaş Ruhioğlu ise ağır şekilde yaralandı.

Diyarbakır DGM'de Yargılanan Fransız Tahliye Edildi

Bilindiği gibi Kürdistan'a giden yabancı turistler, Türk polisince şüpheli görülürler takibat altına alınırlar. Bu, devletçe kolluk kuvvetlerine verilen bir görevdir. Özellikle gerilla savaşının yoğunlaştığı alanlarda, bu durum daha da yaygın.

Geçen haziran ayında Michel Caraminot adlı bir Fransız genci, Türkiye aleyhinde Kürtçülük ve Ermeni propagandası yaptığı gerekçesiyle tutuklanmıştı. Tutuklandıktan bu yana 3 kez mahkemeye çıkarılarak yargılandı.

Fransız turist, "bölücülük" yaptığı iddiasıyla Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesindeki 3. duruşmasında 5 ila 10 yıl hapis cezasıyla yargılanarak tahliye oldu. Ancak dava sonuçlanıncaya kadar Türkiye dışına çıkması yasaklandı.

Fransız turist Caraminot'un tek "suçu", gezisi sırasında ziyaret ettiği bazı tarihi eserlerin Ermenilere ve Doğu-Güneydoğu'daki toprakların da Kürdistan'a ait olduğunu söylemişiydi.

Bu olay ilk defa gündeme gelmiyor. Günümüzde kadar, Türk kolluk kuvvetince Kürdistan'a giden birçok yabancı turist tutuklanmıştır. Çünkü sömürgeciler, Kürdistan'da Kürt gerçeklerinden konuşulmasına tahammül edemiyor.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Dayanışmaya ÇAĞRI

ERNK (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi), 15 Ekim-31 Aralık tarihleri arasında başlattığı "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Dayanışma Kampanyası"nı yayınladığı bir bildiriyle kamuoyuna duyurdu.

Bilindiği gibi, ERNK'nin başlattığı bu kampanya, her yıl bu tarihler (15 Ekim-31 Aralık) arasında düzenlenerek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine aktif destek sunma amacını taşımaktadır. Şimdiye kadar gerçekleştirilen her "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Dayanışma Kampanyası", bir öncekine oranla daha güçlü geçmektedir. Kürdistan'daki savaş da kesintisiz ve sürekli yeni gelişmeler ortaya çıkararak yeni mevziler kazanmaktadır. Ve buna paralel olarak, PKK önderliğinde büyüyen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı, daha güçlü-aktif bir desteği zorunlu kılmaktadır. Bu nedenle Kürdistan'ın bağımsızlığından yana olan tüm yurtseverler ve Kürdistan halkına, onun mücadelesine dost olan devrimci-demokratların da bu kampanyaya, savaşın ihtiyaç duyduğu alanlarda destek sunması vazgeçilmez bir insanlık görevi niteliğini taşır.

Yayınladığı bildiri ile bu kampanyanın önemini vurgulayan ERNK-Avrupa Temsilciliği, tüm yurtsever, demokrat ve devrimcileri "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Dayanışma Kampanyası"na katılmaya çağırmaktadır. ERNK-Avrupa Temsilciliği, ayrıca, PKK öncülüğünde gelişen ve büyük mevzi-

ler kazanan Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Savaşında halkın özgücünün temel alındığını da belirterek, buna karşılık bugün, bu desteğin önlenmesi için, birçok düşman cepheye yoğun çabaların ve saldırıların varlığına dikkat çekti. Tüm bu düşmanca faaliyetlerin boşa çıkarılmasında halkın desteğinin büyük rol oynadığını da hatırlatan ERNK-Avrupa Temsilciliği, yayınladığı bildirinin Kürdistan halkına çağrı bölümündeki açıklaması da şöyle:

"Bir halk olanakları ne kadar az ve ne denli baskı altında bulunuyorsa bile, eğer doğru bir öncüye sahipse ve bağımsızlığı için savaşıyorsa dünyada onu yenecek hiçbir düşman güç olamaz..."

"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin cephesel ve savaş boyutları, daha ileri örgütlülük ve desteği zorunlu kılıyor. Ulusal kurtuluş savaşının gelişen boyutları, her alanda daha büyük bir gideri ortaya çıkarıyor..."

"Şimdiye değin olduğu gibi, bundan böyle de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, yurtsever halkımızın olanak ve desteği üzerinde gelişecektir..."

"Yurtsever Kürdistan halkı, vereceğin en küçük destek; üküne, ulusal ve insani varlığına kasteden vahşi Türk sömürgeciliğine karşı, savaşan ve direnen Halk Kurtuluş Ordumuzun gerillalarının bağımsızlık ve özgürlük silahına güç vermektedir."

ERNK'nin başlattığı "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Dayanışma Kampanyası"na katıl ve geliştir."

Sömürgeci-Faşist Türk Cuntasını Protesto Yürüyüşü

Stockholm/İsveç:

12.9.1987 tarihinde 120 civarındaki ERNK taraftarı yurtseverler, faşist Türk cuntasını protesto yürüyüşü düzenlediler. Yurtsever kitle, eylemlerinin cuntayı protesto, teşhir, teorit, Türk sömürgeciliğinin özel savaşına karşı durma ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle dayanışma amacını da taşıdığını belirttiler.

Protesto yürüyüşü boyunca "Yaşasın PKK, ERNK, ARGK" sloganlarını atan yürüyüşçüler, "Sömürgecilik ve işbirlikçilerine karşı kinimizi haykırıp, gerçek konumumuzu dost, düşman herkese gösterdik" dediler ve eylemlerini şu mesajla gazetemize ulaştırdılar.

"Ülkemizi işgal eden, yeraltı ve yerüstü zenginlikle-

rimizi talan eden çakallar ve sırtlanlar soyundan barbar Türk işgalcilerini aslanlar diyarı Kürdistan'dan söküp atmak için İNTİKAM!

Bize ülke içinde ve dışında faşist Türk sömürgeciliği ve emperyalizmden aldıkları destekle çeşitli komplolar kurmaya çalışan asaklar gürhunun bu oyunlarını boşa çıkarmak, teslimiyet ve ihanete karşı direniş bayrağını daha da yükseltmek için intikamı!"

Avrupa'nın diğer ülkelerinde olduğu gibi, İsveç'te de sosyal-şoven ve reformist Kürt grupları, özellikle referandumun ardından "demokrasi" bekleyişleri nedeniyle, cuntayı darıltmamak için herhangi bir gösteri ve protestoda bulunmadılar.

Lavrion Kampındaki Şovenizm ve Uşaklık

Yurtseverlerin
Kaleminden
Kürdistan
Ulusal Kurtuluş Savaşı

Lavrion kampında çıkan son olaylar, tüm demokrat, ilerici ve yurtseverlere çok şeyler öğretmiştir.

Kendilerini "Türkiye proletaryasının biricik partileri" olarak görenlerle "Kürdistan halkının kurtuluşu" yolunda mücadele verdiklerini iddia edenler, her yerde olduğu gibi Lavrion kampında da o aşağılık yüzlerini tamamiyle kitlelere gösterdiler. Bunlar "HK, Rızgari, Partizan, Özgürlük

yolu vd.'leridir. Bu baylar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini yürüten PKK'nın, faşist Türk sömürgeciliğine ve onun işbirlikçilerine karşı verdiği o şanlı mücadeleyi her duyduklarında içine düştükleri o batağa gün geçtikçe daha da batmaktalar. Bu insanlığın yüzkarası olan yaratıklar, Kürdistan halkının önderi ve biricik partisi PKK ve onun sempatanlarına karşı saldırılarında hiç de efendi-

lerinden aşağı kalmamışlardır. Bu şovenist ve uşak ruhlular, Lavrion kampında PKK sempatanlarına "Katil PKK, faşist PKK, Yağasın Kürdistan" diyerek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ve onun önderi PKK'ye karşı kinlerini kusmuşlardır. Bunlar hiç de tesadüfî olaylar değildir. Kürdistan'ın her alanında faşist Türk sömürgeciliğine ve onun uşaklarına karşı mücadele yürüten ARGK gerillalarının o şanlı eylemlerinin neticesinde kudurganlaşan bu sefil yaratıklar, PKK ve onun sempatanlarına saldırmışlardır. Bu baylar çok iyi bilmeli ki, efendilerinin yapmadığını kendileri hiç yapamayacaklardır. Çünkü halkımız önderine her kalkan kirli elleri ve her uzanan pis dilleri kesecek güçtedir. Bugün tüm dost ve düşman güçler çok iyi biliyor ki, PKK kime karşı mücadele veriyor? Niçin veriyor?

"Riya Azadi'nin Temmuz 1987 sayılı dergisini okuyan her devrimci ve demokrat ister istemez kendi kendine şu soruyu soruyor; bu dergi Türk faşist cuntasının Avrupa'daki sesi midir? Böyle düşünen herkes yanlış düşünmemiştir. Çünkü bu dergi ile Tercüman, Hürriyet, Milliyet vd. gazetesinin yazdıkları arasında pek fark yok gibidir. Bu klik, gün geçtikçe daha da kudurlmaktadır. Bu baylar faşist Türk sömürgeciliğine karşı birleşik cepheye gidecekleri yerde tam bunun tersini yap-

maktalar. Bu baylar, faşist Türk sömürgeciliğini her geçen gün çıkmaza sokan PKK, ERNK ve ARGK'ye karşı cepheleşmektedirler. Çünkü bu sefil sömürgeciliğe her vurulan darbeyi kendilerine vurulmuş olarak kabul etmekte. Bununla da tüm kamuoyuna kendi gerçek iğrenç yüzlerini göstermektedirler.

Burada tüm demokrat, ilerici ve yurtseverlere düşen görev; bunlara karşı daha dik katli olmaları ve bu şovenist-uşak ruhlulara karşı her alanda mücadele verilerek, bunlar daha da tecrit edilmelidir. Çünkü tüm ilerici insanlık, faşist Türk sömürgeciliğinin ve onun yurt içi ve yurt dışındaki güçlerine karşı sessiz kaldığı müddetçe, bunlar daha da azgınlaşacak ve halk düşmanlığına daha da ileri götürecektir. Bu faşizmin çanak yalayıcılarını tüm Avrupa'da MIT, SÄPO ile nasıl bir işbirliği içinde olduklarını duymayan ve bilmeyen yok gibidir. Bunlar Kemalizin sosyalist maskeli örgütleridir. Bunların biricik iddiaları acaba Kemalizin nasıl yaptırır. Sömürgeciliğin ömrünü Kürdistan'da nasıl uzatabiliriz, hesaplarıdır. Ama bu baylar şunu iyi bilmeli ki, bunlar bu hesaplarında hiçbir zaman başarılı olamayacaklardır. Bu gürhu beklenen tek birşey vardır. O da efendileri ile kolkola girecekleri yer, tarihin çöp sepetidir.

— Yağasın PKK, ERNK, ARGK!
— Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!
— Kahrolsun Teslimiyet ve Uşaklık!

Göteborg'dan Welat

Mücadelemize Yönelik Saldırlar Boş Çabalar

Bugün Kürdistan'da gelişen mücadele Avrupa ilerici kamuoyunda da etki yapmaktadır. Bir Kürdistanlı yurtsever olarak, ulusal kurtuluş mücadelesi beni de etkilemiştir. Partimizin, Üçüncü Kongresi'nde aldığı kararlar, Artaşa Rızgariya Gelê Kurdistan'ın ilanı ve devrim ile karşı-devrim sallarının daha da netleşmesi sonucu, ben de, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde yerimi aldım. Tüm Kürdistan yurtseverlerine, gelip bu Cephe'de yer almaları için çağrı yapıyorum.

Kürdistan'da ARGK birlikleri; Türk devletine darbeler indirerek, onun Kürdistan halkına yaşattığı acılarını ızdıraplarını hesabını sormaktadır. Tüm ilerici, demokratlar bu mücadeleye destek vermelidirler.

ARGK'ye, savaşmak için halkımız akın etmektedir. Bu duruma karşı Türk devleti acz içerisine giriyor. Ve bundan emperyalizm de rahatsız olmaktadır. Emperyalist devletler de, Avrupa'da bulunan emekçi halkımıza bazı dayatmalarda bulunarak, onların mücadeleye olan desteklerini, bağlılıklarını engellemeye çalışmaktadırlar. Son dönemlerde Alman emperyalizmi,

mücadelemize yönelik sinsi planlar yapmaktadır. Gece vb. eylemlerimizi engellemeye çalışmaktadır. Ama bu alanda da, halkımız direnişiyi, cesaretiyle bunları fiyaskoya sonuçlandırıyor ve sonuçlandıracaktır.

Alman devletinin mücadelemize yönelik son polisiye uygulamalarını protesto, teşhir etmek için Alman konsoloslukunu işgal ettik. İsteklerimiz yerine getirilinceye kadar eylemimizi sürdürdük. "Biji Serok APO!" ve "Kahrolsun faşist Türk devleti ve onun destekçileri!" sloganlarını haykırdık.

Ülkemizde, sömürgeci halkımız üzerinde faşist terör estirmek, ulusal kurtuluş mücadelemizden rahatsız olan emperyalistler de boş durmamaktadırlar. İlerici insanlığa düşen görev, halkımızın varlığına yönelik bu sinsi politikalara karşı çıkmaktır. Aynı zamanda bu konuda, biz yurtseverlere daha çok görevler düşmektedir. Görevlerimizi başarmak için, bilinçlenmek ve tüm yeteneklerimizi harcamamız gerekiyor. Ancak bu temelde şehitlere ve ülkemize bağlılığımızı yerine getirebiliriz.

Veili
Montbeliard/Fransa

NURİ DERSİM'LERİN ÇAĞRISINA KULAK VERELİM

Daha küçük yaşta iken, faşist TC'nin süngü altında geliştirdiği katliam politikasının bir sonucu olarak, çekilmez olan yaşam koşullarının daha da ağırlaşmasından ötürü İstanbul'a göç etmiş Dersimli bir ailenin çocuğuyum.

Kemalizmin zehir saçan okullarını (ilk-orta-lise) İstanbul'da okudum. Bilmeyerek de olsa bu zehirden ben de tattım. Denebilir ki bu süreçte içinde bulunduğum sosyal ve toplumsal koşullarda Kemalizm büyük oranda başarılı olmuş, beni büyük ölçüde öz gerçekliğimden uzaklaştırmıştır. Sadece beni mi? Elbette ki hayır. Daha nice Dersim gençliği Kemalizin zehir saçan okullarında kendi benliklerine yabancılaştırılmıştır.

Liseyi bitirdikten sonra Avrupa alanına geldim. Burada ulusal kurtuluş hareketi ile tanışma olanagını buldum.

Son yıllarda dünyada özellikle Avrupa alanında Kürt ve Kürdistan sorunundan çokça söz edilmeye başlanmıştı. Bu, bende, mücadeleyi bu düzeye getirebilen bir güç olan PKK'ye karşı bir sempatiye dönüştü. Fakat bu süreçte kararsız kaldığımı itiraf etmeliyim. Çünkü bir yanda PKK'ye karşı azgınca bir karalama yarışına girmiş, benim de hala kahıtlarını üzerimden atamadığım şoven Türk solu'nun izleri, öte yandan henüz ilişkilerimi sağlamlaştırmadığım bir güç PKK vardı. Denilebilir ki, PKK hareketi ile tanışmam kendi öz gerçekliğimiz açısından bende bir sınıfsal uyanışa

zemin teşkil etmiştir.

Bu arada şoven Türk solu'na karşı birkaç sözüm olacak. Güçleri arasında küçümseneyecek şekilde Kürdistan kökenli kitlesi bulunduğu halde, Kürdistan sorununu ikinci planda tutmaya gayret etmişlerdir. Bu sorunun üzerine hiçbir zaman çözümüne etken olacak şekilde inilmemiş, daima yüzeysel olarak tartışma konusu yapmışlardır. Pekki bu Kürdistan kökenli kitlelere ne demeli? Biz, enternasyonal dayanışmaları gönüllend destekleriz. Pekki bunlar hiç mi kendi halkına karşı bir sorumluluk taşımazlar? Sosyal-şoven, tasfiyeciler ve oportünist güçler der ki: "Türkiye Devrimci Demokratik Hareketi" başarıya ulaştığı zaman, Kürt halkına kendi kaderini tayin hakkı, "eğer isterse" verilecektir. Pekki bu halkın bu hakkını başından itibaren yalnız kendisinin kullanmasına hakkı yok mudur? Beyler, Kürt halkı sizden sadaka istemiyor. Sizden istediği bu meşru hakka azgınca saldırmamanızdır.

Kürt gençliğinin yarısının Kemalizin zehir saçan okullarında eritilmesine tabi olarak, siz de diğer yarısını kendi şoven politikalarımızla eritmeye uğraşıyorsunuz. Kemalizmden ne farkımız kaldı ki? Şehitlerimize bile sahip çıkamıyorsunuz? Çoğu yoksul Kürdistan halkının evlat-

— Yağasın Dersim'in Direnişçi Geleneği!
— Yağasın Türk ve Kürt Halklarının Kardeşliği!
— Yağasın PKK-ERNK-ARGK

M.
İşviye

BERXWEDAN'A BAŞARILAR...

Aç ve sefillik hiç kimseye paralı katililik uşaklığını mesrulaştırmaz. Kısaca kim ne derse, çocuklar-kadınlar, sönen ocaklar bahane etse de köy koruculuğu bir ön sistem olarak kabul edilip, bertaraf edilmelidir. Bu bakımdan köy korucularının hedef alınması hem caydırıcı, hem önleyici bir yöntem olarak sürdürülmelidir.

Berxwedan'ın 38. sayısında yayınlanan, Türkiye solu'na değinen okuyucu mektuplarından olan "... Parti Yaratılmalı" yazısına değiniyorum. Çünkü burada bence tahlil-teşhis yanlış yapılabılır. Yazı, "Türkiye solunun kendini toparlayacağı sanılırken..." diye devam ediyor. Ve suskun-

luk durağında gerçeklere sırtını dönerek çay içtiği belirtilen Türkiye solu'ndan bahsediliyor. "1984 seçimleri demokrasi güçleriyle... faşizm çözüldü, bizler askere karşı değiliz (polise karşı da değillermiş)". Bence onlara "Sosyalizmin Alfabesi/L. Huberman"ı okutturup, devlet-ordu: Devrim gösterilmeli.

Kısaca bu yazıyı, Danimarka'dan yazanın hem düşüncelerini, hem endişelerini ben de paylaşıyorum: Kemalist günahından öteye bu kadar günah işleyen bu solu Türkiye sosyalist hareketinden kovmam gerek...

Türk sömürgeciliği bağrıldıkça batacağıdır. Gericilik (Mardin) neresi; Bayburt

(Gümüşhane) neresi; korku dağları sarmış. Bayburt'ta kaymakam, jandarma halkı Apoculara karşı uyarıyorsa, bu TC'nin korkusudur.

Bu yazıyı işgal altındaki Filistin-Kudüs'te bir kadının İsraili askere, "Burası Filistin, bizim ülkemiz. Benim korkum yok, glümden de yok. Ama sizin atılan-küçük bir taştan bile korkunuz var" örneğini vererek noktalamak istiyorum. İşte zamandır, Kürdistan çocuğunun, gençlerinin, kadınlarının benzer bir cevabı, Türk sömürgeci askerlere vermesinin. Berxwedan'a zengin haber ve yorumlarında başarılar dilerim.

Fuat/Hamburg

Doğu Kürdistan'dan mektup

ÇOCUKLARIMIZ SİLAHLANIP SAVAŞABİLMEK İÇİN BİZLERİ BEKLİYOR

Ben, Doğu Kürdistan'dan bir köylü gencim. Çocukluk yıllarım ve o dönemde oynanan oyunlar geliyor aklıma. O oyunları niye oynadığımızı dair derin derin düşünüyorum. Biz niye öyle oyunlar oynuyorduk? Niye başkentini ele geçirdiğini, jandarmaları yakalamayı veya mahkûmculuk oyunlarını oynuyorduk. Belki de başkentimizin olmayışından, başkentimizin kurtarılması için silahlanıp dağlara çıkarak jandarmaları ülkemizden koymak ve kendi gücümüzle başkentimizi kurtarmamız gerektiğinden dolayıdır. O dönemlerde Kürdistan'da halk savaşı ve mücadelede bahsedilmezdi. Birkaç yıl sonra Güney Kürdistan'dan (Irak yönetiminin egemenliği altındaki parça) yükselen mücadelenin sesi bizim parçaya da ulaştı ve ardından Irak devletinin gehir ve köyleri yıkmasından dolayı göç edenlerden bir kısım kadın ve çocuk bizim bölgemize geldi. Şah devleti onlara çadır aldı, yiyecek ve giyecek verdi. O dönemde biz de onların çocuklarını görmeyi ve çocuklarıyla konuşmayı çok istiyorduk. Bunun için çadırlarına gidiyorduk, ve onlarla arkadaş oluyorduk. Onlar da bize, köylerinin nasıl bombalandığını, nasıl kaçtıklarını, peşmergelerin nasıl savaştıklarını ve bazen de onlara Kürdistan üzerine, "Ülkemiz şirindir bizim gönlümüzde" gibi güzel şiirler okuduklarını anlatıyorlardı. Çadırlarının etrafında jandarmalar nöbet tutuyorlardı, ama biz yine de gidiyorduk. Bazen de yanlarına gittiğimiz için dayak yiyorduk. Hatta bir defasında yine o çoc-

ukların yanına gitmek isteyen jandarmalar beni yakaladılar, ve uzun bir süre yanlarında tutarak, karakollarının etrafındaki çöpleri bana temizlettiler. O dönem de geldi geçti, ve Güney Kürdistan'dan gelen Kürtlerin hepsini dönder-beşer gruplar biçiminde İran'ın çeşitli şehirlerine dağıttılar.

Sonra İran halkının devrimi günbegün ilerleyip başarıya ulaşma noktasına geldiğinde ve bağımsızlığa ulaştıktan sonra, bizim bölgemizde de Kürtlerin mücadelesi başladı ve Kürdistan'da devletin hiçbir etkinliği kalmadı. Diyebiliriz ki, Kürdistan, bağımsızlığına ulaşmış gibiydi. Bugün peydah olan tüm parti ve örgütler İran devriminin başarıya ulaşmasından sonra türemeye başlamışlardır. Kürdistan'da kendi egemenliklerini kurarak, Kürdistan'ı tüm denetimleri altına aldılar. Bu dönemde bu güçlerin (İran Demokrat Partisi, Komela vb.) çocuklarımıza bir ideoloji, bir fikir getirdiklerine ve onlara bir yol gösterdiklerine tanık olmadık. Hatta çocukların Kürtçe okuma yazma öğrenmeleri için Kürtçe öğrenim görülen bir okul dahi açmadılar. Bugün eğer ben Kürtçe okuyup yazabiliyorsam bu, azmim, iradem ve PKK'li arkadaşların yardımları sayesinde. Bugün Farsça okuyup yazmak, gençlerimiz için daha rahat ve kolaydır. Çünkü, ne Kürtçe öğrenim görülen okul görmüşler, ne de Kürtçe yazılan herhangi bir kitap. Eğer görmüşlerse de, çok az sayıda görmüşlerdir.

Kan emici Saddam rejiminin zulmünden kaçıp İran'a

gelen ve gerici şah yönetimi döneminde İran'ın şehirlerine dağıtılan Kürtler, İran Halk Devriminin zaferinden sonra tekrar toplatılarak bizim bölgemize getirilmediler ve ordugahlara yerleştirildiler. (Ordugah, daha şah döneminde Irak'tan gelen Kürtlerin kendilerine yaptıkları geçici evlerdir. 70 bina, 5 okul ve 7 hamamdı. Bu binalarda 500'e yakın Kürt kalıyordu.) O halde şimdi kolaylıkla şu soruyu sorabiliriz: Niye okul için yapılan binaları okul olarak kullanmadılar? Boş bırakıldılar, daha sonra ise, ya eşya koydular, ya da bazı aileleri yerleştirdiler. Niye bu binalar, Kürtçe öğrenim görülen okullar olarak açılıp, Kürt halkının ve çocuklarının hizmetine sunamazlar mıydı? Niye onların öğretmenleri İran okullarında Farsça ders verebiliyorlar da, Kürt çocuklarına Kürtçe ders veremiyorlar? Irak'ta, Irak devletinin egemenliği altında oldukları dönemde, okullarda Kürtçe ders verebiliyorlardı, ama şimdi veremiyorlar veya vermek istemiyorlar. Medem ki Kürdistan adına ve devrimcilik adına kendi ülkelerinden çıkmışlar, niye kitabın kapasını açmamış bunca insana ve okuma yazma bilmeyen bunca genç, çocuğa uyanmaları, okumaları, bilinçlenip davalarını tanımları için okuma yazma öğretmiyorlar? Öyle görünüyor ki, bunlar gençlerin ve çocukların uyanmalarından ve bilinçlenip doğru yolu tanımlarından korkuyorlar. Eğer öyle değilse, bir insanımızın elinde örneğin Axmedé Xanê'nin kitaplarını dahi gördüklerinde, "Sen niye siyasi (ramyarî) kitap okuyorsun"

demelerinin nedeni nedir?

Şahlık döneminde jandarmalar ordugahların önünde halkın biraraya gelmesini engellemek amacıyla nöbet tutuyorlardı. Buna rağmen Kürtlerin birbirlerinin evlerine gitmelerini ve biraraya gelmelerini engelleyemiyorlardı. Fakat bu partiler (İ-KDP, I-KDP) kardeş kanının döküldüğü çelişme ve çatışmaları öyle bir noktaya getirdiler ki, değil halk, çocuklar bile birbirlerine düşman oldular. Artık jandarmaların ordugahların önünde nöbet tutmalarına gerek kalmamıştı. Ordugahın çocukları, köylü çocuklara yetişemiyorlardı büyük bir kavga başlardı. Çoğu zaman da birbirlerinin kafalarını kırarlardı. Gruplar halinde karşı karşıya gelip birbirlerinin aleyhinde sloganlar atıyorlardı. İran'lı çocuklar, Irak'lı çocuklara, "Siz İran'ın uşaklarıdır" diyor; Irak'lı çocuklar da İran'lı çocuklara, "Siz Irak'ın uşaklarıdır" diyorlardı.

Çocuklar da devrim saflarında yer alarak mücadele edebiliyorlar. Nasıl ki, devrimciler arasında küreklik yaparak bir yerden diğer bir yere haber götürebiliyor, ve çoğu zaman düşmanın geldiğine dair devrimcileri haberdar edebiliyorlarsa, devrim saflarında buna benzer birçok iş de yürütülebiliyor. Örneğin, bir köyde çobanlık yapan çocuklar hayvanlarını köyün etrafında otlatırlarsa, düşman geldiğinde ışık çalma vb işaretlerle birbirlerini haberdar edip, annada devrimcilere de haber iletilebiliyor veya düşman dağıldıkça devrimcileri aradığında bu çocuk çobanlar, düşmana

yanlış ve aldatıcı bilgiler vererek devrimcileri düşmanın takibinden kurtarabiliyorlar. Çocuklar buna benzer birçok görevi yaptıkları ve yapabilecekleri halde, bizim şimdiki partilerimiz çocuklara, "Siz küçüksünüz, siz birşey yapamazsınız"; kadın ve kızlara, "Siz kırık ağaç gibisiniz, yarım insanlarsınız"; yaşlılara ise, "Siz ihtiyarsınız, çökmüşsünüz, sizin elinizden artık birşey gelmez" diyorlar. Peki savaşmak için kim kaldı?

Bundan dolayı biz, kurtuluşumuzun kesinlikle Partiya Karkerên Kurdistan (PKK) ile mümkün olacağına inanıyoruz. Bağımsız, demokratik bir ülkenin mutlaka yaratılacağı ve gerçek kurtuluşumuzun PKK'nın ideolojisinde ve çizgisinde görebiliyoruz. Çünkü PKK, tüm bir halkı mücadeleye çekiyor ve herkesi kendi gücü oranında yapabileceği işlerle görevlendiriyor. Çocuk, yaşlı, kadın, kız, köylü, kentli ayrımı gözetmeksizin, herkesi devrim için kazaniyor ve güçleri oranında tüm kesimleri görevlendirmesini biliyor. Biz eskiden tanıdığımız ve şimdiki PKK'li olan bazı arkadaşları görüyoruz, eskiden dünyada habersiz olan bu insanların tümünden değiştiğine, eğitildiğine ve bilinçlendiğine tanık oluyoruz. Biz şunu çok iyi görüyoruz ki: PKK halkı uyandırıp bilinçlendirmek istiyor. Halkın ufkunun açılmasını, yolunun aydınlanmasını istiyor ki, halk dünyayı tanımsın, gerçek dostlarının ve düşmanlarının kimler olduğunu iyice görsün.

Doğu Kürdistan'dan bir köylü HEKİ

Birlikten Zafere

Kürdistan halkının emperyalizmin sömürgeci ellerini bölgede kırmak için verdiği ve uzun tarihli bir geçmişe sahip olan mücadelesi günümüzde değişik boyutlara erişmiştir. Bu durum içinde bulunduğumuz zaman sürecinin bir gereği olduğu kadar, Kürdistan halkının bu yoldaki mücadelesinin uzun aşamalarda edindiği tecrübelerin de bir ürünüdür.

Sayet şartlar değişmez ya da hata ve zaafardan arınmazlarsa, Kürdistan'ın güney ve doğu bölgelerinde verilen mücadele şekilleri, geçmiş olumsuzluklarını bünyelerinde taşıyaya devam edecektir. Deneyimlerin açıkça belirlenmesi gibi Kürdistan'da eski kısır mücadeleden dönümlerinden ileriye gidemeyeceklerdir. Şöyle ki:

19. ve 20. yüzyıllar boyunca Kürdistan'da verilen mücadelelerin önderliklerinin feodalilerin elinde olması yanında, genelde belirlenlikleri hedef, sömürgecilerin ya da emperyalistlerin yönetim veya denetimleri altında otomatik bir Kürdistan oluşturma idi. Halkımızın da yakından gördüğü ve deneyimleriyle edindiği tecrübeler göstermiştir ki, bu mücadelelerin ancak bazılarında amaçlarına ulaşmışlar-

sa, bu durum sömürgeci devletin dışında bir ölü yaratmadığından, sömürgeci devletin bir iş sorunu olarak kalması ve sömürgeci devlet kendisini güçlü hissettiği an, zayıf dönemlerinde Kürdistan halkına vermek zorunda kaldığı hakları bir çırpıda çekip almıştır. Bu durumda Kürdistan halkının kani pahasına verdiği mücadele sonucunda hakları hanesine kazanım olarak bir sıfır kalmıştır. Böyle bir durum yalnız bir sıfır olmakla da kalmıyor, Kürdistan halkının tüm varlığı ile uğrunda mücadele ettiği ve neticesinde hiçbir şey elde edemediği çetin mücadelesi heba edildiği gibi, artık morali de eskisi gibi değil, belirli oranda da olsa düşünceli ve kendine olan güvenini de yitirmiştir. Buna karşılık, getirilmiş olduğu yerden yeniden mücadele etmek için örgütlenmeye giriştiğinde ise, karşısında daha güçlü ve tecrübeli bir sömürgeci devlet bulmaktadır. Bir halkın üzerine uygulanan tüm baskı, şiddet ve katliamlar süreci içinde ve en zor şartlar-

da uğuna her şeyi göze alarak mücadele ettiği hakları, sömürgeci devletlerin insafına terk edildiğinden de, böyle bir mücadelelen gereği gibi sonuçlandırıldığı söylenemez.

Kuzey-Batı Kürdistan bölgesinde de olumsuzlukları içeren siyasi yapıların bulunması karşın, son dönemlerde sömürgeciliğe karşı verilen mücadele, geçmiş hata ve zaafardan tecrübeler edinip, Kürdistan halkının mücadelesini, geçmişteki mücadele şekillerinden daha güçlü ve boyutlandırmıştır. Bu yeni doğan mücadele ışığı Kürdistan halkının gelecek aydınlık günlerine varacağı umudunu kuvvetlendirdiği gibi, düşman güçlerine indirdiği darbelerle de Kürdistan halkına yeniden kendine güvenme yeteneğini kazandırmıştır. Kürdistan halkının mücadelesi yığıt evlatları haklı davalarında, haklı olmanın verdiği tabii cesaret, güç ve azimle donatılmış olmalarına karşın, haksız olan düşmanları ise bu savaşta, haksızlığın tabiatında bulunan korku, telaş, şaşkınlık, dehşet ve vahşice hırçlıklar-

la azgın saldırganlığın içerisindedirler.

Nitekim sömürgeci devlet son dönemlerde geçmişten beri uygulamakta olduğu hilebazlık, yalan propaganda, sahtekarlık, riyakar taktik ve stratejilerinin yanında yenilerini de uygulamaya koyması ve tüm güçleriyle azgın, barbarca saldırılara geçmiş olmasına rağmen, kendilerini sonlarına götürün yolda hızla ilerlediklerini gören iktidar-muhalefet ve diğer kurum ve kuruluşların yandaşları ile buna çare arayışları, her alanda yenilgiyle karşı karşıya bulduklarının açık ifadesidir.

Elbette bu durumda ayakları altındaki toprağın kaymakta veya dayanaklarının kırılmakta ya da faşist sömürgeci yönetimlerinin yanında çıkarılmaları görünler, bu gelişmelere direkt veya dolaylı karşı çıkacaklar. Kürdistan halkının geliştirmekte olduğu mücadelesine açık ya da kapalı bir şekilde saldırıcaklardır. Çünkü gelişmelerden onlar da bölgede kendilerine yer kalmayıp, sonlarının

yaklaşmakta olduğunu açık görmekteyiz. Tüm çabaları onları kaçınılmaz sonlarına kurtaramayacaktır.

Böylesi bir aşamada, Kürdistan halkının mücadelesi sürecinde elde ettiği kazanımların, bölge halklarının ve azınlıklarının ortak kazanımları haline dönüştürülmesi ve emperyalizmin bölgedeki tokalı uşakları, sömürgeci yönetimlerin yenilgiye uğratılması, tüm bölge halk ve azınlıkları ile anti-sömürgeci, anti-emperyalist, demokrat ve ilerici güçlerin birlikte ortak düşmana karşı savaşımı ile bölge halkları ve azınlıklarının kardeşlik bayrağını yükseltmelerinin gerekliliği zorunludur. Bölge halklarının ve azınlıklarının kardeşçe, huzur ve barış içinde yaşamak istediklerinin açık ispatı olacaktır. Kürdistan ve diğer halklarla azınlıkların kardeşlikleri, dostlukları ve huzurları sağlanmadıkça, sömürgeci bölge yönetimleri altında huzur yüzü göremeyecekleri geçreği en açık bir şekilde onlara ispatlanmadır.

Birlikte mücadele bölge halkları ve azınlıklarının zaferi ile mutlaka taçlanır.

İmam K.

SÖMÜRGEÇİ BASINDA KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ

Sömürgeci Türk basını, faşist Türk sömürgecilerinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında içerisine düştüğü çıkmaz ve çöküşü itiraf etmeye devam ediyor. Şimdi bu itirafları birlikte okuyalım:

16 Eylül '87 tarihli Tercüman'daki bir haber şöyle: "Kozakçıoğlu acı konuştu: 'Eşkiyanın işi bu kış tamam' dedi." Bölge valisi, kendisiyle yapılan röportajın bir bölümünde ise şöyle konuşuyor: "Aldığımız tedbirlerle PKK eşkiyasını bu kış tamamen ortadan kaldıracaktır."

Yine aynı haberde, H. Kozakçıoğlu, ulusal kurtuluş mücadelesinin ortadan kaldırılmasını halkın desteğine bağlıyor: "PKK'ya ve diğer örgütlerine karşı mücadelede vatandaşın yardım etmesi gerekiyor. Eşkiyanın saldırıdan önce yaptığı tespitler sırasında köylümüz uyanık olup, zamanında bize haber verdiği takdirde, devlet güvenliğini güçlerinin atacağı tedbirler daha geçerli olacaktır."

H. Kozakçıoğlu'nun süre-

ci halk desteğinin öneminden bahsetmesi; halkımızın Türk devletine karşı PKK'yi desteklediğinin itirafıdır. Bırakalım halkı, silah almış çoğu köy korucusu, sömürgeci devletten aldığı silahı bırakıyor. Kimisi silahları ARGK savaşçılarına, kimisi sömürgeci devlete teslim ediyor. Bu doğrudan ulusal kurtuluş eylemlerinin yarattığı etkinin sonucu ve mücadelemiz lehine bir gelişmedir.

Eylül ayında, Kemerli köyünde 10 köy korucusunun istifasını Cumhuriyet şöyle aktarıyor:

"Şırnak ilçesinin Kemerli köyünde görev yapan 10 köy korucusunun tamamı Şırnak Jandarma Alay Komutanlığına bir dilekçe ile başvurarak istifa ettiklerini bildirdiler. Korucular, ayrılışta PKK militanlarının eylemlerinde kendilerini hedeflediklerini ve son zamanlarda köy korucularının silahlarını gasp ettiklerini hatırlattılar..."

Kozakçıoğlu, 27 Eylül 1987 tarihli Nöta dergisindeki röportajında ise olayların sürecini, olaylara karşı başarının sağlanması, takibin, kovulmanın, yakalamanın sonuç vermesiyle ve halka güvenin verilmesiyle mümkün olabileceğini söylüyor. Köy koruculuğu sistemi hakkında H. Kozakçıoğlu'nun belirlemesi de şöyle: "Karşı taraf propaganda konusunda o kadar güzel çalışıyor ki, yaptıkları eyle-

min yüz misli propaganda yapıyorlar... Bölgede kulaktan haberleşme çok yaygın... Eşkiya ile beraber olmak istemeyen köy korumak zorunda kalıyor."

Sömürgeci basın, Evren'in Kürdistan'a gidişi ve misilleme olarak gerçekleştirilen eylemlerin bağlantısını da işledi.

Cunta şefi faşist K. Evren'in son Kürdistan gezisinde, Silvan'da yaptığı konuşmada ARGK savaşçılarına teslim olmaları çağrısı yapmıştı. Kurtuluş Ordusu savaşçıları 3 saat sonra 2 (12 ölü) eylem ile cevap vermişlerdi. Bu iki eylemi, Türk basını, "Evren'e misilleme" olarak verdi. Bunun üzerine yapılan değerlendirmelerden bazıları şöyle:

"Simitçi takbinden PKK'ya" başlıklı haberde, 25 Eylül tarihli Cumhuriyet şunları aktarıyor:

"Çankaya zabıta Müdürü Mehmet Temiz, Cumhurbaşkanı Evren'in Güneydoğu gezisi öncesinde oturdu bir malkale yazdı.

Temiz hesapladı ki, Evren bölgeye gittiğine göre teröristler gene vuracaktı ve makalesi güncellecekti.

Nitekim öyle oldu. PKK'nın önceki günkü saldırısı, Temiz'in belediye adamından çok devlet adamı basiretine ve ferasetine sahip olduğunu kanıtlamıştı."

23 Eylül 1987 tarihli Hürriyet'in "PKK'dan misilleme" başlıklı haberindeki değerlen-

dirmesi de şöyle:

"Cumhurbaşkanı Evren'in Diyarbakır'da yaptığı ve eşkiyaya eylemleri bırakma tavsiyesinde bulunduğu konuşmasının üzerinden 3 saat geçmeden PKK'lı teröristler, 2 ayrı noktada eylem gerçekleştirdiler..."

"PKK'nın, Evren'in Diyarbakır'da olduğu gece kanlı eyleme girişmesini, 'Evren'e misilleme' anlamı taşıdığı, Başbakan T. Özal'ın son Güneydoğu gezisinde de aynı misillemenin yapılarak, Peçenek ve Yuvalı köylerinde toplam 27 kişinin katledildiği hatırlatıldı."

"Evren'in Güneydoğu gezisi sürerken 2 kanlı baskın" başlıklı 23 Eylül 1987 tarihli Milliyet'in verdiği haber:

"PKK militanları, Cumhurbaşkanı K. Evren'in Güneydoğu'daki inceleme gezisinin sürdüğü bir sırada önceki akşam Şırnak'a bağlı Güneyce köyünün Çiftelik mevzisinde kanlı baskın yaptılar..."

"PKK, bölgede saldırı ve eylemlerini son iki gün içinde

tiyice tırmandırdı"

Kürdistan'da artan gerilla eylemleri karşısında sömürgeci devlet yetkililerinin telaşları arttıkça artıyor. Alabildiğince tedbirler alıyor, devrimci savaşa hedef olabilecek her kurumda yoğun askeri önlemleri takviye ediyorlar.

5 Ekim 1987 tarihli Hürriyet'in manşeti: "Apo'dan yeni hedefler..."

Aynı tarihli Tercüman'da, "PKK için kış alarmı" manşetli haber: "Doğu illerinden gelen şehirlerarası yolcu otobüsleri ve kamyonlarda seyahat edenler sıkı bir kimlik kontrolünden geçiriliyor."

Bir sonraki günkü 6 Ekim tarihli Tercüman, "67 ilde PKK'ya karşı olağanüstü tedbir alındı" başlığıyla yayınladığı haberde şunları yazıyor:

"Emniyet Genel Müdürlüğü, 67 ilin emniyet müdürlüğüne gönderdiği genelgede, PKK örgütünün bütün illerde her an eylem yapabileceğine dikkat çekerek, teşkilatın tedbirli olmasını istedi."

Türk sömürgeci faşizminin şoven-inkarcı mantığı: ZOZAN, SUZAN olacak (Türkçeleştirilecek).

Halkımızın varlığını inkar eden Türk sömürgeçiliği, bu amaçla Kürtlüğü çağırıştan her şeye yöneliyor. Bulgaristan'da suni bir Türk sorunu yaratarak, güya Türk isimlerinin zorla değiştirildiğine dair firtınalar koparan yine Türk sömürgeçileridir. Türk Dil Kurumu vasıtasıyla, Zozan gibi Kürtçe isimlerin değiştirilmesinin gerekçesi de, bu tür isimlerin milli kültür, örf ve adetlerine aykırılığı ve de Z ile başlayan Türkçe kelimenin yokluğuymuş... Diğer taraftan Kürtlerin Türk olduğunu savunan da Türk sömürgeçiliğidir. Halk gerçekliğimiz o kadar yalın ki, Türk sömürgeçiliğine tükürdüğünü daha çok yalatacak...

Uşak Kürt hakim sınıfının bir ibret örneği

KINYAS KARTAL:

"... Zavallı Kürt senin için canını veriyor, kanını veriyor. Ve senden hiçbir şey istemiyor. Sen onun sırtını biraz okşarsan, o biter. Sen onu sev, onu okşa... Vallahi o zaman sana canını veriyor..."

Kinyas Kartal'ın tanımı, işbirlikçi Kürt hakim sınıfının yaşadığı uşaklığı ve ihanetçiliği gösterir.

YORUMSUZ:

Milliyet:

"Mardin'in Nusaybin ilçesinde 12 nolu sandıkta oy tasnif işlemi sırasında, bir oy pusulasının üzerinde PKK yazılı olduğu saptandı. Bunun üzerine sandık kurulunca, bu oy pusulası geçersiz sayıldı."

Tercüman:

"Diyarbakır'dan bölgeye özel harp birliği ve vurucu timler gönderildi, ancak 3 günden beri yapılan operasyonlarda eşkiyaya ait çok sayıda sığınak bulunmasına rağmen, bölücü eşkiyanın izine rastlanmadı."

H. Kozakçıoğlu:

"Bizim vatandaşlarımızdan istediğimiz, biraz daha sabırlı olmaları, biraz daha olayları sakin olarak değerlendirmeleri ve devlet güvenlik güçlerine inanmalarıdır."

Türkiye:

"Denizli Milletvekili İsmail Şengün tarafından NATO Asamblesi siyasi komisyonuna, PKK terörü ile ilgili olarak geniş bilgi verildi. İ. Şengün, 'PKK, Türkiye'yi parçalayacak' dedi."

Kenan Evren:

"Maalesef Güneyimiz ve Doğumuz emniyette değil... İran-Irak savaşını maalesef bugüne kadar durdurmak mümkün olmadı. Ümit ederim ki kısa zamanda bu savaş sona erer..."

"Vatandaşlarımdan rica ediyorum, yavaş yavaş köyleme kaysınlar... Sizlere tekrar tekrar yalvarıyorum, rica ediyorum çocuklarınızı okutun."

M. Ali Birand:

"Asker ve sivil güvenlik kuvvetlerinin gazetelerde boy boy görmeleri ve 'bir kurşunla nasıl insanı gözünden vurduvdiklerine' dair abartılı röportajlarının yayınlanması iyi de, ardından aynı bölgede PKK militanları ellerini kollarını sallayarak başkın edip insanları öldürdüğünde, bizim yüzü gözü boyalı özel timlerimizin ortalarında görünmemeleri veya 'geç kahındı' gibi gerekçelerle ortaya çıkması pek hoş değil..."

"Ne yapalım, elimizdeki olanaklar bu kadar" diyerek veya 'mezraları bırakın köylerde toplanın' çağrısıyla hiçbir yere varamayacağımızı, sadece 'dürbünlü tüfek' veya 'lazer ışını' özel silahlar satın almak, özel timler kurmak ve dev helikopterler kullanmakla çözümlenebileceğini hepimiz biliyoruz..."

Milliyet:

"PKK eylem alanını genişletince, Doğu Anadolu'ya da özel tim... PKK'nın eylemlerini Güneydoğu'dan Doğu Anadolu'ya da sarkıtması üzerine anında önlem alınması kararlaştırıldı..."

İSVEÇ BASININDA KÜRDİSTAN VE PKK

"Dagen Nyheter" gazetesinde 13 Eylül 1987'de yayınlanan yazının özeti:

● "Kürtler, birbirleriyle savaşacak"; bu Türk hükümetinin Kürt bölgelerinde PKK'ye karşı taktiğidir. Seçilen kişiler, köy koruculuğuna atanıyor, silahlandırılıyor. Ve işbirlikçi olarak nitelendirdiklerini, PKK vuruyor.

Bölge redaktörü, Mardin-Diyarbakır arasındaki kötü telefon hattından sesini duyurmak için bağırarak zorunda kalıyor. "Doğru mu? Yedi ölü... mayın ... minibus... PKK..."

Haber ertesi gün Türk gazetelerinin ilk sayfalarında; "PKK (Kürdistan İşçi Partisi) yine vurdu." Büyük bir ihtimale mayın, askeri konvoylar için döşenmişti.

1984'ten bu yana PKK'nin yaptığı eylemlerde 400'den fazla insan öldü.

... Öldürülen korucuların yamına uyarı nitelikli bildiriler bırakılıyor: "Kürt halkına ve Kürdistan'a düşman olduğundan..."

Türkiye Başbakanı T. Özal, teröristlerin yakalanacağını ve bölgede huzurun sağlanacağını defalarca söylüyor. Ancak saldırılar devam ediyor.

Köy Korucuları

Ordunun, PKK'ye gücü yetmiyor. Bu nedenle köy korucuları sistemini uyguluyor. "Amaç Kürtler birbirleriyle savaşsın. Aynı zamanda ordu da savaşıyor görüntüsünü kaybettirmek istiyor" diyor adının saklı kalmasını isteyen biri.

"Askerlerin, köyleri koruyamadığı bir gerçektir" diyor Kürt sorununda bilgisi çok olan bir avukat. Avukatın söylediğine göre, ordu son altı ay içinde tek bir PKK militanını dahi ele geçirememiştir.

Bugün mahkemelere çıkarılanların çoğu, PKK'ye yiyecek ve giyecek vermek ve bilgi toplamakla suçlanan fakir köylülerdir.

PKK Ne Kadar Güçlüdür?

PKK, Türkiye-Kürdistan'ındaki en güçlü örgüttür. 1980 askeri yönetiminden sonra silahlı mücadelesine devam eden sadece PKK'dir. Savaşçı toplama PKK'nin sorunu yoktur.

Tutuklu militanlar, her zaman PKK'li olduklarını açıkça söylüyor ve bağımsız bir Kürt devleti için savaşçıları açıklıyorlar. Kendilerini savaş esiri olarak adlandırmıyorlar ve eylemlerini politik olarak savunuyorlar.

300'den fazla PKK üyesi hakkında idam kararı verilmiş. Bunlardan 20 tanesi için sadece parlamento onayı eksik.

PKK'nin askeri gücünün adım adım kuvvetlendiği yolunda bilgiler var. Uzmanların çoğu PKK militanlarının sayısının 3000 ile 5000 arasında olduğunu görüşümler. Gerillalar, erişilmez dağlarda kendilerini haftalarca idare edebiliyor ve çabuk yer değiştirebilen küçük gruplar halinde çalışıyorlar...

... Yoğun bir baskıyı yaşayan yüksek Kürt köylülerinin, Kürt devletine olan ilgilerinin büyüklüğü şaşırtıcı düzeyde.

İran, Irak, Suriye sınırlarına komşu olan bölgelerde bu yılın temmuz ayında sıkıyönetim kaldırıldı. Bunun yerine 11 vilayete bir genel vali atandı. Valinin jandarma ve polis üzerinde geniş kapsamlı kontrol ve idari yetkisi var. "Benim görevim teröristlere karşı önlemleri düzenlemektir. Görevim için herhangi bir zaman sınırlaması yok" diyor vali H. Kozakçıoğlu.

Eleştirmenler yeni sisteme, sivil sıkıyönetim diyorlar. "Eskiden sivil yönetime dönüldüğünde iyileşme olur umduğumuz. Şimdi o bile yok. Hiç birşey değişmedi" diyor bir Kürt ulusacı.

Bölgenin dış görünüşünde, sıkıyönetimin kaldırılmasından sonra herhangi bir değişiklik olmadı. Bölge başkenti Diyarbakır'da güvenlik mekanizması eskisi gibi, caddeler

ve meydanlardaki ordu varlığı çok yoğun.

10 Milyon

10 Milyon Kürdü denetimi altında bulunduran Türkiye, Kürt nüfusunun en yoğun bulunduğu ülke. Güneydoğu illerinde, askerler ve devlet yetkilileri dışındaki halkın hemen hemen tümü Kürt.

Caddelerde ve ticarete yoğunca Kürtçe konuşuluyor. Fakat resmi ilişkilerde yasak bir dil. Herhangi bir gazete veya kitabın Kürtçe basımı da yasak. Okullarda çocuklara, kendileri için yabancı bir dil olan Türkçeyi zorla öğretip

konuşturuyorlar.

Resmi anlayışa göre, ne Kürtler, ne de Kürtçe diye bir dil var. Bu anlayış Cumhuriyetin ilk yıllarından kalmıştır. O zamanki ülke yönetimi Türkiye sınırları içinde bulunan herkesin Türk olduğunu iddia etti. Diyarbakır'ın dışındaki dağ eteklerinde ve şehrin caddelerinde büyük harflerle, Kemal Atatürk'ten "Ne mutlu Türküm diyene!" gibi alıntılar yazılmış.

Kürtler, bunu bir provokasyon kabul ediyorlar.

Lars Boström
Diyarbakır
13.09.1987

"Arbetaren" gazetesinde çıkan yazının bir bölümünü yayınlıyoruz.

"Kürdistan İşçi Partisi- PKK önderliğindeki Kürt gerillaları 1983'ten bu yana Türk ordusuna karşı savaşıyor. Hedef; bağımsız bir Kürt devleti.

Gerillalar, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu-ARGK adı altında savaşılıyorlar. Yayınladığımız bu resimler, Türkiye tarafından işgal edilmiş Kürdistan parçasının herhangi bir yerinde bulunan bir eğitim kampından çekilmiştir.

Birçok ırsatta Türk ordusu, gerillaları ezmeğeni açıkladı. Şimdiye dek kehanetleri yerine getirilemedi. Aksine şimdiye kadar ve 1987'de de hücum eden ARGK'dir. Kürdistan'ı baştan başa gezen Batı Avrupalı gazeteciler, örneğin Danimarkalı Alber Jensen, PKK ve gerillalara olan belirgin bir halk desteğine tanık oldu.

Gerillaların 21 Nisan-18 Mayıs tarihleri arasında Dersim'de, Mardin'de, Gercüş'te ve Uludere'de gerçekleştirdiği eylemlerde ARGK 5 askerini (militanını) savaşta kaybederken, Türk ordusu 4 subay, 80 asker, özel savaş bürosundan bir elemanı, köy korucu-

larından önde gelen birini ve bir muhbirini kaybetti. Gerillaların döşediği mayın sonucu birçok köy milisi öldürüldü. 9 Mayıs'ta ise Türk ordusu ile ARGK arasında Uludere'de uzun süren bir çatışma meydana geldi. Kayıplar hakkında hiçbir bilgi yok.

Eğer bilgiler hükümet kontrolündeki -Anadolu Ajansı gibi- bir haber bürosundan geliyorsa bu, çoğu İsveç basını tarafından veriliyor. Anadolu Ajansı; 'PKK, 36 suçsuz köylüyü katletti' şeklinde bir haber verdiğinde bunun, üç yıldır PKK'yi kan içici teröristler olarak gösteren ülkenin, büyük gazetelerine yansıtılması doğaldır.

PKK'nin olaylara ilişkin yaptığı açıklamalara hiçbir yerde yer verilmez. PKK, bölgede çatışmaların büyük olduğunu ve sivillerin de öldürüldüğünü söylüyor.

Meydana gelen olaylar, PKK ve ARGK'ye karşı savaşmaları için köy korucularının Türkiye tarafından örgütlenmesi ve silahlandırılmasının bir sonucudur.

Köy korucuları iyi para

alıyor ve genellikle askerlik yapmış olanlardır. Ölü veya diri ele geçirdikleri her PKK üyesi için büyük mükafatlar alıyorlar.

Korucuların evleri silah deposu ve barınak haline getirilmiş. Dolayısıyla bu evlere yapılan baskınlarda suçsuzlar da yaralanıyor.

Kürtler, günümüz takviminden en az yüzyıllarca yıl öncesinden beri Kürdistan'da yaşıyorlar. Modern anlamda ulusal bir devlet kurulamadı. Ancak Kürtlerin kendine özgü tarih, ortaçağda beylikleri, öz dili ve kültürü var.

Kürdistan'ın şimdiki parçalanmışlığı, I. Dünya Savaşı'ndan sonra büyük devletlerin gizli antlaşmalarının sonucu olarak meydana geldi. Ashna bakılırsa, Paris'teki barış görüşmelerinde Kürtlerin kendi devletlerini oluşturmaları kabul edilmişti. Fakat bu hak için her savaşlarında, bu dava kan içinde boğuldu. İpi elinde tutanlar, Batı tarafından desteklenen ve Türkiye'yi 'çağdaşlaştıracak' olan kemalistlerdi. Kürtlerin haklarını ortadan kaldıran yeni bir antlaşmayı yapan da

bu Kemalist rejim idi. Kürt dilinin kullanılmasını yasaklayan ve Kürtlerden 'öz' Türkler yapmak için, 1923'te başlatılan zorba politika yine Kemalist rejimin idi. Ve Suriye'deki Fransız sömürgeci rejiminin yardımıyla 1925-26 yıllarındaki Kürt isyanını bastıran da Kemalist rejim idi. 250 bin Kürdü öldürülmesi üzerine Hintli bağımsızlık savaşçısı Nehru şöyle yazdı: "... Öyle ki, kendi özgürlükleri için savaşmış Türkler, yine kendi özgürlükleri için savaşan Kürtleri sindirdi. Ulusal savunma nasıl saldırganlaşıyor ve özgürlük mücadelesi nasıl başkalarına hükmetmeye dönüşüyor, tuhaftır..."

Ortadoğu'da bağımsız bir Kürdistan, süper güçler için bir tehlikeydi. Her şeyden önce NATO'nun durumunu değiştirecek. Türkiye, NATO'nun en güvenilir ve önemli uydusu bir ülkedir.

Ancak bağımsızlık özlemi beceri kazanmış ve hiçbir zaman sönmeyecek gibi..."

Jonas Fogelqvist
Arbetaren Nr. 35
28.8.1987"

KÜRDİSTAN'DA GÖÇLER, NEDEN VE SONUÇLARI

Başlarken;

Göç ya da sürgün, Kürt halkının belleğinden silinmeyen kelime. Kürdistan'da ne kadar insan göç ettirdi, sürgünler hangi dönemlerde uygulandı? Hepimiz bu konuda anlatılanları ailede, büyükelimizden çok duymuşuzdur. Şeyh Saif isyanında şu kadar sürgün, Dersim isyanında şu kadar sürgün, 1. dünya savaşı yıllarında sürgüne gönderilen 600.000 Kürt'ten çoğunluğu Toroslarda açlık ve hastalıktan öldü. Ve daha başkaları...

Tarihimizin bu yönüne de ilişkin bilgilerimiz genellikle anlatılanlar ve duyduklarımızla sınırlıdır. Açık ki tarihimizin bu yönünü de bilmek zorundayız. Bugün de sürgün, yaşadığımız bir gerçek olarak karşımıza çıkıyor. Köyler yerinden ediliyor, aileler sürgüne gönderiliyor... Yani, Türk egemen sınıfları tarafından uygulanan sürgün, bir kaderimiz(!) oluyor.

Biz bu kaderin(!) halkımıza nasıl ulaştırıldığını araştırdık ve birçok olayı ayrıntıları ile ortaya çıkardık. Bu sayımızdan itibaren günümüze kadar Kürdistan üzerinde uygulanan sürgünleri aktaracağız. Böylece tarihimizin birçok sayfasını daha, okurumuzun önüne aydınlatılmış olarak sunacağız.

BERXWEDAN

Baştarafı 1. sayfada

istese de eskisi gibi değildir. Uzağa bakmaya gerek yok. Gözler önünde Ermeni ve Filistin halkı var. Mücadelelerinde karşılaştıkları çıkmazların en önemli nedenini ülkelerinden kovulmaları oluşturmaktadır.

İnsan, anne ile babanın ortak üretim faaliyetinin ürünüdür. Yine de insanlar toprağı, ülkeyi "anavatan" olarak adlandırmış, ana'ya öncülük tanımışlardır. Ülke, halklar için en büyük değer, namus olmuştur. Ülkesini en değerli varlık olarak sevmeyen, onu en yüce namus olarak korumayan insan, bireysel onurunu hiç koruyamaz.

Halklar, bu gerçekle ülkelerini korumuşlardır. Nasıl ilk insanı köle etmek onu adeta öldürme ile eş değer olmuşsa, halklar kanlarını oluk oluk akıtarak, ülkelerini yabancı güçlere açmamış, açmamak için direnmişlerdir.

Burada en büyük ihanet ve en büyük insanlık suçunun tamamına geliyoruz. İnsan so-yu için en büyük ihanet, direnmeden ülkesini işgalci bir güce teslim etmektir. Ya da onunla işbirliği yapmaktır. İşbirliği politik düzeyde olursa ihanetin boyutu daha da artar. Aynı şekilde politik kılıflar altında bir direnme göstermeden ülkesini terketme ve bunu bir anlayış düzeyinde halkın önüne koyma da ülkeye ihanettir. Özellikle halk olarak biz Kürtler, bu ihanete hiç yabancı değiliz.

Türk hakim sınıfları dünyada en fazla insanlık suçunu işleyen sınıf...

En büyük insanlık suçu nedir? Bir halkı toprağından ederek onu halk olarak yok etmektir. Kaba bir değerlendirmeye bile Türk hakim sınıflarının halkları soykırma uğratma ve ülkesinden kovmada birincilliği elinde tuttuğunu söyleyebiliriz. O halde karşımızda herhangi bir hakim sınıf, sömürgeci güç durmuyor. Tarihte en fazla suç işleyen bir sömürgecilik karşı karşıyayız.

Türk hakim sınıfları tarihe

ters girdiler. İkel bir sınıflama evresinde yarı barbar toplumsal örgütlenme düzeyinde halkların başına bela oldular. Kültür birikimleri yok, üretim değerleri tanımaz, talan ve kıyım tek bildikleri şeydi. Feodal Çin'in baskısı, hızlı nüfus artışı ve kuraklığın ardından başlayan yarı barbar Türk akınları olgun bir feodalizmi yaşayan, o düzeyde de askeri, siyasi otorite talebi olan Ortadoğu'ya çekirge sürüsü gibi çıktılar.

Asya'dan başlamak gerekir. 900-1000 yılları arasında Türk boyları Horasan'ı harabeye çevirirler. Barbarlığı İslamlıkla birleştiren Türk egemenleri, Sasani soyundan Gazneli ve Samanoğulları ülkelerini harap ederler. Öyle ki Horasan çölleşir, üretim durur, büyük göçler başlar. Tarihiçiler, Türk barbarlığı nedeniyle büyük tarlaların bir çuval buğdaya satıldığını, insanların aklıktan dam direklerini sattıklarını, 747'de Ebu Müslim Horasan'ın 70 askeri birliğini besleyecek kadar zengin ve aynı oranda büyük bir kültür ve sanat merkezi olan Dandanekan'ın yansira Nisapur vb. çok sayıda şehrin tarihten silindiğini belirtirler. Deyimlerle, barbar Türk akınları talan ve katliamları sonucu tarihten silinen başka bir halk olur.

900-1100 yılları arasında Büyük Selçuklu Türkleri tüm Ortadoğu'yu yağmalarlar. Yağmalar Mısır'a, Anadolu'ya, Kuzey Afrika'ya kadar yayılır. Barbar boyların girdiği her şehir çekirge görmüş tarla gibi harabeye dönmektedir.

Bu yağmalardan en büyük zararı Kürdistan görmektedir. İsfahan, Tebriz, Hameydan, Musul, Diyarbakır'ın yansira, Erzurum, Urfa vd. şehirler de birkaç defa yağmalar. 1000 yıllarında Azerbaycan'a biriken Türkmen boyları, Kürtleri yerinden eder. Azerbaycan'ın büyük kesimi beylikler halinde Kürt aşiret topluluklarının elindedir. Tebriz, Hamedan, İsfahan yönetimi de Kürt beylerinin elindedir. Sasani ve daha sonra Arap İslam ordularında komutan olarak yer alan beylik sahip-

leri Türkler tarafından konularından edilirler. Tarihiçiler, Revadi, Şedadi, Kekuya, Hezebaniye Kürt aşiretlerinin yaygın yerleşiminden bahsediler.

Türk boyları, XI. yy. başlarına kadar Kürdistan'a yerleşmezler. XI. yy. da Mervani Kürt devletini (990-1060) yıkarak, kaba bir askeri denetim sağlarlar. Bu dönemde Türk boylarının her şeyi imha edici, talan, kıyım ve yağmaları neticesinde Horasan, Kürdistan ve Kuzey Afrika'da büyük göçler olur.

Mısır Fatimi devletinin öncülüğünde Ortadoğu halkları arasında Büyük Selçuklu ordusuna karşı ittifaklar geliştiyse de, Bağdat halifeliği gücünü arkasına alan Türk egemenlerine karşı başarılı olamazlar...

Türk boylarının diğer bir talan ve göç ettirme alanı Anadolu olur. Anadolu 1071'de Türklerle açılır. Bu dönemde Bizans olgun bir feodalizmi yaşamaktadır. Anadolu feodalitesi Bizans merkezi devletiyle çatışma halindeydi. Bu durum Bizans devletini ve ordusunu güçsüz kılmaktadır. Aynı şekilde Gürcü ve Ermeni beyliklerinin Bizans'a muhalefeti vardır. İçten çöken Bizans ordusu, 15.000 kişilik Kürt savaşçısına dayanan Alpaskan yönetimindeki Selçuklu Türk ordusuna yenilir. Bu tarih, Bizans'ın çöküşü, Anadolu'nun Türkleşmeye açılma ve aynı zamanda Bizans-Anadolu medeniyetinin 1920'lere kadar sürecek bir yıkımla Türkler tarafından ortadan kaldırılma tarihi olur.

Türkler, Anadolu medeniyetini yıkıyor

Türkler, Anadolu'yu üstün kültür ve sanatlarıyla asimile etmezler. Çünkü bu değerleri bilmezler. Tam aksine tarım, sanatı, kültürü, bilimi, devlet gelenekleri, kıyafetlerini Ortadoğu halklarından alırlar. Türkler, askeri güçlerini dayanarak, katliamlarla Anadolu halkını kovar, adım adım yerleştirirler.

Bizans gelenekleri, Ege, Marmara Rum halkının üretim ve savaşçı güçleri üzerinde yükselen Osmanlılar, Anadolu, Balkan, Orta-Avrupa, Ortadoğu ve Kuzey Afrika halkları üzerinde tam 700 yıl sürecek, toplumsal ve ulusal ilerlemeyi durduran, yağmacı, soykırıcı yeni bir Türk egemenlik sistemi olarak gelişir.

Osmanlılar Anadolu'yu tümüyle Türkleştirdikleri gibi, Balkan halkları, Kürdistan, Kuzey Afrika, Kıbrıs ve Arabistan'a kadar Arap halkları arasında Türk kolonileri kurarlar. Osmanlı egemenliği altında 1470'lerde Trabzon Pontus halkı, 1490'larda Antep dolaylarından Dürzileri yerlerinden edilir ve sürgüne yollanırlar. İmparatorluğun sınırları geniş olduğundan, göç ettirilen halk yine Osmanlı katliamları altında kalmaktadırlar. Sadece halklar değil, şu ya da bu şekilde direnen

her bölge katliama uğratılmakta ve yerleri değiştirilmektedir. Benzer şekilde, bir halk ya da bölge ayaklandığında, tedbir olarak başka halktan aşiretler ayaklanma bölgesine yerleştirilmektedir. Bugün Sason vb. yerlerde bulunan Arap aşiretleri bu politikanın sonucudur.

Osmanlı egemenliği altında sürekli nüfus kaybeden Rum ve Ermeni halklarıdır. XIX. yy.'a Balkan halklarından ulusal bilinçlenme ardından ulusal kurtuluş hareketleri gelişir. 1820-30 Yunan, 1804-1830, 1875-78 Sırp, 1870-1908 Bulgarlar, 1860-1900 Ermeniler, 1900-1920 Arnavutlar ulusal kurtuluş savaşları verirler. Bu savaşlar boyunca bu halklar katledilir.

İttihat-ı Terakki iktidarı Rum, Ermeni ve Kürt halkının Soykırım dönemini olur

1908'de İttihat-ı Terakki'nin iktidarı olması, Osmanlı katliamcılığın burjuva söv-nizmiyle birleştirir. Katliamlar, göçler yanında baskı ve eğitilmiş Türkleştirmeye ağırlık verilir. İttihat-ı Terakki'nin politikası, Alman emperyalizminin faşist öğeleri içeren Pan-Germanizm ideolojisiyle birleşir. Osmanlılık ve Pan-İslamizmin ardından Pan-Türkist politikalar bu dönemin ürünüdür.

İmparatorluğunun gittikçe küçülmesi, Türk askeri burjuvazisinin imparatorluk sınırlarını Türkleştirme programına götürür. Bunun yolu da katliamlarda görülür. Osmanlı Türk burjuvazisi, kompradorlukta egemen olan Rum ve Ermeni burjuvazisine karşı da üstün duruma geçmek için de bu yolu izlemektedir.

Osmanlı İmparatorluğunun, emperyalist amaçlarla girdiği 1914-18 emperyalist savaşı, Türk egemenliği altındaki halkların soykırımı olur. Savaş boyunca Ege vd. yerlerdeki Rum halkı katledilir. Geri kalanları savaşta ihtiyat birlikleri adı altında hastah, açık ve katliamlarla tüketilir. Bu süreç doğrudan kemalist hareketle birleştiğinden, katliamların ve sürgünlerin ağırlığını kemalistler yapmaktadır. 1914-23 süreci bittiğinde, yani Lozan anlaşması imzalandığında, Anadolu'da 2 milyona yakın Rum halkından ancak 100.000'i kalmıştır. 300.000 kişilik Pontus-Rum halkından kimse kalmamış gibidir. Bebekler bile katledilmektedir. O dönemde Türkiye'yi ziyaret eden Sovyet generali Frunze, Trabzon dolaylarında yolda gördüklerini şöyle açıklar: "Geçidin tam tepesinde bir başka konvoyla karşılaşıyoruz. Bakıyoruz üstü açık arabalarda sıyahlara bürünmüş kadın figürleri oturuyor ya da yatıyor. Kadınların da, çocukların da giysileri çok kötü, soğuktan titriyorlar. Gerideki arabalara bakıyoruz... Bir süre asık yüzle ses karmadan durduk. Sonra Samsun'a doğru yolumuza devam ettik. Her yanda yıkıntı

izleri var. Her tepede devriyeler kol geziyordu... Bu yol bütün yaşamın boyunca belleğimde çıkmayacaktır... 30 verstlik (Sovyetler'de bir uzunluk ölçüsü birimdir) yol boyunca aralıksız olarak cesetlerle karşılaştık hep. Ben yalnız başına 58 tane saydım... Çoğu zorbalığın ve şiddetin izlerini taşıyordu. Bir yerde güzel bir kız cesediyle karşılaştık. Baş kesilmiş, elinin yanına konulmuştu... Bir başka yerde çok güzel bir başka kız cesedi daha; 7-8 yaşlarında, sarı saçlı, palm ayak, sırtında yalnız eski bir gömlek bulunan bir kız cesedi... Kız, anlatılan ağlamış, yüzünü toprağa gömüp yatmış, askerin süngüsü ile yere üçe mihlanmış." (Türkiye Anıları, sayfa: 31,64)

Ermeni burjuvazisinin, Çarlık orduları ve İngiliz, Fransız emperyalistleriyle işbirliği, Ermeni katliamına gerekçe yapılır. 20 Haziran 1915'te alınan bir kararla 1 milyon kadar Ermeni katledilir, iki katı da Suriye çölleriine göç ettirilir. Göç yarı yarıya ölüm demektir. Hastalık, açlık ve çete kılığında Osmanlı ordu birlikleri, Ermeni halkının yarısını yolda katleder. Ermeni soykırımı, insanlığın tanıdığı en büyük suçlardandır.

Tükennedi bizde umut gün olduk katledildiği Ağrı eteklerinde, Kerkük boylarında Suriye merkezine varanda. Ve yaman estiğinde

Munzur'da rüzgar.

'38 Dersim'de 40 bin ölü çocuklar daha doğmamıştı o gün yuvarlak karnımlarda çocuklar bir isyanın ardından göçüp gittiler...

Kemalist devlet, katliamı devam ettirir. 1920'de M. Kemal'in emriyle, Kazım Karabekir komutasındaki kemalist ordu (özünde Osmanlı ordusu) Ermenistan burjuva cumhuriyetine saldırdı. Kemalistlerin hedefi nettir: "Ermenistan'ın siyaset ve maddeten ortadan kaldırılması..." (Kurtuluş Savaşında Türk Basını, İzzet Öztoprak, sayfa: 219)

Kemalist burjuvazi "Mısak-ı Milli" sınırları içinde tek Türk ulus bırakma mantığı ile hareket eder. Buna göre müslüman olmayan halklar ortadan kaldırılmayalı. Kürtlere gelince; müslüman olduklarına göre kemalistler tarafından rahatsızlık asimile edilebilir diye düşünülmektedir.

Kısaca özetlediğimiz sürece bile Türk egemenlerinin tarihte en fazla halkları göçe, mecburi iskana ve katliama uğrattığı görülür. Türk egemenlik tarihleri sürekli olarak ülkelerinden kovulmaları ve soykırma uğratılmaları olur.

Tarihinin 1000 yılı yakınına Türk egemenliğinde geçiren Kürdistan halkı jenosit, göç ve mecburi iskan uygulamalarına en fazla maruz kalan halk oldu.

DEVAM EDECEK

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Gerçeği Karşısında İflas Eden Sahte Milliyetçiliğin Türk Sömürgeciliği İle Bütünleşmesine Bir Örnek Daha

Nurettin Yılmaz ve Diğerleri

12 Eylül faşist rejimi ü-rünlerini veriyor, hem de tek tek. Olayların biçimsel gör-nümleri içinde boğulmayan, az çok bilimsel düşünebilen herkes, politik alandaki çeşitli olayların özünü kavramada zorluk çekmeyecektir.

Yaşanan birçok olay 12 Eylül rejiminin Türkiye so-lu'nu ekarte ettiğini göster-mektedir. Burjuvazinin seçim listelerinde de sol adına bir yığın dönemin yarışması başka bir anlama gelmez.

Ancak, ortada bir yanlış var. Basın dört bir yandan bu gelişmeyi T. Özal ve Türk burjuvazisinin demokrasi za-feri olarak gösteriyor. Sözde sol ise, burjuvazinin saflarına geçenleri döneke olarak adlandırıyor. Gerçek bu nokta da çarpıtılıyor...

Bunlardan en ilginç bir ör-nek olarak gösterilen Nurettin Yılmaz'ın ANAP saflarına geç-mesi ve bu parti saflarında seçimlere katılmasıdır. Olay, sansasyon yapılmak isten-di. Olaya ihanet olarak yaklaşılan, olayı SHP, "N. Yılmaz'ı kabul etmedi, o da başka yol bulamadı. ANAP'a geçti" şeklinde yorumlayan-lar da var.

Bir Davadan Dönene İhanetçi Denir; Uşak ise, Baştan İhanetçiydi

Bu ölçülere vurduğumuz-da, Nurettin Yılmaz, baştan beri ihanetçidir. Yaşamı ve politik pratiği incelendiğinde anasından hain ve bir iblis olarak doğduğu ortaya çıkar. Bir davanın içinde olup sonran- da o davaya ihanet edenlere döneke denir. Hiç davamın a-damı olmayan biri döneke de olamaz. Uşak, baştan beri ihanetçiydi.

Olaya tekil olarak bakın miyoplara gelince... Evet insan tekil olarak da onurunu ko-rumalıdır. Ancak, onur sınıf-saldır. Nurettin Yılmaz Kür-distan'da bir sınıfsal gerçeği yansıtmaktadır. O, bir sınıfın sözcülerindedir. Onun çık-mazı bir sınıfın çıkamazdır. Sorunun bu boyutu deşildi-ğinde, bu açık ihanetin Nurettin Yılmaz'la sınırlı olmadığı gör-ülür.

Politik Miyopluk Aşılmalı, Olaylara Sınıfsal Gerçekliği İle Bakılmalı

Politika faaliyetini fiilen üst-lenmiş insanlar bile çok defa, politika ve olaylara yön veren sınıfsal, ideolojik, toplumsal nedenin belirleyiciliğini unu-tuyor.

Örneğin, neden hep PKK direniyor? Neden hep gelişme-lerin sahibi O; neden PKK'ye her taraftan saldırırlara rağmen, kitleler PKK etrafında kenetleniyor? Neden PKK kad-roları ve e bilingsiz taraftar-ları bile zindanlarda direnip bir döneme tarihi damgasını vurdu?

Buna karşılık neden DDKD,

ÖY, Rızgari vd.'leri ihanet et-tiler? Neden bu denli erken işbirlikçileştiler? Bu ve ben-zeri sorular çoğaltılabilir. Türk solu'na kadar uzatıla-bilir. Ancak kapsamını şimdilik Kürdistan'la sınırlı tuta-cağız.

Bu soruların en kısa ceva-bı bile, bizleri Kürdistan'daki sınıfsal gerçekliği ve 12 Eylül sömürgeci-faşist rejiminin tutumunu ortaya koyar.

PKK, Kürdistan yoksul köy-lülerine, işçilerine ve devrim-ci-yurtsever aydınlarına da-yandı. İdeolojik-politika, örgüt ve eyleminde bu sınıfların kararlılığını yansıttı.

Diğerleri küçük-burjuvazinin değişik kesimlerine dayandı-lar. Böylesi bir sınıfsal zemin-den hareket eden güçlerin bir kısmı evrimlerini tamam-layamadılar, politikleşemedi-ler. Sürekli parçalanma, tutarsızlık ve devrimin geliş-mesi karşısında ayrılmaya uğrayarak, ulusal kurtuluşu karşı cephe olmaları, şu ya da bu gücün himayesine girme-leri ve bir kısmının fiilen Kürdistan'daki karşı-devrim güçlerinin safına geçmesi, temsil ettikleri sınıfsal ger-çeklik ve bu gerçekliğin eko-nomik, politik dönüşümlerin hızlı olduğu bir dönemdeki yansısı olmuştur.

Bu güçler, sınıf konularını gereği, sömürgeci olanaklara bağımlı oldular. 1975-80 sü-recinde, bir yandan Türkiye'deki sınıf çelişkilerinin derinleş-mesi ve ekonomik-sosyal bun-alım içinde olan Türk burjuvazisinin kutuplaşmaları bu güçlere palazlanma olanağı tanıdı. Özellikle Kürdistan'daki ulusal uyanış ve PKK'nin ulusal kurtuluşu mücadelesi, bu güçler tarafından gelişme aracı olarak kullanılmak isten-di.

Parlamentoculuk ve Dernekçiliğin, Bu Güçlerin Ana Eğilimi Olmasının Altında Yatan Gerçek

Kürt hakim sınıfı olan feo-daller ve aşiret reisleri 1920-40 döneminde yenilmiş, işbirlikçi statüye düşürülmüşlerdi. Sömürgeci sistemle bütünleşmiş, yaturımcı, acentecilik, mü-teahitlik vb. işlerin yanı sıra, toprak ağalığı yapıyorlardı. Kuşkusuz bu sınıf çıkarımı Türk sömürgeciliğinden görececek, parlamentoya girme en büyük hedefleri olacaktır. Küçük-burjuvazinin de asıl eğilimi parlamentodur. Hele Kürdis-tan küçük-burjuva politi-kacılığı için parlamento, Kâbe idi.

Burjuvazi dilinde "Kürtçü-lük", gerçekte "yurtseverlik" ticareti en fazla gelir geti-riyordu. O zaman da Nurettin Yılmaz, Şerafettin Elçi vb. uşaklar hazırды. Bunlar güçle-ri kimden alıyorlardı? Evet, halkın yurtsever duyularını

sömürüyorlardı. Fakat bunları doğrudan destekleyen güçler vardı. Bunlar aşiret reisleri, toprak ağaları, mahalli aristokratları ve yukarıda adı verilen güçlerdi. "Parlamento de-mokrasisi aracırđı" sloganla-ryla halkı, bu iblislerin peşine takıyorlardı. Bunlar mebus andı olan "Misak-ı Milli'nin toprak bütünlüğünün" üstüne yemin ederek meclise giri-yorlardı.

Yaptıkları iki önemli işlev vardı. Birincisi; halkın yurt-sever potansiyelini Türk parla-mentosu yoluyla sömürgeci sisteme kanaliz ediyorlardı -ki en tehlikeli yanları ve asıl rolleri buydu- ikincisi; da-yandıkları kesimleri palazlan-dırıyorlardı. Gerçekte Nuret-tin Yılmaz vd.'leri iyi birer Kürt hakim sınıf temsilci-sidirler. Örneğin 1980'e kadar Şırnak kömürleri talaanından en önemli payı Nurettin Yıl-maz almıştır. Alihan Tatar'la ortaklık kurmuştur. 1980 ö-nesi palazlanan müteahit Gebelöğü, Nurettin Yılmaz'ın ürünüdür. Bir diğeri, TIR fi-losu yapmıştır. Bu kocaman servet, milliyetçilik pozu altın-da halkımızın değerlerinin satılması ile elde edilmiştir. Ay-nı Nurettin Yılmaz, 1975'te Güney Kürdistan yenilgisi ne-deniyse, Irak Elçiliğinin Anka-ra'da düzenlediği kokteylde sömürgeci cellallarla kadeh tokuşturmuş, Güney Kürdis-tanlı mültecilerle toplanan yıklı bir parayı ortaklarıyla beraber hasıraltı etmiştir.

Bu iblisler bu kadar gücü nereden alıyorlardı?

Sömürgeciler alan açıyor, palazlanmak isteyen Kürt ha-kim sınıfları çıkarlarını en iyi temsil eden bu uşakları her yönden destekliyordu. Ama asıl desteği veren güçler ÖY, DDKD, Rızgari vd.'leriydi. Bunlar Nurettin Yılmaz, Mah-mut Kepoğlu, Şerafettin Elçi vd.'leri sayesinde kirinti al-ıyorlardı. Bu kirintiyi da iyice hesaba katmak gerekir. Çün-kü, 1977-80 döneminde Kürdis-tan'da Bayındırlık Bakanlı-ğına ait bütün ihaleleri DDKD'li ya da DDKD ile işbirliği ya-pan müteahitler alıyordu. "Kürtçü" bakanlar sayesinde bakanlık bürokrasilerini elle-rinde tutan bu güçler, masa başında müteahitiden milyon-lar alıyorlardı.

İşbirliği bununla bitmiyor-du. Halkın önüne koydukları en ucuz reformculuğun yanı-sıra, Kürdistan Ulusal Kurtu-luş Mücadelesi ve PKK'ye düşmanlık, doğrudan bu işbir-liğinin ürünü oldu. Türk burjuvazisinin himayesinde Kür-distan feodal-kompradorları ve küçük-burjuva politik güç-leri PKK'ye karşı blokluştılar. UDG, Kürdistan karşı-devrim örgütlenmesiydi. 1979'un poli-tik koşulları, o kadarına elve-riyordu.

Bugünkü gelişmelere ba-kıldığında, rahatlıkla, UDG'nin

iç karşı-devrim örgütlenmesi olduğu anlaşılır. Bu güçler, bugün bütün istemlerine rağmen artık böylesi bir örgütlen-meyi yaratma gücüne vara-mıyorlardı.

12 Eylül Faşizmi Uşaklarına da Yöneliyor

1980, 12 Eylül faşist dikta-törlüğünün aynı özden kay-naklanan iki işlevi vardı. Birincisi; faşist cunta, Kürdis-tan halkına, politik öncüsü PKK ve Türkiye emekçileri ile sözcülerine karşı gerçeğeştri-len karşı-devrim hareketiydi. İkincisi; darbe, işbirlikçi-te-keci burjuvazinin kendinden olmayan herkese karşı darbe-siydi. Bu nedenle devrimci-ler, yurtseverler, demokrat-ların yanı sıra reformistlerin, orta burjuva sözcülerinin, beceriksiz uşaklarının üstüne bile gidecekti. Öyle ki, çıkarlarını iyi savunamadı ve sistem-lerini tehlikeye soktukları için Süleyman Demirel, Bülent Ecevit vb. tekeci burjuva sözcüleri bile tutuklanacaklar. Faşizm, çıkarı için çocuklarını bile yer. Faşizmin bu uşak-larına karşı uygulamaların şiddetine bakarak özü yitir-memek gerekir. Daha iyi uşaklık için ne yöntem lazımsa o uygulanmıştır. Nurettin Yılmaz vb. uşakların faşizmin hedefi olması, tamamen bu çerçevededir.

Zindan Direnişleri Gerçek Kimlikleri Açığa Çıkardı

Zindanların en büyük kitle-sini PKK'liler oluşturdu. Bu-nun yanı sıra reformist Kürt politikacıları ve Nurettin Yıl-maz, Mustafa Kılıç, Celal Pay-daş, Ahmet Türk, Şerafettin Elçi ve benzeri çoğu bakanlık ve milletvekiliği yapmış feo-daller tutuklanmıştır. Bunlar Kürt halkının temsilcile-ri değil, Kürdistan feodal-kompradorlarının temsilcile-riydiler. Aralarında PKK ile işbirliği yaptığı suçlaması-ya tutuklanılan da vardı. Suç-lamanın gerçeği şuydu: "Neden PKK'nin aşiretlerini için-de bu denli gelişmesini önleye-mediniz. Biraz zindanlarda kalın da aklınız başınıza gel-sin."

Nurettin Yılmaz, "2000'e Doğru" (12-18 Temmuz 1987) dergisi ile yaptığı röpor-tajda, Diyarbakır zindanları için, "Bin sayfalık bir kitap yaz-sanız ancak birkaç nokta-yı dile getirmiş olacaksınız" diyordu.

PKK'li savaş esirleri, bu aşağılık gürüha sınıf karak-terlerine rağmen, faşizmin tu-tuklusu oldukları için yardım etmiş, manevi yaşam kaynağı olmuşlardır. Aralarında Av. Şerafettin Kaya'nın da bulun-duğu bu gruba göre, "PKK'li-ler kendilerine göre peygamber-dir-ler." Bu değerlendirmeye kendi konuları ve PKK'lilerin di-renişlerdeki büyüklüğünü izah

için kendileri tarafından söy-lenmiştir.

15 Ağustos Atılımı Tüm Sahte Maskeleri Düşürdü

Sınıfsal gerçekler bu sonucu kaçınılmaz kıldı. 1970'le-rin uşaklığının sınırları 1980'ler-de daralmıştı. Ne devrim, ne de karşı-devrim örtülü birşey bırakmıyordu. 15 Ağustos, emekliye sevkonulan bir ki-sim Kürt aristokrat uşaklara yeni bir olanak olmuşa ve Türk Genelkurmaylığına dikkate alınmalarına yol açmıştır. Şimdilik adını vermediği uygun görmediğimiz bir bakan eskisi uşak, Ankara'dan dostlarına ettiği telefonlarda, "15 Ağustos geç oldu" sözleriyle sevincini gizlememiştir. Bu sevinç, 15 Ağustos'un Kürt halkına getir-dikleriyle ilgili değil, tam ak-sine bu kazanımları tekrar kullanmak için Türk devle-tiyle yeni işbirliği olanakları yaratacağına ilişkindir.

Nitekim, ulusal kurtuluş savaşı boyutlandıkça, bu güç-ler sadece kişi düzeyinde de-ğil, I-KDP'den, ÖY ve Rızga-ri'ye kadar politik güç dü-zeyinde de muhatap alınmış ve işbirliğinin boyutları art-mıştır.

Burada sorun, ANAP ya da SHP sorunu değildir. Mevcut hiçbir Türk burjuva partisi demokrat olmadığı gibi, hep-sinin Kürt halkı karşısındaki konumu birdir. Bu nedenle bu partilerden herhangi birine girilen, Kürt halkını bunlara adapte eden kişi kim olur ve ne adına hareket etse bile, o Kürt halkına ihanet ediyor ve Kürt halkının düşmanıdır.

Türk burjuvazisi çok iyi bilmelidir ki, yakın yıllarda artık Kürdistan'da seçim yap-pamayacaktır. Şimdiden Kürdistan'da seçimin anlamı kalmamıştır. Bir yandan özel valisi, özel ordu ve yasaları ile, fiili bir savaş hali; diğ-er yandan yoğunlaşan gerilla sa-vaşı ve halkın ulusal kurtuluşu saflaşması vardır. Türk burjuvazisinin seçimleri her açı-dan Kürdistan'da anlamsız-laşmıştır. Halk itibar etmediği ve mebusluğa koşan herkesin uşak olduğuna inandığı gibi; seçimlerin kendisi, gerilla-ların tehdidi altındadır.

Kürdistan'da çelişkiler ör-gütsel ve pratik olarak bu denli gelişirken Kürdistan hakim sınıfı -ki bu sınıf hiçbir şekilde Kürdistan'a ait de-ğildir ve onu temsil edenlerin ken-di-lerini artık hiçbir örtü ile gizlemeyecekleri beklenen bir gelişmeydi.

Türk sömürgeci-faşist re-jimi, ulusal savaşın, Türkiye'deki çelişkilerin bölge sorun-larının altından kalkamayaca-ğını bilmektedir. Bu nedenle acele etmektedir. Gelişme-lerin ilginç olanı, faşist rejim-in Türkiye solu üzerindeki oyunlarının ürünüdür. İster doğrudan döneke, ister kar-sılıklı antlaşmalarla rejime teslim olma, ister rejimin ter-

Devamı 16. sayfada

KUZEY-BATI KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ HAREKETİ VE KÜRDİSTAN GENÇLİĞİ

Kuzey-Batı Kürdistan'da proletaryanın ideolojik, politik, örgütsel öncülüğünde ulusal kurtuluş hareketi 1970'lerin ortalarında Kürdistan'da sosyal ayırışmadan doğan aydınlanmaya, işçi sınıfına, halkın tarihsel yurtseverliğine ve dünya halklarının evrensel mücadele deneylerine dayanarak oluştu.

Kuzey-Batı Kürdistan'da belirtilen objektif gelişmelerin subjektif alana yansıtılmasında, Kürdistan aydın-geçmişinin rolü belirleyici olmuştur. 1970'lerde dayatılacak ideolojik birikim ve örgütsel deney bulunmamaaktaydı. Sosyal yapı tanımaz hale getirilmişti. Proletarya dahil emekçi sınıf ve katmanlar, —gençlik de dahil— bilinç geriliği ve dağılıklık içinde bulunuyor, sömürgeci ve feodal sosyal, kültürel değerler fazlasıyla taşınıyordu. Kürt küçük-burjuvazisi, reformculuğu aşacak güçte değildi. Toplumun ileriyi yönelik bütün gözencikleri adeta tıkatılmıştı. Ulusal kurtuluş siyasetini formüle edebilecek tek kesim yurtsever aydın-geçmişti. Kürdistan halkının içinde bulunduğu politik-sosyal koşullar yurtsever gençlik ve aydın hareketi gelişmeden ulusal kurtuluş hareketinin gelişemeyeceğini gösteriyordu. Aydın-geçmiş sömürgeciliğin asimilasyon ortamından geçiriliyordu. Egemen sınıftan kaynaklanan kesimi dışında, orta ve alt sınıflardan gelen aydın-geçmiş yığınları daha objektif davranarak, halk üzerindeki sömürgeci ve feodal-komprador düzenin kendi gelişmeleri önünde de en büyük engel olduğunu görebilir, önemli davranış değişikliğine gitmiş, kurtuluşun ülke ve halka dönüş yapmaktaki olduğunu bilince çıkarmış ve bilimsel sosyalizmin ışığında ulusal kurtuluş siyasetini formüle eden ilk ulusal kurtuluş öncülerini safklarından çıkarmışlardır. Aydın-geçmiş safklarından bağımsızlığı öncülüğünü yaratılması, Kürdistan tarihinin en önemli boşluğu kapatmış, devrimci-yurtsever gençlik hareketi, ulusal kurtuluş hareketinin başlangıcı olmuştur.

Kürdistan Devrimcileri olarak gelişen ulusal kurtuluş devrimci-yurtsever gençlik hareketi, kısa sürede başta aydın-geçmiş olmak ü-

YEKİTİYA XORTÊN ŞOREŞGERÊN WELATPARÊZÊN KURDİSTAN

zere geniş gençlik yığınlarını sarmış; gençlik safklarındaki sosyal-şoven, reformist, ulusal inkarçı, nemelazımcı anlayışları kırmıştır. Sömürgecilik; feodal-komprador yapı; bilimsel sosyalizmi çarpıtan ulusların kaderlerini tayin hakkı ve Kürdistan halkının ulusal kurtuluşçu örgütlenme hakkını yadsıyan sosyal-şovenizm; ulusal kurtuluş, sömürgeci egemenlik altında reformlara indirgenen Kürdistan küçük-burjuva reformculuğunun devrimci eleştiriden geçirilerek ve aşılacak ulusal kurtuluşçu düşünce, örgüt ve eyleme varıldığı 1973-77 dönemi; Kürdistan gençliğinin kurtuluş yoluna girmesi, bu yolda örgütlenme ve mücadele tarihi olmuştur.

Kürdistan gençliği, bu dönemde Haki KARER, Halil ÇAVGUN vb. gibi ilk önderlerini şehit verme pahasına komplolara ve her türlü saldırıya direnmiş, bu ilk grupsal dönemde ulusal kurtuluş siyasetinin ve örgütünün yaşatılıp geliştirilmesinin, yığınlar arasında kök salmasının temel ve öncü gücü olma rolünü, safklarından çıkardığı yüzlerce kadroyla ve militan mücadelesiyle layıkıyla yerine getirmiştir.

Ulusal kurtuluş hareketinin 1978'de PKK'nin kuruluşu ile politik-örgütsel aşamaya ulaşması, bütün halk yığınları gibi Kürdistan gençliği için de yeni bir dönemin başlangıcı olmuştur. Mücadele kısa sürede Kürdistan'ın dört bir yanına yayılmış, işçi, köylü, gençlik yığınlarını sarmış, işbirlikçi politikaları ve odakları yerli yerinde sömürgeciliğin halkımızı yok oluşturan politikalarını bozmuştur. Siyasal ve örgütsel olarak yığılaşan ulusal kurtuluş hareketi, şehirlerde fabrikaları, okulları, işsiz emekçi yığınlarını sarmış, kira taşırılmış, mücadelenin temel gelişim yönemi olan silahlı direniş ve silahlı örgütlenme köylülükle büyük oranda bütünleşmiştir.

Pratikte cephesel gelişmenin yaşandığı 1978-1980 yıllarında geniş gençlik yığınları PKK önderliğinde ayağa kalkmış, ulusal kurtuluşçu gençlik eylemi, Türk sömürgeciliği ve yerli işbirlikçilerine karşı bir isyan hareketine dönüşmüştür. Sömürgeci asimilasyon kurumları olan okulların bu işlevi dinamitlenmiş; boykotlar, yürüyüşler, siyasal grevler birbirini izlemiş, işçi, köylü ve aydın gençlik ulusal kurtuluş hareketinin temel militan ve savaşçı gücü olmuş, ulusal ve sınıfsal çıkarılara sahip çıkmada diğer halkların devrimci-yurtsever gençliğinden daha geri olmadığını göstermiştir. Devrimci yurtsever Kürdistan gençliği, devrimci mücadelenin diğer emekçi yığınlara taşırılmasının aracı olmuş, ulusal kurtuluşçu eylem kabarı Türkiye'ye yansımış, üniversitelerdeki aydın-geçmiş ve lümpenliğe mahkum edilen işçi-köylü gençlik göçmen yığınları arasında yurtsever bilinç ve eylemin geliş-

mesine yol açarak, kaynağa dönüş hareketini hızlandırmıştır. Ulusal kurtuluşun artan etkisi, sömürgeciliğinden sarsılmıştır. Türk sömürgeciliği askerleri ile beraber, gittikçe askeri yanını öne çıkararak, PKK ve emekçi yığınlarına saldırmıştır. Kürdistan gençliği, ulusal kurtuluşçu sorumluluğa sahip çıkmış, bu saldırılara karşı direniş, kadro ve militan potansiyeli durmadan Salih KANDAL, Cuma TAK, Ahmet KURT gibi ulusal kurtuluş yolunda şehit olan ve bağımsızlık mücadelesini yükselten proletarya ve halk önderlerini yetiştirmiştir.

PKK önderliğinde diğer emekçi sınıf ve tabakaları ulusal kurtuluş eylemi ile kaynaşan gençliğin bilinçlenme, örgütlenme ve mücadele eylemi, gençlik üzerindeki asimilasyoncu, yozlaştırıcı, sürgün ve ulusal-inkarçı, reformist politikaların iflasi olmuştur.

Halkımız tarihinde ilk defa, öz çıkarları temelinde güçlü öncüsü ile ulusal kurtuluş cephesi karakterinde siyasal ve silahlı mücadeleye kalkmıştır. Maskesi düşen Türk sosyal-şoven grupları ve Kürdistan reformist güçleri bloklararak tekelere ve öncüsüne saldırmışlardır. Arada bocalayan ve gittikçe karşı-devrimden yana kayan Kürdistan küçük-burjuva reformist politikacılığı ayrılarak büyük ölçüde teşhir ve tecrit olmuştur. Saldırları aşılacak ulusal kurtuluş devrimi yaşatıldı ve geliştirildi.

Aynı dönemde Türk işbirlikçi-tekelci burjuvazisinin ekonomik, siyasal bunalımı doğurmuş, parçacı ve yetersiz bir önderlikle de olsa, Türkiye devrimci-demokratik hareketi büyük gelişme göstermiştir.

İran'da halkların ve geniş emekçi yığınların direnişi ile ABD emperyalizminin güçlü bölge dayanağı Şahlık rejimi yıkılmış, ardından İran-İrak hakim sınıfları arasında başlayan savaş, Kürdistan'da boşluk yaratmış, ulusal potansiyeli hareketlendirmiş, halk ayaklanmaları ve direnmeler baş göstermiştir. Bu durum, Güney ve Doğu Kürdistan'da önderliklerin otonom karakterine rağmen; Kürdistan'ın fiili bir savaş alanı olmasına yol açmış, ulusal kurtuluş savaşı ve ulusal birlik açısından ise tarihi bir dönemi başlatmıştır.

Bu gelişmelerin de etkisiyle, fakat esas olarak base-demediği PKK önderlikli Kürdistan Ulusal kurtuluş Mücadelenini durdurmak ve dağıtmak amacıyla Türk burjuva sömürgeciliği; 12 Eylül 1980'de yaptığı darbe ile yönetimini askeri-faşist diktatörlüğe dönüştürdü. Faşist darbe ile birlikte girilen dönem, Kürdistan halkı ve ulusal kurtuluş öncüsü PKK için nitel değişime ve gelişmelerin yoğunlaştığı bir dönem oldu. Faşizm kinini Kürdistan'a kustu. Saldırıları PKK ve yurtsever yığınlar üzerinde yoğunlaştırdı.

Kürdistan gençlik yığınları, faşist Türk sömürgecili-

ğinin baskı, yıldırma, işkence, tutuklama ve katletme politikasından nasibini alan kesimlerin başında geldi. Türk faşizmi, Kürdistan gençliğini cezalandırdı, insanlık dışı politikasının malzemesi haline getirdi. Kitlel olarak tutukladı, işkencelerde öldürdüğü gençlerin sayısı belirlenmedi. Açlık ve sürgün faşizmin Kürdistan gençliğine uyguladığı politika oldu. Kitlel olarak Türkiye, Ortadoğu ve Avrupa'ya sürdü. Okulların çoğunu kapattı, var olanların başına faşist subayları ve MIT elemanlarını atadı. Gençlik sistematik olarak kemalist-faşist ideolojiye tabi tutuldu. Dini idealizm çok yönlü araçlarla gençliğe şırınga edildi. Yoz burjuva ortamı faşist biçimleri ile beslenerek, gençlik yığınsal olarak açlığa, eğitimsizliğe ve lümpenliğe itilerek ulusal kurtuluş mücadelesinden uzaklaştırılmak ve her türlü sömürgeci oyna araç ve malzeme durumuna getirilmek istendi. Reformist gruplar, gençliğin önüne teslimiyeti, ülkesini terketmeyi ve mültecileşmeyi koydular.

Faşist Türk sömürgeciliğinin uyguladığı özel baskı, ekonomik yıkım ve sendirme politikası, tüm emekçi Kürdistan halkı gibi, gençliğin de durumunu ağırlaştırdı. Bir yandan gençliğin sorunları daha da artarken, diğer yandan halkımız ile faşist sömürgecilik arasındaki ulusal çelişki uçurumu daha da derinleşti.

Kürdistan gençliği, yılmadı. Ulusal kurtuluşu bağlılığını korudu. Faşist imhaya karşı direnen PKK öncülüğüne bağlı kaldı. Doldurulduğu faşizmin zindanlarında mazlum Kürdistan gençliğinin durumu ağırlaştı, sorunları daha da arttı. Ancak yılmadı, ulusal kurtuluşu bağlılığını korudu. Faşist imhaya karşı direnen PKK'nin öncülüğüne bağlı kaldı. Doldurulduğu faşizmin zindanlarında Mazlum DOĞAN, Kemal PİR, M. Hayri DURMUŞ vd. direniş abidelerinin yükselttiği bağımsızlık bayrağını izledi. Kürdistan gençliği zindanlarda, dağlarda, şehirlerde onlarca şehit verdi. Bütün gücüyle sömürgeci-faşist saldırılara karşı durarak, Kürdistan devrimci-yurtsever gençliğinin ulusal kurtuluşçu yoldan asla döndürülemeyeceğini gösterdi. Faşist-sömürgeci politika altında geçirilen yıllar, Kürdistan gençliğinin olgunluğunu artırdı. PKK'nin, faşist sömürgecilik ve tasfiyecilerden reformculuğun imha saldırılarını aşması, bunalım yıllarını toparlanma yıllarına çevirmesi, ulusal kurtuluş öncüsünün politik-örgütsel olarak güçlendirilmesi, faşist-sömürgeci baskı altında yıldırılmak istenen emekçi yığınların ulusal kurtuluş ve PKK'ye olan güven ve desteklerinin yoğunlaşmasına yol açtı. PKK'nin ulusal kurtuluş örgütlenmesini yaşatma, direnişi daha güçlü temellerde geliştirme çalışmalarında yurtsever gençlik yılmadan çalıştı, PKK ile beraber kendisi de

Bir önceki sayımızda yayınlamaya başladığımız Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin temel örgütlerinden "Yekitiya Xortên Şoreşgerên Welatparêzên Kurdistan (YKK)" program taslağında bölümleri yayınlamaya devam ediyoruz.

yetkinleşti. PKK, II. Kongresi ile direnişin ülkeye yaygınlaştırılması, kısa sürede faşist politika altında tanımaz hale getirilmek istenen gençlik için çekim ve mücadele merkezi oldu. 15 Ağustos 1984 atılımı ve silahlı direniş, gençliğin içinde en erken yankısını buldu. Köy gençliği yığınsal olarak HRK birliklerine koştu. Silahlı mücadelenin ideolojik, politik, pratik etkisi yığınları sardı. Şehirlerdeki yurtsever gençlik, sömürgeciliğe karşı direnişini 15 Ağustos'un açtığı yolda tekrar yükseltmeye başladı. ERNK'nin 21 Mart 1985'te kurulması, bütün emekçi sınıf ve tabakalar gibi, gençlik yığınlarına da ulusal kurtuluş cephesi bilinçlenme, örgütlenme ve mücadele cephesi oldu. Yurtsever gençlik, bu çağrıya uydu. Onun için tek yol buydu. Gençliğin bu yönelimi, gençlik üzerindeki faşist-Türk sömürgeciliğinin oyunlarının boşa çıkarılmasını, Ortadoğu ve Avrupa'ya sürülmesi Kürdistan gençliğinden kaynağa dönüş hamlesi başlatıldı. Ulusal kurtuluş cephesi ve silahlı mücadeleden birleşmek; büyük ulusal kurtuluş şehitlerimizin, bağımsızlık davası komutanları Mehmet KARASUNGUR ve Mahsum KORKMAZ'ın emriydi. PKK önderliğinde silahlı direniş ve siyasal cepheselleşme ile açılan bağımsızlık ve özgürlük yolu, bütün emekçi sınıf ve katmanlar gibi gençliğin de artık asla vazgeçirilmeyecek yolu oldu.

Faşist Türk sömürgeciliği, cephesel olarak ulusal kurtuluş mücadelesini ve silahlı örgütlenmeyi imha etmek için özel savaş geliştirdi. Özel savaşın baş hedeflerinden biri gençlik yığınları oldu. Tutuklanmaya, yozlaştırılmaya, pasifikasyona yıldırılmaya, göç ettirilmeye, ajanlaştırılmaya, milisleştirilmeye çalışıldı. Çoğu alanda gençliğin HRK birliklerine katılmasını önlemek için köy gençliğine kitlel göç dayatıldı. Gençlik, özel savaşta boşa çıkarma ve silahlı direnişi yükseltme mücadelesinde PKK'nin yanında yer aldı. HRK safklarında, faşist ordu birliklerine ve ceticelilere karşı mücadelenin önünde savaştı. Özgürlük savaşına en fazla kadro ve savaşçı ve bu yolda en fazla şehit gençlik safklarından çıktı.

PKK III. Kongresi, bütün halkımız gibi, gençliğin de ulusal taleplerinin cevabını bulduğu zemin, politik-örgütsel zirve olmuştur. Kongre, öncüyü arındırmış ve güçlendirmişti. ERNK'nin örülmesini güncel sorun haline getirmiş, bunun program yönetmelik ve mücadele araçlarını oluşturmuştur. Silahlı müca-

Devamı 16. sayfada

HAPİSHANE GERÇEĞİ VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

NÜHAT

SAYI 38'DEN DEVAM

Hapishane ve mahkemelerde sergilenen görkemli direniş 1981 Haziran'ından 1983 Eylül'üne kadar yoğun bir mücadele ortamında gelişti. Bu dönem, hapishane yaşamının en zor, en acılı günleridir. 1981 Haziran'ı ile başlayan başaşağı gidış 21 Mart 1981'de yeniden yükselişe geçerek, 1983 Eylül'ünde doruğa ulaştı. Bu dönem tutuklular üzerinde tahribatların en çok yapıldığı bir dönemdir. Faşist hapishane yönetimi baskılarını doruğa çıkardığı bu dönemde ajanlığı, muhbirliği teslimiyetçiliği ve ihanetçiliği örgütledi. Askeri kuralatları ad altında kişisizleştirme ve benzeri uygulamaları en alçakça yöntemlerle uygulamaya koydu. Havaalanlarında da askeri eğitim ad altında sabahın akşamına dek işkence yapılıyordu. Süründürme, askeri tekrim, askeri yürüyüş, insanlık onuruna bağdaşmayan küfürlü emir tekrarlatma, faşist ve Türk irkçılığı içerikli marş söyletme vb. gibi uygulamalar, yaşamın bir parçası haline getirilmişti. "İyi marş söylemediniz", "iyi yürüyüş yapmadınız", "iyi sürünmediniz" gerekçesiyle uygulanan; günlerce aç, susuz bırakma, ziyarete çıkarmama cezaları da işin cabasıydı. Faşist Türk yasalarında bayanlar için askerlik olmasına rağmen, bayanlar; "siz askersiniz. Askeri eğitim yapacaksınız" diyerek saatlerce tutuklulara yürüyüş yaptırılıyor, süründürülüyor, marş söyletiliyordu. Faşist yönetimin iğrenç yüzünü ortaya koyan bu uygulamaları, ancak faşist Hitler iktidarında görmek mümkündür. Bayan tutukluların saçlarını kesme, makinaya vurma faşist Türk devletinin bir icadıdır.

İnsanları kişisizleştirme, soysuzlaştırma uygulamaları da bu dönemin ürünüdür. Bu dönemde, "Arkadaşlarım, annene, Partine, Parti önderlerine, Kürt halkına küfür et" deniliyordu. Bu onursuzluğu kabul etmeyen onlarca devrimci bu gerçekle katledildi. Yüzlerce sakat bırakıldı. Teslimiyetin, ajanlığın ve ihanetin başını çeken "Genç Kemalistler" bu dönemde hapishanede boy göstermeye başladılar. Teslimiyet ve ihanete geliştirmek için "Genç Kemalistler" e sonsuz imkanlar sağlandı. Bir tas çorbaya, bir tek yatağa birkaç dakikalık özel görüşmeye kendini satan bu yeni Rayberler üstlendikleri misyonu yerine getirmek için ikinci bir vahşet dalgasını da bunlar estirmeye başladılar. İkona ve tatlı vaadlerle işe başlayan "Genç Kemalistler" istediklerini alamayınca, faşist ve irkçi Türk subaylarını aratur uygulamalara başladılar. "Tutukluları aç bırakın, susuz bırakın her gün dayak atın hepsi teslim olup samimi itiraflarda bulunacaklar" diyerek hapishanede kurulan işkence odalarının başına geçtiler. Muhbirlik de bu dönemde alabildiğine geliştirildi. İki

kişinin yanyana oturup konuşması yasaklandı. Yanındaki adamla konuşan bir tutuklu günlerce işkenceye maruz kalıyordu. Hapishane tarihinin kara bir dönemi olan bu dönemde tutuklulara cop s..., fare yutturuldu, kurbağa yutturuldu, tükrük yalattı. Hatta erkek tutuklulara sapıklar saldırtıldı. Bu insanlık dışı vahşete rağmen, Diyarbakır zindan direnişinin en görkemli sayfaları bu dönemde yazıldı. Bu dönemde direniş bayrağı burçlara dikildi. Teslimiyet ve ihanetin karşısında direnme ve kahramanlığın zaferi bu dönemde gerçekleşti. Dünya

**Hey tarih!..
bir sanatçı gibi nakış nakış
ışledik yüreğimize.
Düşürmedik kızıl bayrağı,
söndürmedik bağımsızlık
ateşini,
Newroz ateşini...
en koyusundan işkencenin
katliamın
zindanlarında Diyar-ı Bekir'in.**

devrim tarihine geçen fedakarlıklar bu dönemde yapıldı.

1981 Haziran'ında başlayan başaşağı gidışe dur demek için yeni bir atılımın başlaması gerektiği doğrultusunda düşünceler yoğunlaşırken, 1982'nin 21 Mart'ında bu atılım başlatıldı. Karanlığın içinde yükselen bu alev, sağır kulakları yirtarcesına bir bomba gibi patladı. Zindan direnme tarihinde bir çıkış açan 1982 21 Mart'ı, büyük devrimci Mazlum DOĞAN yoldaşın önderliğiyle başlatıldı. İhanete, teslimiyete bir şamar olan Mazlum yoldaşın şehadeti, zindan direnişinin önemli bir kilometre taşı oldu. "Yerinde ve zamanın ölmesini bilmek gerekir" şeklindeki kendi belirlemesine en başta kendisi uydu. Düşmana karşı nasıl savaşılması gerektiğinin bir yol göstericisi ve kararlılığın bir sembolü oldu. Hapishanenin kaderini değiştiren Mazlum DOĞAN yoldaş, militan önderliği şahsında pekiştirerek, ihanete set çekti. Yeni direnişin tohumlarını ekti.

18 Mayıs 1982'de Ferhat KURTAY, Eşref ANYAK, Mahmut ZENGİN, ve Necmi ÖNER, Mazlum DOĞAN yol-

daşın başlattığı savaşın birer takipçileri ve 18 Mayıs'ta şehit düşen Haki KAKER'in de anısına bağlılığın bir gereği olarak, faşist Türk sömürgecilerinin vahşetini protesto için, üzerlerine naylon sararak alev alev yandılar. Birbirine kenetlenerek alevler içinde, "Biji Partiya Karkeren Kurdistan" diye bağırıyorlar. Sonra kendilerini söndürmek isteyen tutuklulara, "Biz söndürmeyin biz tarihi görevimizi yapıyoruz" diyerek şehit düştüler.

Bu iki olaydan sonra, Mehmet Hayri DURMUŞ, çıkarıldığı mahkemede (14 Temmuz 1982) şu tarihi açıklamayı yapıyor: "Mevcut şartlar altında mahkemeye gelmemizin gereksizliğine inanıyorum. Bundan böyle direnişini ölüm orucuna başlamak suretiyle sürdüreceğim." Kemal PİR de "Hayri arkadaşım almış olduğun karara aynen katılıyorum" diyerek, 14 Temmuz Direnişini başlattılar. Her türlü işkence ve baskılara rağmen, ölüm orucunu sürdürerek şehit düştüler. Mazlumlardan, Ferhatlardan aldıkları mirası direnen yoldaşlarına teslim ederek, onurlu geleceğin temsilcileri oldular. Direnişin ruhu canlı tuttular. Her gün parça parça, dirhem dirhem eriyerek özgürlük ateşinin meşalesi oldular.

Eklilen tohumlar yeşermeye başladı. 14 Temmuz direnişçilerinin şehit edilmişin yıldönümünde PKK'ilerin topluca ölüm orucuna başlamaları ve koğuşlardan "Kahrolsun sömürgecilik", "İnsanlık onurumuz işkenceyi yenecek" sloganlarıyla desteklenen isyan karşısında faşist yönetim şaşkına döndü. Böyle bir ortamda, böylelerine güçlü bir direniş sergileneneğini düşünmeyen idare, tutuklulara yalvarmaya başladı. Tutukluların isteklerini kabul etmekte zorunda kaldılar. PKK'nin başlattığı bu direnişe başlangıçta seyirci kalan, hatta "PKK'iler ateşle oynuyorlar", "PKK hapishanede katliam yaptırarak istiyorlar" şeklindeki beyanlarla karşı çıkan küçük-burjuva temsilcileri, direnişin başarıya gittiğini görünce sıklıkla-büyük PKK'nin arkasına takıldılar. "Biz de direniyorduk" demeleri işte budur. Hatta bazıları o kadar alçaklaşmışlardı ki, neredeyse hapishanede PKK'li yoktu diyecek duruma gelmişlerdi.

Eylül direnişinin kazanımları tutuklulara derin bir nefes aldırırken, faşist yönetimi zıvanadan çıkarmıştı. Kasım 1983'ten itibaren tutukluların direnerek kazandıklarını, bir bir kısmaya başladılar. Amaçları 1981-1983 (Eylül) dönemini yeniden yaşatmaktı. Eski disiplin ve otoritesini sağlamaktı. Bu hesaplarla faşist yönetim, Ocak 1984'te tüm gücünü hapishaneye yöneldi. Bu kez örgütlü ve eskisiyi bir daha yaşamak istemeyen tutukluların sert direnişleriyle karşılaştı. Kapılar arkasına barikatlar kuruldu. İdare, koğuş-

ları zorla basıyor. Tazyikli su, cop, sopa, dipçik kullanarak zorla girdikleri koğuşlarda, tutukluları teslim olmaya zorluyorlardı. Teslim olmayanlar hücrelere dolduruluyordu. Basılan koğuşlarda tutuklular kendini yakıyor, asiyor, bir kısmı da faşist askerler tarafından katlediliyordu. 1984 Ocak direnişi, bir ölüm-kalım mücadelesiydi. Alah allah tekbirleriyle koğuş basan askerlerin de gözleri patlıyor, kafaları parçalanıyordu. Yüzlerce tutuklu ölüm orucuna başladı. Ölüm orucunda Cemal ARAT ve Orhan KESKİN'in şehit düşmesi ve yüzlerce ölüm orucunda olması, idareye ikinci bir yenilgiyi tattırdı. Dökülen kanlar temelinde kazanılan haklar ve elde tutulan mevziler düşmana terk edilmedi. Hapishane direnişinin kanlı dönemlerinden biri olan 1984 Ocak direnişinin binlerce anısı vardır. Binlerce kahramanlık örnekleri vardır. Bu arada bir iki olaya değinmeden geçemeyeceğim.

Ölüm orucunun 50. gününde B... A... adlı arkadaşın babası onu hastanede ziyaret eder. B... arkadaşın kulakları az işitiyor. Gözleri de görmüyor. Babası başucuna gelir. Ona seslenir. O da babasının durduğu yönün tam tersine döner. Babası ölünün gözlerinin görmediğini anlar ve ona, "Oğlum gözün görmüyor değil mi?" Arkadaş da, "Evet görmüyorum" der. Babası, "Birazdan annen ve hanımın da gelecek, onlara hissettirme, kadınlar ağlarlar" diye tembih eder. Tam o sırada yandaki odadan kadınların sesleri gelir. Arkadaşın babası, "Oğlum, bu kadınların derdi ne" arkadaş da, "Baba onlar da arkadaşlarımız, onlar da ölüm orucunun 50. gününde dediler" der. Bunun üzerine babası, "Demek kadınlar da bu işe giriyorlar. Madem ki kadınlar da bu işe girmiş, artık namus davası olmuştur. Eğer sen bundan sonra ölüm orucunu bırakırsan sana hakkımı helal etmem" der.

Yine ölüm orucunda, ölümün eşliğine gelen A... Ö... nün ölüm orucunu kırmaması için devreye sokulan annesi, babası, kayınbabası ve kayınması onu ikna edemeyince, tutuklu kocası S... Ç... nin yanına giderek S... nin anası, S... ye, "A... ölmek üzere ona bir mektup yaz. Ölüm orucunu bırakın" S... de "Yapamam" der. Bunun üzerine annesi, "Oğlum biz gidiyoruz. A... mın cenazesini de alıp öyle gideceğiz." Bunun üzerine S... de "Durun benim de size bir vasiyetim var. Eğer A... ölürsa onu götürün bizim köyde gömün ve onun yambaşına bir mezar daha açın, ben de geleceğim" der.

İşte Diyarbakır zindan mücadelesi böylesi yiğitlik, kahramanlıklarla dolu bir tarihtir. Bu tarih acıyyla, kahırla ve

**Dün haykırdığımız gibi, bugün de haykırıyoruz:
Diyarbakır Direnişi Onurumuzdur!**

dökülen kanlar temelinde yazılmıştır.

Diyarbakır zindan mücadelesinin Kürdistan ve PKK tarihinde önemli bir yeri vardır. Devrimci bir hapishane mirası yaratan PKK'nin zindan direnişi aynı zamanda Kürdistan halkının da önemli bir kazanımıdır. Düşmanın kendisini en emin, en güçlü hissettiği bir dönemde ve bir alanda, PKK'nin zindan direnişi karşısında zinde gelmesi, tarihi bir olaydır. Kürdistan tarihine bakıldığında böyle-sine güçlü bir zindan direnişi görülmeyeceği gibi, dünya devrimci tarihinde de eşine ender rastlanan görkemli bir direniştir. Diyarbakır zindan direnişi. Kürdistan tarihine ilk kez hiçbir şekilde ödün verilmeyen hapishane ve faşist-sömürgeci Türk mahkemelerinde Kürdistan halkının haklı mücadelesine dile getirilmiştir. Ölüm pahasına Kürt ve Kürdistan gerçekliği savunulmuş, Kürdistan halkının ulusal kuruluş mücadelesi bu alanda da zaferle sonuçlanmış ve tüm dünyaya yayılmıştır. Diyarbakır zindanlarında inançları uğruna diri diri yananlar, ölüm oruçlarında şehit düşen onlarca PKK önder ve kadroları, yurtseverliğin, ülkeye ve halka bağlılığın en güzel örneklerini sundular. Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesinde Diyarbakır direnişinin önemi bu nedenlerden dolayı, tarihi bir öneme sahiptir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ve öncü gücü PKK'yi yok etmek için 12 Eylül darbесini gerçekleştiren faşist cunta, binlerce PKK taraftarını, kadro ve sempatanını tutukladı. Kürdistan'da terör estirerek devrimci-demokratik muhalefeti sindirdi. Yakalanmayan demokratların çoğu ülkeyi terk etti. PKK de güçlerini ülke dışına çekti. "Kürdistan devrimci hareketini bitirdim", "Kürdistan'da yeni bir sorun kalmadı" diyen Türk faşizmi, hapishanelere yöneldi. PKK'nin çoğunlukta olduğu Diyarbakır hapishanesini, pilot bölge seçti. Amacı, PKK'yi orada bitirmek. Böylece Kürt sorunundan tamamen kurtulmaktı. Ama "evdeki hesap çarşıya uymadı." PKK'nin şanlı direnişiyi karşılaştı. 1981'de başlayan direniş, güçlerini ülke dışına çekmeye çalışan PKK için de büyük bir moral oldu. Cezaevi direnişi, PKK'ye taze kan olurken kitlelerin PKK'nin bayrağı altında toplanmasına büyük bir etken oldu. Bu nedenle Diyarbakır zindan mücadelesi, PKK'nin mücadelesinde bir dönüm noktasını teşkil etmektedir. Ve büyük bir öneme sahiptir. PKK'nin şanlı bayrağını yere düşürmeden zindan direnişçileri, bugün de ülkede silahlı mücadelenin verdiği güvenle, faşist Türk sömürgeciliğine karşı direniyorlar ve direneceklerdir.

Otuz Yıldır Türk Sömürgeciliğini Yeneni Adam...

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Berxwedan: Başka kimseyi geçirdiniz mi?

Rüstem Amca: Evet. Av. ...'ı geçirdim iyi bir insandır. Onu geçirdiğime pişman değilim. İstiyorum, halkına hizmete koşmuş. Çok iyi. Sevindim buna. Böyleleri insanı geçirdiğine mutluyum.

Av. ...'ı geçirdiğime de kendisi kötü durumdaydı. Çok hastaydı. Çok işkence görmüştü. Onu büyük zorluklarla geçirdik. Geçirene kadar 2 sefer bayıldı vücudundaki yaraların acısından. Kendisini kontrol edebilecek güçten düşürmüştü. "Hududa bir çatışma çıkarsa, Türk askerinin sağ olarak bana ulaşmasını engelleyin" diyordu bize. "Siz vurun beni" diyordu. Bu sözlerden çok etkilendim, müteessir oldum. Ben de kendisine elimden geldiğince destek olmaya çalıştım. "Canım sağ oldukça sana yaklaşamayacaklardır" dedim kendisine. Hiçbir engelle karşılaşmadan sınırların ötesine geçtik.

Karşı yakada "geçmiş olsun hepimize" dedim. Av. bana sarılarak kucakladı. Öptü beni. Çok sevindim, müthiş etkilendim. Kendisi de sevinç içerisindeydi. "Askerin eline sağ geçmemek için kanımı sana helal edeceğim. Fakat bizi sağ kurtardın, bunu unutmayacağım" dedi.

Bugün bakıyorum sözünün cevabını veriyorum. Direnişini yükseltiyordu. Davası yolunda mücadele ediyor. Buna çok sevindim.

Berxwedan: Hududa vururken sizinle, düşman psikolojisi arasındaki fark ne oluyor?

Rüstem Amca: Ben hududu geçerken korkunun zerrisini hissetmem. Korkunun adı kalkar, yerine cesaret gelir. Yani "asker beni vuracak" biçimindeki düşüncelere kesinlikle kapılmam. Biliyorum bu da mümkün, ama ben de kendi hazırlıklarımı yaparım. Şayet sınırda askerlerle karşılaşsam, ne yapılırsa gerektğini biliyorum. Her şeyden önce onlara saldırı fırsatı vermem, önce ben saldırırım. Gözlerini açmalarına olanak tanımam. Korku içerisine sokmaya çalışırım onları. Bu davranış, aynı zamanda beni de cesaretli kılar. Kendimi her zaman onlardan güçlü hissetmişim. Onlar ne kadar çok olursalar olsunlar, sayılarını ciddiye almam. Ve saldırırım. Bu koşullarda hududu geçerim.

Berxwedan: Hudud geçişleri genellikle çatışmalı oluyor. Siz çok çatıştınız mı?

Rüstem Amca: Malum. Çatışmasız olmaz. Çok çatıştım. Sadece geçiş anlarında 9 defa çatışma çıktı. Her seferinde askerleri geri teptim. Hiçbir şey yapamadılar. Sadece panik ve korku yaşadılar.

Berxwedan: Hiç yara almadınız mı?

Rüstem Amca: Hayır. Hiç yara almadım. Fakat yanımda olanlar yara aldı. Yaşamını yitirenler de oldu. Bir örnek

vereyim:

Bazı arkadaşlarla birlikte bir öğretmeni sınırdan geçiriyorduk. Sınır vardığımızda, tellerin kalın olduğunu, 4 katlı olduğunu, bu nedenle üstü uzanarak tellerin altından geçilmesi gerektiğini, 75-100 adım kadar gidildikten sonra durulması gerektiğini ve arkadaş kendisine ulaşacağı müddetinde öğretmene anlattım. Daha sonraları ben önden geçeceğimi ve mayınları çıkaracağımı kendisine söyledim. Eğer çatışma çıkarsa onlar önden ben geriden gidecektik.

Askerler bizi gördü. Arkadaşlar teller arasında. Mecburen çatışmaya girmek zorunda kaldık. Bir taraftan pusuyu kurşunlar, diğer taraftan teller arasında sıkışmış, telaşa kapılmış arkadaşları korumaya, kurtarmaya çalıştım. Bazılarını çıkardım. 3 kişi teller arasında kalmıştı. Ayakları arkada kalmıştı. Onların da kurtulması için, askerlere sürekli ateş ettim. Ama olmuyordu. Ayağa kalktım ve pusuya doğru koşarak, içine kurşun yağdırdım. Cevap verdiler, mevzilenmek zorunda kaldım. Sonra kendimi tellerin altına attım. Tüm kurtulmuştu, ancak aniden yine silahlar patladı. Hemen cevapladım.

İşte, tam o esnada öğretmenin vurulmuştu. Benle, askerlerin tam ortasında düşmüş. Demek pusudaki askerler sadece bana ateş etmiyorlardı, diğerlerini de görmüşler. Fakat ben bunu bilmiyordum. Sadece bana ateş ettiklerini sanıyordum. Bunu bilseydim, farklı davranacaktım.

Mayınları alanı geçtikten sonra, öğretmenin vurulduğunu bana söylediler. Geri döndüm, bir bakımdan tam da pusunun önünde vurulmuş. Meğer o ayağa kalkar kalkmaz, vurmuşlar onu. Cenazesini oradan aldım. Arkadaşlara ulaştım. O esnada arkadaşları bizi emsinden geldiğini gördüm. Pusudan ise 200 metre kadar uzaklaşmıştık. Cemse tellere kadar yanaştı ve geri döndü. Tabii hiç bunu anlamadık. Askerler ise hala ateş ediyordu. Biz kendimizi ateş alanından uzaklaştırdık.

Öğretmen henüz ölmemişti. Fakat onu doktora ulaştırıncaya kadar yaşamını yitirdi. Daha sonra düşündüm, meğerse cemse vurulanın cenazesini almaya gelmişim.

Bana emanet olan bu insanın ölümü, beni çok üzdü, günlerce etkisini yaşadım. Ama ölüyü onlara bırakmadım. Cenazesini kurtardım.

Berxwedan: Düşman sizin için hudutların profesörü diyor, buna ne diyorsunuz?

Rüstem Amca: Evet öyle diyor. Bugüne kadar olmadık yıllara baş vurdu düşman, ama beni ne yakalayabildi ne de engelleyebildi. Her seferinde başarıyla onunları bozdum. Bazıları askerlerin ortasından, onları yararak geçtim. Bazen 9-10 metre kadar onlara yanaştığım oldu, yine de göremediler beni. Bu nedenle böyle demekteler.

Bir sefer şuna kesin inanıyorum ve kendime güveniyorum; onlar askerden bir duvar da örseler önüme, yine geçebilirim. Kesinlikle onlardan korkmam. Her zaman sınırı geçmek mümkündür.

Berxwedan: Düşmanla ilgili bazı anlamları anlatır mısınız?

Rüstem Amca: Evet anlattayım. Bir zamanlar sınırı geçiyorduk. Tam telleri geçme anında biri öksürmeye başladı. Kimin öksürdüğünü sordum. Tüm arkadaşlar öksür-

cek gerçek hiç de böyle değildir. Belirtmek gerekir ki, özellikle manevi açıdan bitiktir. Türk askerinin "kahramanlığından", "mehmetçığın destanlaşmışlığından" söz eder. Ama dakikalarını sayar Türk askeri korkusundan.

Biz bir devrim gerçekleştiriyoruz. Ülkemizi kurtarmak, kendimizi kurtarmak istiyoruz. Amaç bu kadar açık ve net ortada iken, elbette ki manevi açıdan güçlü olacağız. Peki, düşmanın amacı nedir ki, bu yönden güçlü

Rüstem Amca: Önlemlerini arttırmaya daha da çabalarıyorlar. Ancak ben, gelişmelere mani olabileceklere inanmıyorum. Düşmanların, hareketimizi engellemek uğruna her şeyi yapacağı açıktır. Bizler de çabamızı beyhude bir çabaya dönüştürmeye, gücümüz oranında uğraşacağız. Bu nedenle önlemleri sonucu değiştiremeyecektir. İhtiyaç duyduğumuzda, telini de, mayını da, askerini de geçeceğiz. Hele bir dava peşinde koşan devrimcileri durdurmak hiç mi hiç mümkün olamayacaktır.

Berxwedan: Siz çok geçmiş, yaşamışsınız. Halkın şu anda içinde bulunduğu durum hakkında bize ne diyebilirsiniz?

Rüstem Amca: Bundan birkaç yıl öncesine kadar, Kenan Evren'den söz edildikçe halk korkuyor, çekiniyor. Her köyde adamları vardı. Devrimcilerin peşine salınmışlardı. İhbarcılık yapıyorlardı. Halk da bunlar karşısında dikkatli olmak zorunda kalmıştı.

Şimdiki durum artık öyle değildir. Kenan Evren ve adamları ciddi darbeler almıştır. Hatta eskiden iyi konuşmayanlar da, bugün elinden geldiğince mücadele taraftarı konuşmalarda bulunuyor. Bence durum çok iyi olmuştur. Birkaç yıl öncesiyel olan fark çok büyük. Bugün halk topyekün mücadeleye katılma durumundadır. Mücadeleyi tanıyor. Kürdistan'ı sadece PKK'nin kuracağına inanıcı büyümüşdür. Ve tüm olanaklarını sunuyor bu savaşa...

Berxwedan: Okuyucularımıza iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?

Rüstem Amca: Şunu söylemek isterim: Bence ulusal davasına sahip çıkmayanların onuru yoktur. Kendisini insan dene sayan, mutlaka bu mücadele saflarında yerini almak zorundadır.

Yine, kim ben Kürdüm diyorsa, Kürd olmanın bugün önüne koyduğu görevleri de bilmesi, onları koruması gerekiyor. Eğer devrime destek sunulmazsa, günümüzde Kürd olmanın anlamı yoktur. Herkes gücüne göre görevlerini yerine getirmeli. Nedir bu görevler? Kimimiz savaşılabılır, kimimiz oğlunu, kızını mücadeleye gönderebilir. Malı çok olan maddi destek sunar. Yiyecek, giyecek ve diğer ihtiyaçları temine çalışır. Bazılarımız sözlü propaganda yapabilir. Mücadeleyi anlatır. Halkı mücadeleye kanaliz eder. Kısaça hizmette bulunmalıyız. Davamızı savunmalıyız. Köleliği kaldıran savaşa koşmalıyız. Bilmeliyiz ki, özgürlüğümüzü elde etmekle yeni bir yaşama atılacağı, yaşamımızı yenileyeceğiz.

Ben sorunu böyle kavriyorum. Ve iletmek istediklerim de kısaca bunlardır. Herkes bilmek durumunda olmalıdır ki, görevini yerine getirmeyen, düşmana hizmet etmektedir.

★

mediklerini belirttiler. "Yahu nasıl olur biriniz öksürdü ya!" dedim. "Hayır öksürmedik" dediler.

Bir de baktım ki öksürük sesi önden geliyor. Meğer pusudaki askermiş. Onu görür görmez ateş ettim. "Ay ana, yandımana!" diye bağırdım çığırına çıktım. Korku içinde tiftir titiriyordu.

Eğer öksürmeyip de bize ateş açıyadı birkaçımızı kesinlikle vurabilirdi. Ondan sonra da hiç kayıp vermeden hududu geçebildik.

Yine, Mardin tugayından "Piç" Osman adında bir yüzbaşı vardı. Beni yakalamak için çok uğraşıyordu. Kötü biriydi. Beni öldürmeye yemin etmişti. Sağda solda şöyle diyormuş; "... anamızı ağlatı. Hududun düzenini o bozdu. Tüm kaçakçılarını başırdı. O olmazsa kimse geçemez." Benden nefret ederdi. Kıralk adamlarını Aradé çevresinde peşime saldı. Kızıltepe'den kıralk katiller edindi.

Ancak tüm çabaları boşa gitti. Daha sora Siirt yöresine atandı. Bir gün beni tanıyan biri Siirt'e gitti. Onunla karşılaşmış. Beni sormuş. Tanıdıkta yaşadığımı, ancak ihtiyarladığımı ona söylemiş. Sınırı artık uğramadığımı belirtmiş. Yüzbaşı da şöyle demiş; "Ne ihtiyarlaması! Keşke elimle geçseydi de, onu parçalardım." Ama karşılaştığımız parçalanmış olurdum kesin olarak. Zira öyle fazla çok karşılaşmıştım.

Berxwedan: Sizce düşmanın en büyük zaafı nedir?

Rüstem Amca: Düşman, gücünün her şeyi müktedir olduğuna inanmak istiyor. An-

olabilsin? Hepimiz biliriz, asker giden kendisini askerlikte ocağında cehenneme girmiş gibi görür. Bundan kurtulduğunda bayram yapar. Kısaça düşmanın en büyük zaafıdır, ordusunun kendisidir.

Berxwedan: Kuvvet komutanları, içişleri bakanı, başbakan vb. aldıkları önlemlerle övünüp duruyorlar. Sizce doğru mu söylüyorlar. Kuş uçmaz mı?

Rüstem Amca: Diyarbakır'dan Kenan Evren ve Koldordu Komutanı, 7 askeri heyetle birlikte Ceylanpınar'a geldiler. Oradan da Nusaybin'e gittiler. Yapılan açıklamalarda, sınır boylarında çok sıkı önlemlerin alındığı belirtildi. Kuş uçurtulmadığı kaydedildi.

Bunun altında yatan, halkın korkutulmasıdır. Gözdağı vermek istiyorlar. Güçlü olduklarının imajını yaratmak istiyorlar. Çünkü, tam da o zamanda, ben şahsen hududu geçtim.

Bazıları gidemezsin dediler. Ben de onlara, "Eğer onlar kuş uçurtmaz gücüne erişmişlerse, ben niye kuş gibi uçuşa gücüne ulaşmayayım" dedim. Bu tartışmanın 3. gününü, gece sınırdan geçtim.

Döndüğümde, "Gördünüz mü, nasıl da Kenan Evren'in şerefini beş paralık ettim" dedim. Yani, onlar ne önlemler alsınlar, başaramayacaklardır. Övünmeleri de kendilerini aldatmaktan başka bir şey değildir.

Berxwedan: Düşmanın önlemleri daha da artıyor. Son olarak bir Alman firması bıçaklı teller verdi. Bunlar sonucu değiştirir mi?

YAŞAMI

Ernesto Che Guevara 14.6.1928 tarihinde Arjantin'in Rosario şehrinde dünyaya geldi.

Che, iki yaşında, ölene kadar devam eden astım hastalığına yakalandı. Hatta bu hastalık nedeniyle, ilkökula bile düzenli gidemez. Büyüdüğüde astımın etkisi azalsa da, O'nu rahatsız etmeye devam edecektir.

Che, 16 yaşında Neruda'yı okur ve şiirlerine hayran kalır. Yine aynı tarihte toplumsal içerikli yazılara da ilgisi artar. Sonraki yıllarda Arjantin'i bisikletle, Latin Amerika'ya ise motosikletle dolaşır. Bu gezi esnasında hem kendi ülkesini ve hem de Latin Amerika'ya tanır. Che, tıp fakültesinden mezun olur. Mesleği üzerine çeşitli araştırmalar yapmak üzere Venezuela'ya gitmek ister. Bu arada uğradığı Peru'da devrimcilerle tanışır. Venezuela'ya gitmekten vazgeçer. Bolıvyaya, ardından Guatemala'ya gider.

Che, Guatemala'da Arbenz hükümetine destek olur. Ancak bu hükümetin ABD desteği bir darbe ile yıkılmasından sonra, Meksika'ya geçer.

Che, Guatemala'da tanıştığı Raul Castro'nun teşviki ile, Meksika'ya gider. Burada Fidel Castro ve diğer Kübalı devrimcilerle tanışır.

Che, Castro ile yaptığı görüşmeler ardından Küba devrimine katılma kararını verir.

Che, Granma adlı yatla, 82 devrimci arkadaşıyla birlikte Küba'ya çıkar. Ancak çıkarma anında 12 kişilik bir grup sağ kalır ve Sierra Maestra dağlarına ulaşırlar. Che de bu grup içinde dir.

Che, Aralık 1958'de komutası altındaki birlikle Las Villas kentine saldırıya geçer, burada Batista ordusunu yener ve Santa Clara'ya doğru hareketini sürdürür. 1 Ocak'ta devrimin zaferi ilan edilir. 2 Ocak'ta ise devrimi birlikler Havana'ya girerler.

Che, Küba'da sosyalizmin inşaa çalışmalarına aktif olarak katıldı. Che, devrimden sonra, Küba Milli Bankası Başkanlığı, INRA (Ulusal Tarım Reformu Enstitüsü) sanayi bölüm başkanlığı, Sanayi Bakanlığı, La Cabana Kalesi Komutanlığı, Pinar del Rio Askeri Komutanlığı görevlerini yürüttü.

Che, Eylül 1965'te Küba'dan ayrılarak, Bolıvyaya gider. 9 Ekim 1967'de Che, esir düştüğü çatışmadan sonra Bolıvyalı bir çarvış tarafından kurşun sıkılarak katledilir.

CHE GUEVERA:

"... Gerekliği anda herhangi bir Latin Amerika ülkesinin kurtuluşu için hayatımı vermeye hazırım."

Ernesto Che Guevara için Devrimle Yaşayan Adam dendir. Che Guevara devrimci yaşamı boyunca bunu pratiğiyle kanıtladı.

Che, sadece büyük bir devrimci değil, aynı zamanda büyük bir enternasyonalistti de. Guatemala işçi hareketine, ardından Küba devrimine katılması ve Bolıvyaya pratiği, Che'nin bu özelliklerini çok fazlasıyla açığa çıkardı.

Che, Arjantin'de doğmuştu. Ama, o kendisini sadece Arjantinli olarak görmüyordu. Latin Amerika veya başka kıtanın halkları için her an ölmeye hazır hissediyordu kendisini. Halkların baskı ve sömürden kurtulması için Marksizm biliminin uygulanması gerektiğine büyük bir inanç duyuyordu. Halkların

bu şekilde anlıyoruz. Zaten, Che'nin kendisi de pratiğiyle bu doğruyu uyguladı.

Dünyanın hangi bölgesinde olursa olsun, Che her türlü haksızlığa karşı, bir isyançıydı. O bu özelliğini şu sözlerinde dile getirir: "En çok istediğim şey, yeryüzünün hangi bölgesinde olursa olsun, her türlü haksızlığa karşı bütün varlığınıza ve her zaman isyan etmenizdir. Bir devrimcinin en mükemmel niteliklerinden birisi budur." Che, Cenevre'de, Cezayir'de, Asya, Afrika ve Latin Amerika halkları toplantısında, hep emperyalizme, sömürgecilğe karşı ezilen halkların yanında oldu. Uluslararası toplantılarda halkların çıkarlarının savunucusu oldu. Bu tutumunu Bolıvyaya halkının mücadelesine katılarak, daha somut

"Che'nin yaptığı kahramanca çağrıya, uğruna hayatımı verdiği yoksullar ve sömürülenler kulak verecektir. Ve silaha sarılıp, kesin kurtuluşlarını elde etmek için uzanacak ellerin sayısı o kadar çok olacaktır..."

FİDEL CASTRO

özgürlüğe kavuşması için, inandığı bu bilimin gerektirdiği bir mücadeleyi yürütmekten de geri durmadı. Ailesine yazdığı veda mektubunda bu konuda Che şunları söyler: "Marksizm anlayışım derinleşti ve netleşti: Özgürlük adına savaşanlar için tek çözüm yolunun silahlı mücadele olduğunu inanıyorum ve bu inanca uygun olarak davranıyorum..."

Enternasyonalizmin doğru bir yorumu ve uygulanması, Che'nin pratiğinde en güçlü izahını bulur. En büyük özelliğinden biri enternasyonalist karakteri olan Kürdistan devrimci de, Haki, Kemal gibi büyük enternasyonalistler yetiştirdi. Bu anlamda, Che'nin vasiyeti Kürdistan'da en somut şekilde yerine getiriliyor. Biz, Che'nin anısına bağlılığı

bir şekilde gösterdi.

Bolıvyada gerilla savaşına katılması, kuşkusuz Che'nin yüce enternasyonalist anlayışından kaynaklanmaktadır. O her şeyden önce Latin Amerika halklarına karşı duyduğu bir sorumluluğun sonucu olarak devrimci katıldı. Küba halkına karşı görevlerini yerine getirdiği inancına varan Che, Castro'ya, "Benim kararınca çabalarınıza ihtiyaç duyan başka uluslar da var" diyerek, Küba'dan ayrılır. Che, bir ülkeye sonuna kadar bağlı kalmaktan çok, Latin Amerika'da devrimci kabarmanın yükseldiği ülkelere gitmeyi istiyordu. Bolıvyaya devrimci gelişmeler için elverişliydi; ve Che, bu ülkeye gitme kararını verir.

Che Guevara'nın Bolıvyaya gitme fikri daha öncelere

"ÖLÜM HOŞ GELDİ SAFA GELDİ"

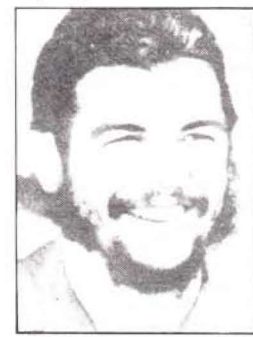
"Altında çarpiştığımız bayrak bütün insanlığı kurtarmak gibi kutsal bir amaç olsun. Böylelikle... Vietnam'ın, Venezuela'nın, Guatemala'nın, Laos'un, Gine'nin, Kolombiya'nın, Bolıvyanın, Brezilya'nın renkleri altında can vermek, bir Amerikalı, bir Asyalı, bir Afrikalı ve hatta bir Avrupalı için aynı derecede şerefli, aynı dercede arzulanır bir şey olacaktır..."

"... Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin... Savaş sloganlarımız kulaktan kulağa yayılacaksa ve silahlarımız elden ele geçecekse ve başkaları mitralyöz sesleriyle ve de savaş ve de zafet naralarıyla cenazelerimize ağıt yakacaksa ÖLÜM HOŞ GELDİ SAFA GELDİ..."

dayanır. 1963 baharında Bolıvyaya da devrimci mücadele yoğunlaşır. Aynı dönemde Ulusal kurtuluş ordusunun (ELN) kuruluşu ilan edilir. Che Guevara 1964 Aralık'ında Birleşmiş Milletler'de yaptığı bir konuşmada, isim vermese de bu amacını şu sözlerle açıklar: "Ben Arjantin'de doğdum, bunu kimseden saklayacağım değilim. Ben hem Kübalı, hem de Arjantinliyim ve pek muhterem ve pek aydın Latin Amerika ülkeleri izin verirlerse, ben genellikle kendimi Latin Amerika vatandaşı olarak hissediyorum. Herhangi bir Latin Amerika ülkesi benim anayurdum olabilir. Gerekliği anda herhangi bir Latin Amerika ülkesinin kurtuluşu için hayatımı vermeye hazırım." Bu sözlerin üzerinden 9 ay sonra, Che Küba'dan ayrılacaktır.

Ölümünün 20. yılında, Che'yi büyük bir saygıyla anarken, Onun o yüce enternasyonalist kişiliğini belirtmeden geçemeyeceğiz. Onun mücadelesi

"Özgürlük adına savaşanlar için tek çözüm yolunun silahlı mücadele olduğuna inanıyorum ve bu inanca uygun olarak davranıyorum... Çokları bana maceracı diyecek, evet öyleyim -ama farklı bir türden-inançlarımı doğrulamak için postunu tehlikeye atan türden..."

bu zorunlu kılmaktan öte bir görev olarak önümüze koymaktadır.

Che, aynı zamanda büyük bir askeri komutandır. Küba'da olduğu kadar, Bolıvyada da gerilla savaşında ustalığını kanıtlar. Che, büyük bir devrimci, büyük bir komutan ve büyük bir enternasyonalisttir. İşte, Ernesto Che Guevara'yı kısaca böyle tanımlayabiliriz.

Fidel Castro, mücadele arkadaşları Che Guevara üzerine yaptığı konuşmalarının birinde, Che için şunları söyler: "İnsanca ve kardeşçe davranan bir şef olmasına rağmen, gerektiğinde sertleşmeyi ve büyük taleplerde bulunmayı çok iyi bildirdi..."

Che'nin yaptığı kahramanca çağrıya, uğruna hayatını verdiği yoksullar ve sömürülenler kulak verecektir. Ve silaha sarılıp, kesin kurtuluşlarını elde etmek için uzanacak ellerin sayısı o kadar çok olacaktır."

Che'nin ölümü ardından, milyonlarca kişi bu çağrıya cevap verdi. Che Avrupa'yı sarsan 1968 gençlik hareketlerinin sembolü olacaktır. Bolıvyaya hükümeti Che'nin cesedine sahip çıkılması engellemek için parampaşa etti. Ama, bu Che'nin halkların kalbine gömülmesine ve orada soylu bir mücadeleye dönüşmesine engel olmadı. Çünkü, Che halkların kalbine öyle bir kör saldırdı ki, hiçbir şey onu ordan sökmeye yetmezdi.

Che'nin, "Bir, iki, üç daha fazla Vietnam" şiarı, yüz milyonların mücadelesinin sloganı haline geldi. Dünya halkları Ernesto Che Guevara'ya duydukları saygıyı "Bir, iki, üç daha fazla Vietnam" sloganını gerçekleştirerek kanıtladılar.

Che, ölümsüz bir komutan, devrimci ve enternasyonalist olarak halkların kalbine yaşıyor.

KISA...KISA...KISA...KISA...

•Filipinler'de Yeni Bir Darbe Girişimi

Hükümete geldiğinden bu yana 6 darbeye maruz kalan Aquino'ya karşı yeni bir darbenin açığa çıkarıldığı söylenmektedir. Darbe planının açığa çıkması ardından, ordu kuvvetlerinin çeşitli yerlere baskın düzenlediği görüldü. Yapılan baskınlar sonucu Marcos yanlısı 20 kişi tutuklandı.

•Suriyeli Bir Diplomat Öldürüldü

Suriye'nin Brüksel Büyükelçiliğinde görevli bir diplomat silahlı saldırı sonucu öldürüldü. Suriye Brüksel Büyükelçiliği 2. Katibi olan Antonio Hannas, 8 Ekim günü silahlı saldırıya uğradı.

Suriyeli diplomata yönelik saldırıyı "Suriyeli Mücahitler" adlı bir örgüt üstlendi.

•Mısır'da Referandum

5 Ekim 1987 günü, Cumhurbaşkanı konusunda bir referandum yapıldı. Cumhurbaşkanlığını sürdüren Hüsnü Mubarek, referanduma giderek, görevini bir dönem daha devam ettirmeyi garanti altına aldı.

Seçmenlerin ancak %50'sinin katıldığı seçimde tek aday olarak katılan Hüsnü Mubarek oyların çoğunluğunu aldı.

•Bask Devrimci Yurtseverlerine Yönelik Fransız-İspanyol Polis İşbirliği Artıyor

Fransa ve İspanya içişleri bakanlarının Paris'teki bir toplantılarının ardından iki ülkedeki Bask bölgesinde geniş operasyonlar yapıldı. Fransız polisi 130 ev ve lokali basarak yaptığı operasyonlarda ETA üyesi ve sempatizanı zana ile 67 kişiyi tutukladı. Aynı günlerde İspanya polisi de 32 Basklıyı tutukladı. Aynı baskınlarda örgüt dokümanlarına ve isim listelerine de el kondu.

Daha önceleri Fransız ve İspanya hükümetleri arasında imzalanan antlaşma sonucu, Fransız polisi 40 Basklıyı, İspanya'ya teslim etmişti. Bunlardan üçü acil bir mahkeme ile 124 yıl cezaya çarptırılmışlardı.

TÜRK-PAKİSTAN İLİŞKİLERİNDE YENİ OLAN NE VAR?

Pakistan ile Türkiye arasındaki ilişkiler, 12 Eylül faşist darbesi ardından epey gelişti. Bugün her iki ülkenin faşist liderleri birbirine "kardeş" olarak hitap ediyorlar. Her iki diktatörün birbirine bu kadar yakınlaşmasının nedenleri var. Her iki rejimin karakteri ve emperyalizmin bu rejimlere yüklediği rol, bunları bu derece birbirine yakınlaştırıyor.

Ziya Ül-Hak Türkiye'ye üçüncü ziyaretini 7-11 Ekim tarihleri arasında yaptı. Bundan önce biri 1981'de biri de 1983'te olmak üzere iki kez daha Türkiye'ye gelmişti, Ziya Ül-Hak. Faşist rejimin ifadesi ile "Kardeş Ziya" Türkiye'ye bu derece sık gelmeye neden ihtiyaç duyuyor?

Şu açık bir gerçek olarak görülmüyor: Türkiye ve Pakistan rejimleri, Ortadoğu'da belli roller üstlenmişler. Bu rollerin oynanması için de her iki faşist rejim arasında sıkı bir ilişki zorunlu. Bu nedenden dolayı ne Türkiye ne de Pakistan tek başına hareket ediyor.

Bir noktayı daha hatırlatmakta yarar var. Türkiye olsun, Pakistan olsun aynı dönemde askeri darbelerle maruz kalan iki ülke. Bu askeri faşist darbelerin belli bir plan ve uygulamanın ürünü olduğu açık. ABD emperyalizminin 1980'li yıllarda Ortadoğu bölgesi için düşündüğü kesin hakimiyet planının ilk basamakları olarak Türkiye ve Pakistan'da faşist darbeler gündeme getirildi ve uygulandı. Şimdi, özellikleri böyle olan bu iki faşist rejimin işbirliğine gitmesi doğal bir gelişme. Bunun tersi anormal bir sonuç olurdu.

Yeni Görüşmeden Beklenenler

Ortadoğu üzerinde ABD ve genelde emperyalizmin istediği tarzda bir sonuca gidemediği açık. Bölge gelişmelerini kendi lehlerine çevirmek için yoğun bir faaliyet sürdürdükleri de açık. İşte, son Türk Pakistan ilişkileri de bu çerçevede gelişiyor.

ABD emperyalizminin bölge üzerindeki planlarını uygulamada her iki rejime oldukça iş düşmekte. Halen süren İran-İrak savaşı, körfez bunalımı ve diğer sorunların çözümü, Afganistan, Kürdistan gibi emperyalizmi ciddi olarak tehdit eden odakların varlığı, bu iki rejimin konumunu öne çıkarmaktadır. Bu sorunların emperyalizm lehinde sonuçlanması için Türkiye'ye tam anlamıyla bir rol, Pakistan'a da tanınmaktadır.

Ziya Ül-Hak Türkiye'ye kalabalık bir heyetle geldi. Siyasal sorunların yanı sıra ekonomik konuları da gündemlerine aldılar. Pakistan ve Türkiye'nin birçok bakımdan birbirine benzer yönleri var. Türkiye'de uygulanan seçim, Siyasal Partiler Yasası vb. konularda, Pakistan da örnek almakta ve benzer uygulamaları gündemleştirmekte. Bunu Pakistan liderleri de ağızdan dile getirmekte. Bu ise her iki faşist rejimin de aynı

merkezden yönetildiğini göstermektedir.

Birçok konuda birbirlerine bu derece benzer bir uygulama içerisinde olan asker kökenli faşist liderlerin, birbirleriyle yapacakları görüşmelerin içeriği de, bu yakınlıklarından açığa çıkmaktadır. Birbirlerine tecrübelerini aktaran her iki rejimin başı esas olarak da bölge sorunları üzerinde durdular.

Pakistan Devlet Başkanı olsun veya bakanları olsun, Türkiye ile daha ileri olan ilişkilerini açıkça belirttiler. "Evet, Türkiye'nin tecrübelerini paylaşmak isterim. Siz terörle mücadelede başarılı oldunuz. Anti-terör tımları oluşturulmuş ve diğer konular da Türkiye'nin tecrübeleri bize yardımcı olabilir" diyen Ziya Ül-Hak'ın bakam ise daha ileri giderek "Özal'ın örnek aldık" dedi. Bütün bu açıklamalar, her iki rejimin birbi-

rini tamamlayan özelliklere sahip olduğunu açığa çıkarmaktadır.

Bölge sorunlarının çözümünde her iki faşist rejimin oynayacağı rol ne olabilir? Emperyalizmin öngördüğü bir çözümü getirebilirler mi? Afganistan, İran, Irak, Körfez, Kürdistan vb. daha birçok sorunun çözümünde ne kadar başarılı olabilirler? Biz bu tür soruları çoğaltabiliriz. Ama

hepsi de birbirine sıkı sıkıya bağlı olan konular. Birinin çözümü diğerlerine de etki edecek veya bir konuda ortaya çıkan çözümsüzlük, diğer konularda çözümsüzlüğün devamını getirecektir. Emperyalizm açısından sorunlar bugün böylesi bir aşamaya gelip dayanmıştır.

Pakistan ve Türkiye her ne kadar özenle hazırlanan rejimler olsalar da sorunların çözümünde pek şansları olmayan ve en başta da kendi içle-

mesine rağmen, halen Angola topraklarında Güney Afrika birlikleri bulunmaktadır. Bunlara UNİTA üsleri süsü verilmektedir.

ABD emperyalizmi ve Güney Afrika Cumhuriyeti, Orta-Güney Afrika'da sosyalizmin yerleşmesini önlemek istiyorlar. Pek çok sorunla karşı karşıya olmasına rağmen, Angola yönetimi ve halkı anti-emperyalist, demokratik halkçı politikasını, sosyalist ülkeler ve komşu halklarla geliştirdiği

ritinde bir çözümsüzlüğü yaşıyan ülkeler.

Türk devletinin karşı karşıya bulunduğu problemler biliniyor. Dışarda ise ne Irak ne de İran üzerinde hesaba katılır bir ağırlığı var. Kendisini İslamın önderi gibi bölgeye sürüyor, yine kılıcını tüm bölge üzerinde dolaştırmak istiyor; sa da; bunun karşısında aşamayacağı birçok engel ile karşı karşıya bulunuyor.

Pakistan'ın da dışarda benzer sorunları var. Hindistan, Afganistan ile çelişkileri devam ediyor. İçerde ise kitle muhalefeti ile karşı karşıya. Hatta bu muhalefet, şiddet eylemlerini yoğunlaştırmış durumda. İşte bu nedenlerle Pakistan'ın bölgedeki gelişmeler üzerinde öyle ağırlığını duyurması mümkün olmamaktadır.

İç sorunlarını aşma gücünü gösteremeyen, dışta ise sıkışıklığı yaşıyan ve birbirini örnek almakta adeta yarışan iki faşist askeri rejimin ilişkilerinin ortaya çıkaracağı öyle fazla bir yenilik olmayacaktır. Emperyalizmin Pentagon'da oluşturup ölerine koyduğu planları uygulamaya devam edecekler. Bu demek değildir ki, bu rejimler başarılı olacaklar. Tam tersine sıkışıklıkları daha da artacaktır. Bölgede gelişmeler devrim lehine ilerledikçe, bu rejimlerin bunalımı derinleşecek ve çöküşleri hızlanacaktır.

Ziya Ül-Hak'ın Türkiye ziyaretinin sonuçlarını bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Aralarındaki işbirliğini daha da arttıracakları kesin. Çünkü her iki rejimi de aynı akıbet bekliyor.

Güney Afrika'nın Angola'ya Yönelik Yeni Bir Provokasyonu

1975 yılında uzun bir mücadele sonucu Portekiz sömürgecilerini ülkelerinden kovarak ulusal kurtuluşa varan ve demokratik devrime başlayan Angola halkı, o günden bu yana emperyalizmin saldırı hedefi oldu.

Devrim öncesi emperyalizmin işbirlikçisi kesimlerin oluşturduğu UNİTA tekrar örgütlenilerek, Angola siyasi rejimine, ekonomisine ve askeri hedeflerine karşı sabotaj gücü olarak kullanıldı.

Her ne kadar UNİTA'nın yönetimi devirme gibi bir konumdan uzak olsa da bu geri ve yoksul Afrika ülkesinin ekonomisine büyük zararlar vermektedir. Son iki yıldır Angola Halk Kurtuluş Ordusu (FAPLA), UNİTA çetelerine ağır darbeler vermiştir.

UNİTA'yı askeri yönden doğrudan destekleyen güç, ırkçı Güney Afrika yönetimidir. ABD Kongresi son olarak UNİTA'ya 27 milyon dolarlık askeri malzeme ve bir o kadar da ekonomik destek sağlamıştır. UNİTA saldırıları, Güney Afrika ordusunun Angola'ya girişine vesile olmuştur. İrkçi rejimin son birkaç yıldır tekrarlanan saldırıları Ekim başlarında belli bölgelerin işgaliyle sonuçlanmıştır. FAPLA, ısgalci birlikleri önemli oranda püskürtül-

mesine rağmen, halen Angola topraklarında Güney Afrika birlikleri bulunmaktadır. Bunlara UNİTA üsleri süsü verilmektedir.

ABD emperyalizmi ve Güney Afrika Cumhuriyeti, Orta-Güney Afrika'da sosyalizmin yerleşmesini önlemek istiyorlar. Pek çok sorunla karşı karşıya olmasına rağmen, Angola yönetimi ve halkı anti-emperyalist, demokratik halkçı politikasını, sosyalist ülkeler ve komşu halklarla geliştirdiği

ittifaklarla sürdürme kararlılığını sergiliyor.

Angola'da olanlar, ulusal kurtuluş kadar, ulusal kurtuluşun sonuna da aynı devrimci ruhun sergilenmesi gerektiğini bir daha ortaya koymaktadır. Diğer yandan sosyalist ülkeler ve uluslararası güçler de emperyalizm komplolarına karşı, ezilen ve kurtuluş yolunda olan halklarla o denli dayanışmayı her alanda geliştirmelidirler.

★

KÖRFEZ SULARINDA SICAK RÜZGAR

Tarafların sözlü düellosu zaman zaman silahlı düello-lara dönüşerek devam ediyor. Bir tarafta İran, karşı tarafta ise birçok güç var. ABD dışında, İngiltere, Fransa, İtalya vd. bazı emperyalist ülkeler de Körfez'e askeri gemilerini göndermiş durumda.

Körfez'de esen savaş rüzgarının sıcaklığı geçtiğimiz haftalarda artmaya başladı. Hatta birçok gözlemci çevre savaşın çıkma ihtimalinden bahsetmeye başladı. İran bir İngiliz tankeri saldırdı, ABD ise bir İran gemisini batırdı. Bunun üzerine Körfez'de gerginlik birden artış gösterdi. İran, ABD saldırısına karşı sessiz kalmayacağını belirtti. Sonraki günlerde yeni

bir çatışma gündeme gelmemiş de olsa elektrikli hava devam etti. Nitekim 8 Ekim günü yeni bir olay patlak verdi.

ABD helikopterlerinin saldırdığı 3 İran hücum botu batırıldı. İran ise bir ABD helikopterini düşürdüğünü açıkladı. ABD Körfez'deki gerginliği arttırmakta. Bu son olayda da İran hücum botlarına karşı saldırıya geçen herhangisi ABD olmuştur. ABD Devlet Başkanı Reagan, Körfez'e yığıldığı askeri gücü ile sonuç almak ve İran'ı güçsüz düşürmek istiyor. Aynı zamanda Reagan hükümeti içte sarıslan prestijini bu tür saldırılarla düzeltmeye çalışıyor. Körfez üzerinde esmeye

devam eden sıcak rüzgarın yeni çatışmalara veya karşılıklı misillemelere yol açacağı görülüyor. Bunun düzeyi ne olur? Bu konuda ise İran'ın tutumu biraz daha önem taşıyor. İran, saldırılara karşılık vereceğini belirtmesine rağmen, şimdiye kadar herhangi bir girişimde bulunmuş değil. Önümüzdeki günlerde İran'ın içte kitlelerin artan kını karşısında, ABD'ye karşı daha uzun süre temkinli davranışını sürdürmeyeceği görüşü ağırlık kazanıyor. İran yönetimi halkın taleplerini dikkate alarak, ABD saldırılarına karşılık vermek isteyecektir. Görülen odur ki, mevcut gerginlik devam edecek.

Tibet'teki Karışıklıklar Gözleri Bir Kez Daha Çin'e Çevirdi

Tibet'in Çin'deki yeri

1.200.000 kilometrekarelik Tibet, Çin'in %12,5'ini oluşturuyor. Nüfusu 2 milyon kadardır. Nüfusunun %96,5'i Tibetliken, Çinliler %3,5 kadardır. Ayrıca Tibet'te, 400.000 civarında Çin askeri, siyasi, teknik eleman vb. kitle bulunmaktadır. 1 milyarı aşan Çin nüfusu içinde 60 milyonla azınlıklar %6,7 oranı oluşturur. Çin'de toplam 55 ulus ve ulusal azınlık bulunmaktadır.

Tarihsel olarak Çin hanlarının denetiminde olan Tibet 1940'a kadar İngiliz sömürgesidir. İngilizlerin çekilmesi ardından bağımsız devlet olur. Çin'deki 1949 sosyalist devrim ardından, Çin Halk Ordusu birlikleri 1951'de Tibet'e girer. Tibet halkı, sosyalist Çin halk toplulukları arasına girer. Tibet bir iç özerklikle Çin Halk Cumhuriyeti'ne bağlanır. Geri bir toplum olan ve Budist rahiplerin oldukça etkin olduğu Tibet'e din ve tapınaklar konusunda özerklik tanınır. Tibet hakim sınıflarının da örgütlenme alanı tapınaklar olur.

İleriki dönemlerde Çin Halk Cumhuriyeti, toplumsal dönüşümü Tibet'e pek yansıtamaz. Feodalizm tam tasfiye edilmediği gibi, rahipler ve tapınaklar toplum üzerindeki manevi, bir yerde maddi güçlerini korurlar. 1959'da Tibet'te milliyetçi duyguların örgütleyici gerici bir ayaklanma olur. Bastırılan ayaklanmanın ardından Tibet'te Demokratik Halk Yönetimi ilan edilir. Ama bu siyasi karar ekonomik, toplumsal temellerine oturtulamaz. 1966 Çin Kültür Devrimi genelde topluma ve özele Tibet'e sektir yönleriyle yansır. 1959'da sayıları 2700 kadar olan tapınak ve 114.000 Budist rahibin mevcudunu 8 tapınak ve 970 rahibe indirme gibi olumlu adımlar atılmasına rağmen, yapılan bu dönüşüm alttan ekonomik dönüşümler beslenemedi.

Bu arada baştan beri Tibet sorununu Çin'e karşı kullanan emperyalistler pusudaydı. Ni-

tekim, Hindistan'da mülteci olarak bulunan Tibetli Dalai Lama, emperyalist devletler tarafından resmi devlet başkanı olarak tanınacaktır. Böylece Tibet sorunu boyutlanacak, ancak Çin'e karşı kullanılmasına pek cesaret edilme-yecektir.

Ma'o'nun ölümünden sonra ÇKP ve devlet yönetiminde palazlanan milliyetçi sosyalizminin (gerçekte küçük-burjuva sosyalizmi) 'dış açılım' politikası Tibet'i daha çok dış turizme açar. Bu halkın yaşam düzeyi ile çelişki oluşturur. Nitekim, Tibet sorununa emperyalist ajanların daha fazla müdahale olanağı doğar. Çin Resmi Haber Ajansı'nın olaylardan yabancılara (emperyalistleri) sorumlu tutması ve bazı ABD'li turistlerin yakalanması bu yönlü kuşku- ları arttırmaktadır.

Soruna Çin-Hindistan arasındaki çelişkilere açısından da yaklaşılabilir. Yorumcular, ayaklanmanın küçük çaplı olduğunu, bastırıldığını ve gerici karakterde olduğunda birleşmektedirler.

Her ne kadar ayaklanma bastırılmışsa da, Çin'in henüz ulusal sorunu çözmede ciddi sorunlarını olduğunu, sosyalizmedeki sapmanın bu sorunları daha da boyutlandırdığı ve Çin'in komşuları ile politik

çelişkilere olduğu kadar, emperyalizmin de kısırtmalarında ciddi zaafı olduğu gözlemlenmiştir.

Olaylar nasıl gelişti

1 Ekim 1987 tarihinde Çin devriminin 38. yıldönümünde bir grup rahip, başkent Lhasa yakınlarında anti-Çince ve Tibet'e bağımsızlık talep eden sloganlarla yürüyüşe geçtiler. Bu grubun tutuklanması ve gösterinin önlenmesi daha taşkın ve radikal gösterilere yol açar. 6 ile 20 arasında can kaybı meydana gelir. Çin ordusu kısa sürede başkaldırıyı büyümeden bastırır. Emperyalist basının abartmasına rağmen olay küçük çaplı ve ölenler azdır. Olayların dinlenmesinin ardından Çin Resmi Haber Ajansı şu değerlendirmeyi yaptı:

"Tibet, Çin Halk Cumhuriyeti'nin bölünmez bir parçasıdır. Chade'de gelişen olaylara bazı yabancılar katılmıştır. Bu, Çin'in içişlerine ciddi bir müdahaledir. Olayları başlatanlar halktan kopuk küçük bir azınlıktır... Tibetlilerin çoğu olayları kinamaktalar. Olayların arkasında Dalai Lama çetesi vardır. Ve Tibet'e koyu bir feodalizmi geri getirmek istiyorlar."

NİKARAGUA YENİ ZAFERLERE DOĞRU

"Barış özlemi içinde olan Nikaragua halkı bağımsızlığını, özgürlüğünü, kendi kaderini tayin hakkını ve demokrasisi savunmaya devam edecektir." Danile Ortega, 2 Ekim 1984'te Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda bu sözleri ile Nikaragua halkının bağımsızlıktaki kararlılığını bir kez daha haykırcağıdır. Aradan geçen zaman, bu kararlılıkta en ufak bir zayıflamaya yol açmayacak, tam tersine daha da güçlendirecektir.

Nikaragua Devlet Başkanı Daniel Ortega'nın bu sözleri söylemesine yol açan nedenler neydi? Neden bir kez daha, Nikaragua halkının kendi haklarını sonuna kadar savunacağını belirtme ihtiyacı duydu.

Her şey 46 yıl Nikaragua'da hüküm süren Somoza diktatörlüğünün sona ermesi ile başladı. 19 Temmuz 1979'da Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi (FSLN), Somoza diktatörlüğüne son vererek, iktidarı ele geçirdi. O zamana kadar Nikaragua'ya egemen olan ABD emperyalizmi, bu ülke üzerindeki bütün egemenlik haklarını da kaybetti. Nikaragua halkı, emperyalizme bağımlılığı reddetmiş ve demokratik-bağımsız bir yönetimi tercih etmişti. İşte o günden bu güne kadar, ABD emperyalistleri Nikaragua'yı yeniden egemenlikleri altına almak için karşı-devrimci saldırılarını sürdürüyorlar. Daniel Ortega BM Genel Kurulu'nda yaptığı konuşmada bu saldırılara cevap veriyor ve kararlılıklarını dile getiriyordu.

Buna rağmen, Nikaragua yönetiminin çeşitli sorunları da bulunmakta. Bu sorunların çözülmesi gerekmektedir. Belirtmekte yarar var; bu sorunlar öyle aşılamayacak cinsten olan şeyler değil. Bu sorunların birçoğu devrimin yeni olmasından, bazıları da emperyalizmin kışkırtmaları sonucu ortaya çıkmakta. Devrimin yeniliğinden olsun, diğer nedenlerden olsun kaynaklanan sorunları aşmak için, halk kitleleri Sandinist yönetim etrafında daha fazla kenetlenmektedir. Bu, Nikaragua hükümetine bütün sorunlara karşı koymada büyük bir dayanma gücü vermektedir.

Bunların içinde, kuşkusuz en önemli sorun Kontraların etkisizleştirilmesidir. ABD'den milyonlarca dolar yardım alan ve CIA birlikleri tarafından eğitilen Kontralar, Honduras sınırından saldırılarını sürdürüyorlar. Kontralar ilk güçlerinden çok şey kaybetmiş durumdadır. Eden Pastora gibi bazı muhalifler, Nikaragua hükümetine karşı savaşmaktan vazgeçtiler. Yine CIA'nın eğittiği ve saldırttığı Kontralar ise önemli ölçüde dağınlığı yaşıyorlar. Bunlara rağmen, bunların tamamıyla bir tehlike olmaksızın çıktıkları söylenemez. Önemli bir tehdit unsuru olarak varlığını koruyorlar.

Bu karşı-devrimci birliklerin esas tehlikesi ise, ABD tarafından çok yoğun bir desteğe dayanmalarıdır. Zaten ABD desteği ile ayakta kalan bu birliklerden bu destek çekildiğinde kısa sürede bitmeleri işten bile değil. Bunu ABD Başkanı Reagan da biliyor. Kontralara yardımı arttırmak için, Kongre'ye alabildiğine baskı yapıyor. Reagan, Kongre izin vermede çeşitli yollarla Kontralara destek olmaya devam ediyor. İrangoate olayında ismi en çok geçen Yarbey North, bu yardımı sürdürmede bir çözüm yolunu bulmuştu nitekim. Reagan'ın Kongre'ye yardımcı onaylamak istemesinin ardında yatan neden ise daha başka. Eğer, Kongre yardımı onaylarsa, ABD Nikaragua'ya direkt müdahaleye de girişebilir. Reagan, böylece bu konuda da önünde yolu açık tutmak istiyor.

Bu konuda Nikaragua halkının kararlılığı kesin. Bir işgal durumunda ABD birliklerine karşı sonuna kadar savaş yürütmektedir. Bağımsızlıktan öyle kolayca vazgeçmeyeceklerdir.

Burada unutulmaması gereken başka etkenleri de saymak gerekir. Nikaragua'ya dünya halklarından büyük bir destek ve yardım gelmektedir. Dünyanın birçok yerinden Nikaragua'ya ekonomik yardımlar akmakta. Birçok çalışma grubu Nikaragua'da ekonomiyi inşa çalışmalarına katılıyor. İlginç bir durum bu yardımlar konusunda ortaya çıkıyor. ABD hükümetinin aksine, ABD halkı, özellikle de Barış İçin Araştırmalar Grubu adlı bir kuruluş, Nikaragua halkına büyük yardımlarda bulunuyor. Barış İçin Araştırma Grubu, ABD hükümetinin Kontralara sunduğu kadarlık bir desteği Nikaragua halkına verme çabasında. Örneğin bu kuruluş 12 ay içerisinde 50 milyon dolarlık bir yardımı gerçekleştirmeyi başardı.

Orta Amerika'da hızlanan barış görüşmelerinden alınacak sonuçlar yeni bazı gelişmelere yol açabilir. Görülen odur ki, ABD Nikaragua'ya yeniden hakim olma eğilimini terketmiş değil. Karşısında, dünya halklarının yakın desteğini alan bir halkın iradesi var. Bir halkın iradesine işgal, saldırı ve karşı-devrimci komplolarla hakim olunduğu hiçbir yerde görülmemiştir.

Yekîtiya Xortên Şoreşgerên...

Baştarafı 10. sayfada

dele örgütlenmesi ARGK (Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu)'de ifadesini bulan gerilla örgütlenmesine vardırılmıştır. III. Kongre bütün yurtsever halk yığınlarına siyasal ve askeri güçlerini ulusal bağımsızlık ve özgürlük için ERNK ve ARGK'de birleştirme çağrısı olmuştur.

DEVİRCİ-YURTSEVER KÜRDİSTAN GENÇLİĞİNİN YERİ ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ SAFLARIDIR

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimi, proletaryanın ideolojik, politik, örgütsel önderliğinde gelişen cephesel halk devrimidir. Ulusal Kurtuluş Cephesi, bir avuç feodal-komprador, aşiret reisi, toprak ağası, ajan, küçük-burjuva sosyalizmi dışında, ulusal kurtuluş devriminde stratejik çıkarları bir olan Kürdistan halkını oluşturan işçilerin, köylülerin, aydınların, emekçi küçük-burjuva yığınlarının siyasal mücadele birliğidir. Bağımsız ve demokratik bir Kürdistan'a varmadan hiçbir emekçi sınıf, tabaka ve kişi gerçek kurtuluşa ulaşamaz.

Ulusal Kurtuluş Cephesi; halktan kopuk, ulusal bağımsızlığı hedeflemeyen politika ve örgütlerin birliği değil, tam aksine Bağımsız ve Demokratik bir Kürdistan'dan yana bütün yurtseverlerin mücadelesinin kuzgun pratiği içindeki siyasal ve askeri birliğidir.

Bu gerçeklikle 21 Mart 1985'te doğan ERNK; yüzyıllardır süregelen sömürgeci vahşi uygulamalar altında karartılan geleceğimizi kazanmanın, sömürgeciliğin yüzyıllardır bizden aldığını geri almanın ve bu yolda yurtsever halkımızın her ferдинin siyasal, askeri, ekonomik, kültürel güç, olanak ve desteğinin birleştirilip örgütlenildiği zemin olmuştur.

Yurtsever her sınıf, katman ve çeşitli halk kategorilerinin varlığı bir gerçek ve bu gerçeklikten kaynaklanan sosyal, kültürel, ekonomik, örgütsel ve mücadele özgürlükleri olduğuna göre, ERNK'nin siyasal çatısı altında bütün devrimci, yurtsever sınıf, tabaka ve kesitlerin işçi, köylü, gençlik, kadın, esnaf vd' cephe birliklerinde örgütlenerek Kürdistan bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi yolunda örgütlenme ve eylemlerini yükseltmeleri PKK III. Kongresi tarafından karar altına alınmıştır.

İşçi, köylü yığınları ile içiçeliği ve aydın potansiyeli ile Kürdistan gençliği ERNK'nin en güçlü birleşenlerindedir. Gençlik, kadro ve savaşçı potansiyeli ile halkımızın cephe birliğine en uygun katmandır.

Bütün temel emekçi sınıf ve katmanlardan gelen gençlik yığınları ERNK'nin berraklaşmış ilkeleri doğrultusunda, onun çatısı altında toplanmalı, örgütsel birliğini kurmalıdır. Sömürgeci politikaları boşa çıkarmanın ve ulusal kurtuluşa varmanın garantisi halkımızın cephesel mücadele birliği olacaktır. Gençlik yığınları için başka kurtuluş yolu yoktur. Ülkesi ve ulusal varlığı inkar edilen hiçbir yurtsever sınıf ve tabakanın geleceğinden söz edilemeyeceği gibi, faşist-sömürgeci egemenlik ve imha politikaları altında gençliğin hiçbir geleceğinden söz edilemez. İki yol vardır; ya kölelik ya da bağımsızlık. Gençliğin, şimdiye kadar gördüğü asimilasyon, işsizlik, sürgün, işkence ve halkına karşı savaştırılmadır. Diğer yol bağımsız ve özgür Kürdistan yoludur. Kürdistan gençliğinin bu yoldan alko-yan her politika uşak ve düşman bir politikadır.

Gençlik, artık kurtuluş yolunu tanımaktadır. On yıllık ulusal kurtuluş pratiğini onuru ile taşımıştır. Gençlik, bugün inancın ve güçlü öncüsüne, ordusuna ve cephesine kavuşmuştur. 1970'lerin başında tüm emekçi sınıf ve tabakalar gibi Kürdistan gençliğinin de karşı karşıya bulunduğu ulusal kurtuluş siyasetinin, örgütünün ve eyleminin yaratılması ve pratik gerçeklik haline getirilmesi görevi başarılı, bağımsız ve özgür Kürdistan'ın yolu açılmış, ulusal kurtuluş örgütlenmesi cephe düzeyine, ulusal kurtuluş savaşı yaygın gerilla mücadelesi ile sürdürülen Halk Kurtuluş Ordusunun örgütlenmesi düzeyine çıkarılmıştır. Fakat rolü bitmemiştir. Ulusal kuruluşu bütün sınıf ve tabakalar gibi, Kürdistan devrimci-yurtsever gençliği bilinçlenmek, birleşmek, örgütlenmek, ulusal kurtuluş savaşına bütün gücüyle katılmak zorundadır.

Gençlik ancak örgütlenerek, asimilasyoncu eğitime, işsizliğe, ülkesinden kovulmaya, askere alınmaya, milisliğe, lümpenleşmeye tavrı alabilir. Gençlik örgütlenerek, geniş aydın, köylü, işçi, gençlik yığınlarını bilinçlendirebilir, her tarafa dağılmış yığınlar ile bağ kurabilir, güçlerini birleştirebilir, ulusal kurtuluş yolunda seferber edebilir.

Kürdistan devrimci-yurtsever gençliği, oldukça yaygın bulunana ve her tarafa dağıtılan yığınlarına ulaşmayı, onları birleştirmeyi, bilinçlendirmeyi, eylem potansiyellerini harekete geçirecek YXK'de toplanmayı gerçek-

leştirmelidir.

YXK, gençliğin güncel iş, eğitim vb. sorunları ile de uğraşmalı, bunları ulusal kurtuluş mücadelesine tabi kılmalıdır. Ancak bilinçlenen, örgütlenen ve savaşan bir gençlik, güncel sorunları da çözebilme gücünde olacaktır.

YXK, gençliği reformist, ulusal-inkarcı, sosyal-şoven, anlayışlardan kurtarmalıdır. Gençliğin ulusal kurtuluşu örgütlenmesini engellemeye çalışan, buna karşı olan teslimiyetçi, işbirlikçi, reformist vb. anlayış ve tutumlar düşman görülerek, bu tür anlayışlar gençlik saflarında yaşatılmamalıdır. Yurtsever Kürdistan gençliği, örgütlenmeden ve birleşmeden ulusal inkarcı, sosyal-şoven ve reformist politikaları aşamayacaktır.

YXK, sadece Kürdistan devrimci-yurtsever gençliğini birleştirmenin ve savaşımın zemini değil, Kürdistan

gençliğini ve ulusal kurtuluş mücadelesini uluslararası platformlarda da temsil gücünde olmalıdır.

Halkımızın içinde bulunduğu genel sosyal, ekonomik, örgütsel koşullar gözönüne alındığında, ulusal kurtuluş cephesinin örülmesinde, Kürdistan devrimci-yurtsever gençliğinin bilinç ve örgütsel kayışlar olma rolü süreklidir. Gençlik, PKK III. Kongre kararı olan yurtsever birliğini kurabildiğinde, faşist Türk sömürgeciliğine karşı muazzam bir güç ve eylem insiyatifini kazanacak. Kürdistan gençliğini daha güçlü temsil edebilecek, ulusal kurtuluş savaşına öncü kadro ve savaşçı sunma olanakları artacaktır. Kürdistan devrimci-yurtsever gençliği, ulusal kurtuluş siyasetinin oluşturulmasına öncülük etmiş, her aşamada ulusal kurtuluş görevlerini onuru ile omuzlamış-

tır. Ülkenin geleceği sorunu her kesimden çok onun sorunu. Bugünkü tarihi görev, her emekçi sınıf ve katmanın ERNK bünyesinde birliğini yaratarak, ulusal kurtuluşu siyasal ve askeri mücadelede yer almasıdır. Ulusal kurtuluş halkımızın vazgeçilmez tarihi istemidir. Bu talebi gerçekleştirmenin örgütsel-politik koşulları olgunlaşmıştır. Kürdistan devrimci-yurtsever gençliği, ulusal kurtuluş yolunda bilinçlenen, birleşen, örgütlenen mücadeleciler birliğini kurmalıdır. ERNK çatısı altında Kürdistan devrimci-yurtsever gençlik birliğinde birleşen gençlik yığınları ve ulusal kurtuluş yolundaki mücadeleleri diğer emekçi sınıf ve tabakaların birliği ve mücadelesi ile kaynaşacak, bağımsız ve özgür bir Kürdistan'da somutlaşan geleceğimizin güvencesi olacaktır.

DEVAM EDECEK

Nurettin Yılmaz ve Diğerleri...

Baştarafı 9. sayfada

biyeli solu olma vb. şekillerde de olsun Türkiye solu tasfiye edilmektedir. Abdulhamit'in 1890'larda, M. Kemal'in 1920'lerde yaptığını, T. Özal 1980'lerde yapmaktadır. Faşist rejim, 'yasal sınırlarını genişleterek' sadece kişileri değil, aralarında TKP de olmak üzere, politik örgüt düzeyinde örgütleri teslim almaya hazırlanmaktadır.

Bu süreç Kürdistan cephesinde, olaylar daha çirkin sergilenmektedir. TKSP'den, Kurdistan Press'e kadar örgüt ve organlarının Türk burjuvazisi ile cilvelenmeleri bunun ürünüdür. Sadece bunlar değil, o meşhur ozanlar, yazarlar bile T. Özal, K. Evren demokrasiden nasiplerini alarak yuvaya dönme hazırlıkları içindedirler. Hem de sahte devrimci, yurtsever konularından vazgeçmeden.

Nurettin Yılmaz'ın pratiği bunu göstermektedir. İblis uşak şimdi Diyarbakır zindanları için şunları demektedir: "1980-82 arası gerçekten vahşetti. Şimdi... durum daha rahatlamış, uysallaşmış, çağdaş ölçülere yakınlaşmış..." (Yeni Gündem, 4-10 Ekim 1987) Bununla da kalmayacak, son dört-beş yıldır binlerce insanımızı katleden, bir soykırım savaşı yürüten, faşist ANAP iktidarını, "insanlık ve Doğu'ya hizmet çabası içinde" olmakla övecektir. Uşak bununla da kalmayacaktır. Mardin'de köy koruculuğunun yeni örgütleyiciliğine soyunacak, Batman'da inşası planlanan barajın 29 milyonluk ihalesini Bahattin Gören firmasına verilmesini sağlayacaktır. Böylece N. Yılmaz'ın kimin sözcüsü olduğu ortaya çıkmaktadır. Baştan beri bu ve ben-

zeri unsurlar Kürdistan'da Türk MIT'inin en gözde temsilcileri olmuşlardır. Kuşkusuz, N. Yılmaz, SHP'de olsaydı, yine aynı rolü oynayacaktı. SHP'dekilerin de zerre kadar farkları olamaz.

İhanet Yolundaki Diğer İşbirlikçileri Unutmamak Lazım

Nurettin Yılmaz'a kan venenler, onunla aynı sınıf anlayışını savunanlar, yıllarca bu aşağılık insanları Kürtülük şampiyonu olarak alkışlayanlar durumu; evet, sözümlerizgari, DDKD, (Peşeng), KUK, TKSP vd.'lerindedir. Nurettin Yılmaz ve bunlar ihanet etmiştir. Erken davranışları, bunları da Ankara'ya götürmemiştir. Aksi durumda N. Yılmaz ve TKSP'nin politik tavrı ve eğilimleri arasında zerre kadar fark yoktur.

Olanların kapalı hiçbir yanı yoktur. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin devrimci, ulusal kurtuluşçu karakteri ve siyasal-politik etkinliği karşısında tutunamayan feodal-aristokratlar, küçük-burjuva politik güçleri, karşı-devrime sürükleniyor ve onunla bütünleşiyorlar.

Bizler, devrimciler ve yurtseverler olarak pratiğe daha iyi bakmalıyız. Onlar kanımız, canımız ve onurumuz üzerine oynuyorlar. Yıllardır, yurtseverlik adına bizlere ihanet ediyorlar. Buna katman germemeliyiz. İster dışmana tam sığınanlar, isterse de bu yolun yolcusu olanları, teşhir ve tecrit etmeliyiz. Bağımsız geleceğimize ve değerlerimize verdikleri zararın hesabını sormalıyız.

Hepimiz kendi kendimize sormalıyız. Kınas Kartal, Kamran İnan ve Nurettin Yılmaz arasındaki fark nedir? Nurettin Yılmaz'la Kurdistan Press ve TKSP'nin şefleri arasındaki fark nedir?

BERXWEDAN

ABONE FİŞİ

Adı, Soyadı:

Adres:

6 Aylık

Almanya içi:

DM 30

Almanya dışı:

DM 35

1 Yıllık

Almanya içi:

DM 60

Almanya dışı:

DM 70

Abone Hesap Numarası:

BfG. - Bonn

Konto Nr: 1205242100

BLZ: 3801011

Yazışma Adresi:

Feyka-Kurdistan

Postfach 153

5300 Bonn 1

Not: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yazışma adresine postalayınız.

Impressum:
M. Atar
Göttinger Chausse 7b
3000 Hannover 91

Yazışma Adresi:
Feyka-Kurdistan
Postfach: 153
5300 Bonn 1

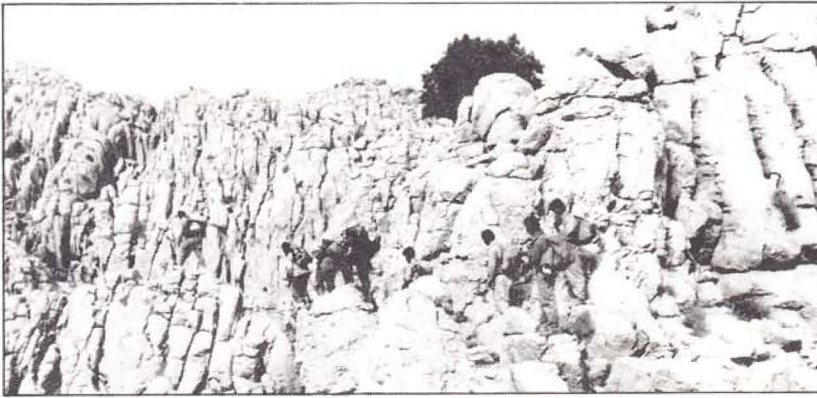
Ödeme Adresi:
BfG.- Bonn
Konto Nr: 1205242100
BLZ: 38010111

Norveç
Fransa
İsviçre
İsviçre
Avustralya

10.- nkr.
6.- ff.
2,50 sfr.
6.- skr.
3.- S

Danimarka
Avusturya
İngiltere
Hollanda
Belçika

8.- dkr.
18.- s.
0.80 £.
3.- hfl.
60.- bfr.

LÎ ÇIYAYÊN CUDÎ DORA ŞIRNEXÊ ŞERÊ MEZÎN

Li derdorên navça Şirnexê, di vê meha taliyê de, têkoşînekî dijwar li dijî hêzên artêşa faşîst û parêzkarên gundan birêket. Taliya vê têkoşîna me a rizgariya netewî cengê ên gelek pêwîst ketin destê hêzên ARGK. Têkilbûnên nav refên ARGK li vê êrdimê kombikom, qeflebi-qefle berdewam dikin. Bîlî hemû leyistok û êrişên ked-xwaran, şerê li vê eniyê, weke daxwaza pêşmergeyê ARGK pêşdikeve û mezîn dibe.

Ji destpêka têkoşîna vir de, vê êrdimê, angona navça Şirnexê potensiyelaka xurti pêşkêşî têkoşîna me a rizgariya netewî kir. Bikaranîna parêzkariya gundan, ku mêtîngerên Tirk ên faşîst ji destpêkêve dixwestin birêvebibin, pi li erdê negirt. Bîlî Alixan Tatar û tirşkvanên wî û çende serokên eşîran ên welatfiroş, tu kes çek li dijî şoreşê hilneda. Li hinde gundan jî mêtîngerên Tirk, bi zorê xwestin çêken xwe têxin destê gundiyan. Lê ev jî pere nekîr. Herwusa, mêtîngerên Tirk hêjmarê leşkerên li derdorê heke bilind-tirkirin û rojbiroj hêzên xwe têkûzîkirin. Xwestin ku vê derdorê biqulibênin derdorekî, ku bikarî bin ji vir, êrişên xwe ên gemar li dijî êrdimê din ên Kurdistanê birêvebibin.

Ev keftûlafên kedxwaran hêj ji roja destpêkê, hatin perçiqandin. Nunerên dewleta Tirk ên li Şirnexê di sala 1985'ê de, taliya kemînekê hatin tunekirin. Dure livbazi pêlîbîl pêşketin û rewşa mêtîngeran li Şirnexê gelek nebaşbû.

Bi destpêka bihara 1987'ê pêde, weke daxwaza tektika tundekirina şer û pêşvebirina

şer a hêzên ARGK, hêjmarê livbazîyan hatin zêdekirin. Gelek livbazî birêketin. Li gelek gundan civînên ramyarî hatin çêkirin. Ji her gundekî dora 10 kesan, hatin nav refên ARGK. Gelek parêzkarên gundan derbên mezîn girtin. Alixan Tatar û cahşên wî revin navenda Şirnexê. Bêhtirî 50 gundiyan, çêken ku bi darê zorê dabûn wan, li dijîmîner vegeandin û dev ji parêzkariyê berdan.

Destpêka meha Cotmehê de rûdanên mezintir derketin holê. Kaymakamê Şirnexê jî tîrsa kuştina xwe istîfa kir. Şirnex, bê kaymakam ma. Gundiyan ku çêk girtibûn, yeko-yeko çêken xwe ji destên xwe berdan. Ev pêşketin, hikma ARGK li derdorê xurtîr kirin.

Heya rojnamên mêtîngeran bixwe, rûdanên li Şirnexê bi awakî taybetî weşandin. Rojnamên kedxwaran, dengû-behsên weke, "Şirnex bê kaymakam me.", "16 rojan de 22 mirî.", anî nav rûpelên xwe. Rûpelên xwe bi nûçên ve nolê dagirtin. Hêzên artêşa faşîst, ku ditin, rewş li dijî sodên wan qulibî û otorîta wan hat hejandin, destpêkirin ku li Şirnexê, operasyonên mezîn li dijî hêzên ARGK birêvebibin. Domanana wan operasyonan de, cihbichî şerên gewre derketin û hêzên dijîmîner rastî êrişên pêşmergeyê ARGK bûn. Derbên gelek pêwîst ji hêzên ARGK girtin. Weke, ku tu morala artêşa dijîmîner nema, wusa ji derfeta lîva artêşa kedxwar jî nema.

Çiyayên Cudî, derdorekî stratejîk li Şirnexê datînin holê. Dijîmîner, daku gengaza tevgera pêşmergeyê ARGK ji

van çiyayê rake, êrişên mezîn bîre ser çiyayên Cudî.

Roja 7'ê Cotmehê artêşa faşîst rastî yekîtîyeka ARGK bû. Şerek dijwar serpêkhat. Mêtîngerên Tirk ên faşîst gelek leşker rakirin Çiyayên Cudî û xwe pir têkûzîkirin. Li kêleka parêzkarên gundan, hêzên taybetî û yekîtîyên cendîrman, çêken xwe ên giran ên mîna balafir û firokan jî hinartin cihê şer. Eniya şer bi herbabê çêkan têkûzîkirin. Lê bîlî tenîkiya hêzên ARGK di barê çêkan de, yekîtîyeka ARGK jêhatibûn û mîrxasiyeka mezîn dawesand pêşîya çavan. Pêşmerge, zexbûna dijîmîner di barê teknîkîde, bi hîma mirovî û tektîkên jêhatî avê de birin. Gelek serbazên dijîmîner kuştin.

Mêtîngerên, ku şerê pêzik de derbên xedar girtin, çêken xwe ên giran ên mîna balafir û hawanan bikaranîn. Xwestin jî dur derbe li pêşmergeyan bixin. Lê ev keftûlaf jî negirt...

Şer bi serkeftina yekîtîyeka ARGK dawî pêhat. Mirî û birîndarên dijîmîner gelek in. Lê di sa ji mêtîngerên Tirk duxuyanîyên xwe de wusa gotin: "Onbaşîyek û parêzkarek (Mustafa Tatar; xwarzîyê Alixan Tatar) hatin kuştin, li ser balafîrê hat reşandin, balafir bîrîn girt." Bivî awahî xwestin hêjmarê kuştîyên xwe veşêrin. Herwusa mêtînger, hêjmarê kuştîyên jî şoreşgeran "4" şanîkirin. Dure jî derewên xwe bixwe alîsîn û gotin, "Ceset nehatin peyda kirin." Weke agahîyên ku me ji derdorê girtin, lê gotin ku gelek leşkerên dijîmîner hatine kuştin.

Mêtîngerên Tirk, Frensîzê girtibûn berdan

Weke têtînan zanîn, turistên biyanî ên ku derin Kurdistanê, gelek caran jî hêla dewleta Tirk têtî girtin. Bi hiceta ku propexenda li ser pîrsa Kurd û Kurdistanê dikin, wanan dixin girtîgehê. Ev kar, jî hêla dewletê li hêzên parastîne têtî kirin. Pêwîst li derdorên ku şerê pêşmergeyan xwe tunde dike, rûdanên bi vî avahî jî zêdetîrin.

Meha Hezîrana derbasbûyî de xortekî Frensîz bi navê Michel Caraminot, jî ber hiceta li dijî Tirkiyê propexenda Kurdî û Ermenîyê dike, hatibû girtin. Ji dema hatibû girtin heya niha, sê caran derxistin

pêşîya dadgehê. Li "Dadgeha Parastîna Dewletê" li Diyarbekrê, li dermafê xortê Fren-

sîz jî 5 heya 10 salan ceza hepsê hat xwestin. Lê dawiyê de necar man wî di sa berdin. Belê, heya dawa dawî biqede, jê re qedexa kirin, ku derkeve derveyî Tirkiyê.

"Gunehê" turistê Frensîz tenê ev bû, ku dema gera xwe de, hin jêmayên dirokî weke ên Kurdan û Ermenîyan şanîkiribû û derdor, Kurdistanê gotibû.

Ev rûdan ne rûdana yekemîne. Heya niha gelek turistên biyanî jî hêla dewleta Tirk hatine girtin. Ji ber ku mêtîngerên Tirk nikarin debarbikin, ku li Kurdistanê li ser Kurdan bê peyvandin.

ÊRÎŞÊN LÎ SER GUNDAN Û ŞANTIYAN DÎDOMÎN

Li nêzîkî gundên Ballî û Înceler li navça Qilaba (Uludere), pêşmergeyê ARGK avêtin ser 2 şantiyên rêçêkirinê. Hemû hacetên, ku reyên leşkerî çêdikiran hatin şewitandin.

Ev êriş, roja 6'ê Cotmehê dora seet 19.00'an pêkhatin. Pêşmergeyê ARGK, ên ku eynî demê de dora herdu şantiyan girtin, karkerên li wir li hev civandin û propexende bo wan kirin. Taliya civînan de, hêzên ARGK hemû hacet û razanxane dan ber agirî. Piştî livbazi giha armançên xwe pêde, pêşmergeyê ARGK xwe ji cihê rûdanê durxistin.

Li navçên Aralik û Îxdîrê li bajarê Serhedê (Karsê) jî 2 livbazi birêketin. 7 kes birîndar bûn, û 2 kamyon, dozerek û jipek hatin şewitandin.

Yekîtîyeka pêşmergeyan êrişêk bir ser gundê Çamurlu navça Aralikê. Mal û xaniyên welatfiroşan hatin şewitandin. Yekîtîyeka ARGK, ku dora seet 21.00'an bi şev kete nava gund, pêşî civînek bi gundiyan re pêkanî. Civîne de bêbextên li vî gundî hatin rabirin. Ji wan re hate diyarkirin, ku heke dev ji dijîmîntîyaya têkoşîna rizgariya netewî bernedin, wê bîne cezakirin. Cezayên bersiva gunehên van gunehkaran jî, hatin bikaranîn. Li gora van cezayan, malên van bêbextan

ji bona îbretê hatin şewitandin.

Her di vê şevê de, êrişek jî çû ser şantiya avdanê li navça Îxdîrê. Domanê êrişê de 2 kamyon, dozerek û jipek hatin şewitandin. Di vê navberê de 7 kesên ku guhdariya bangê pêşmergeyan nekirin, bo cezayê hatin birîndarkirin.

Vê êrişê de civînek jî bo karkeran hate çêkirin. Hêzên ARGK di civîne de, koneyanîyên ku mêtînger bikartînin, birabirin û bang li karkeran kirin, ku xwe tevli hêzên şoreşê bikin.

Li kêleka van livbazîyan, li Çalê (Çukurca) û Çolîkê (Bingölê) jî livbazi bikarhatin.

Yekîtîyeka ARGK avêt ser mezra Çeltîk gundê Cevzîlî navça Çalê. Şerek digel parêzkarên gund derket. Di şer de gelek parêzkar hatin kuştin an birîndarkirin. Di vê bûyerê de, di xaniyên parêzkarên de narinçok peqîn. Xusarên diravî ên giran gihan parêzkaran.

Yekîtîyeka ARGK, êvara 9'ê Cotmehê de êrişêk bîre ser gundê Tekoren bajarê Çolîkê. Xaniyên parêzkarên da ber narinçokan. Digel parêzkarên şerek derket. Şer qedera seetekê doma, lê diyar nebû, mirî an birîndarên jî parêzkaran hene an ne. Pêşmergeyê ARGK bê xusar xwe kişandin parêzgehên xwe.

Parêzkariya gundan li bajarê Mêrdînê jihevû

Destpêk rûpela dawî de

mayên parêzkarên gundan berdewam dikin. Roja 2'ê Cotmehê li gundê Başyurt navça Midyade 2 din jî van parêzkarên cezayên xwe girtin.

Yekîtîyeka pêşmergeyan ji 50 kesan avêt ser vî gundî. Bêbextên bi navên Xelef Acar û Emin Aygün dan ber berikan.

Berî niha jî li vî gundî 11 welatfiroş hatibûn cezakirin. Lê bîlî hemû bangan, evan kesên hanan dev ji van kirinên xwe ên gemar bernedan. Bi serhişkî dijîmînahîya têkoşîna me a rizgariya netewî kirin û karên xwe domandin. Lewma pêşmergeyê ARGK, biryara kuştina van kesan dan. Piştî

biryarê pêşmerge hatin gund û bersiva herdu xînzanan dan wan.

Nisêbîn: Beyana 11'ê Cotmehê de li Nisêbînê gerokeka MÎT'ê (Teşkilata Istihbaratê) bi plaka 34 ZT 137 (Stanbol) rastî mayîneka hêzên ARGK bû. 2 kes mirin, yek jî birîndar ket.

Li nêzîkî Nisêbînê li dora şantiya rêçêkirinê, pêşmergeyê ARGK mayîneki bi kemîna "bubi" raxistin. Gava 11'ê Cotmehê endamên MÎT'ê xwestin ji Nisêbînê bîne şantiyê, rastî mayîne bûn. Mayîni peqî. Endamên MÎT'ê Sadîk Tûm û Ali Acey mirin û midurê muhaseba şebeka avê Savaş Ruhioğlu jî xedar birîndar ket.

Xwepêşdana welatparêzên Kurd li dijî cunta mêtîngera faşîsta Tirk

Stockholm/Swêd:

Roja 12.9.1987'ê, dora 120 piştigirtên ERNK rêveçûnek li pêşîya balyozxana Tirkan dirustîkirin. Cunta mêtîngera faşîsta Tirk, ku heftsalîya xwe dagirt, hat protestokirin. Girsên welatperwer, ku armanca rêveçûnê û xwepêşdana xwe bi vî avahî diyarkirin, herwusa danezanekirin, ku ev livbazi, li dijî şerê taybetî a mêtîngerên Tirk jî pêşket, û hevkarî û piştigiriya xwe bo Têkoşîna Rizgariya Netewî bilindîkin.

Domanê xwepêşdanê de duruşmên nola. "Bijîmîner, ERNK û ARGK" hatin bangandin. Livbazîkar xwe digotin: "Me hêrsa xwe li dijî mêtîngera û zulamokên wan vere-

şand û me rewşa xwe şanî herkesê dost an dijîmîner kir." Vê nivîsta jêrin jî hinartin rojnama me:

"Daku em mêtîngerên Tirk ên dirînde, ên ku welatê me vegirtine û dewlemendîyên me ên sererdin û bînerdin talan dikin, ên ku jî tixmê çêgel û keftaranin, jî welatê şêran Kurdistan bavêjin, tohildan!..."

Daku em dek û dolabên hêzên zulamok binkeftî bikin, ku bi alîkariya mêtîngerên Tirk û emperyalîzmê li welatê li derveyî welat komployan birêvedibin û daku em li dijî xwestpârî û welatfiroşîyê ala berxwedanê bilindbikin, tohildan!..."

"... Çavên min nabînin, lê Partiya min pêşî li min ronî dike..."

Mesut Welat

Ez dixwazim li ser 15'ê Tebaxa pîroz binivisînim û diyarîbikim ku, ka wê rojê millet çi kir?

Wê rojê ez çûbûm bajarê Şîrnexê. Min baş dêhn û bala xwe da sukê. Li herderê esker, polis û qomando hebûn, bajar bi wan tîjî bibû. Dema ewan ez dîtîm, berê çekên xwe dan min. Ez gelek tirsîyam. Hatîm ez girtim. Bê pîrs û gotin berê min dan karakolê. Gava ez nêzikî karakolê kirim, min dît ku, karakol bi millet tîjî kirine. Ez ji birim xistim nava wan de. Min ji wanan çend pîrs kirin. Min got wan: "ev çîye!" Gotin min: "em ji nîzanin." Paşê îfada min girtin û ez herdam. Ez vegeyîyam sukê. Min guhên xwe da millet, min dît ku pîspîkê di nava wan de heye. Hin hevalên nas rastî min bûn. Li min temaşekirin û kenîn. Yekî gote min: "Mizgîni li te. Şevê din hevalan heft navçe girtine!..."

Heya wê demê hindê kes jî xelkê heriyê ji min gelek acizbûn. Gava ez didîtîm, berên xwe ji min dizivirandin. Lê gava ez çûm çayxanê, min dît ku ew kesên ji min hesnedikîran, giştî hatin rex min rûniştin. Donzêh mirov ser masa min xwe komkirin. Pêşî û forta hevalan kirin. Ew kesên hevqas ji min acizbûn û zori li min dikiran, vê carê ez birim malên xwe. Ez kirim mehvanê xwe. Ji min re şiv çêkirin. Gelek şa bibûn û keyfa xwe ji min re tanin.

Du rojan ez li Şîrnexê mam. Min bala xwe baş da millet. Min dît ku gelek esker û polis bi Kurdî bi gel re diaxifin. Ji ber ku sê-çar kiriyarî (teyem) di mintiqê de çêbibûn. Berî hingê "çawîş" û "çopçiyên" belediye jî bi Kurdî xeber nedidan. Gava te berê xwe dida karker û "çopçiyên", te digot qey ji Stambolê hatine. Piştî ku ev tişt çêbûn, ez bi xwe çûme "mehkemê." "Başçawîş" û "yûzbîşî" bi Kurmançî bi min re axaftin. Ez vena birastî û dirustî dibêjim. Bawer bikin, heya "memur" jî bibûn Kurd. Dema li çîyan operasyon çêdîkirin, esker bi Kurdî banga hevalên xwe dikiran. Heya, esker xwe digihanandin şivan û gavanan û digotin: "heke hun hevalan bibînin bêjin ku gelek Kurd di nav wan de hene û bila wan nekujin." Kîbêgotin, hemû neyarên şoreşê yekderbê bibûn şoreşvan.

Hemû kesên xwînmî yê weke axa û muxtaran, yê welaferoş pir tirsîyabûn. Digotin: "ma gelo emê çi bikin, çawa bikin?" Berê ew û şoreşger, ew û gundiyan welaferoş li diji hebûn. E' din xwe kirin "dostên" şoreşgeran. Gelek ji wan hatin bala min. Ew kesên ku digotin şoreşger kafirin, e' din digotin min: "Ey bira!.. Em poşmanin. Slavên me li hevalan bike. Berê hevalan bide me jî. Heke ihtiyaceke wan hebê, em sekinine..." Yanê qedera hefteyekê dost zehfûn. Lê belê ka hatina wan wê çawa bibe?

Paşê dewletê leşkerên xwe

ani êrdimê. Xelkê girtin û dan ber lédanê. Gelek di bin îşken-çê de hatin kuştin. Millet gelek ditirsîya. Dostên min neman. Dîsa ez çûm Şîrnexê. Hinde ez geriyam, lê kesî hevaltîya min nekir. Ez çûme çayxanê. Min dêhna xwe da ku, gelek heval li çayxanê rûniştine. Çawa min dîtîm, ji ber min rabûn û derketin çûn. Min da ser piştla wan. Ew direvîyan, min jî dida pay wan. Wê rojê dost û nasên min nemabûn. Min dêhna xwe baş da sukê û min jî wan teerûbên mezin girt. Min baş zanî ku, milletê me dostê xurtaye.

Ez vegeyîyam gund. Min lê nêri, ku rewş li vir çawane. Tesîr li ser wan jî hebû, hemû wan dengê radyo û teypan berdabûn, keyfa wan xweşbû. Lê belê, ew kesên welaferoş bû keyfûn. Hingê min baş zanî ku, hima Partiya me zêdetirîn ji gundiyan e. Heçî bajarîne, hevalê menfeetê ne. Ne hemû, lê gelek ji wan...

Wê demê, heval qederekê hunda bûn. Axa û zilamên wî, kena xwe bi me dikiran. Em jî pir aciz dibûn. Xeber ji me re redîdîkirin, digotin: "Hevalên we yê 'qesmer' bila bîn. We digot, wê axan bikujin û malên wan jî wan bistênin. Dê bila, vevca hun û hevalên xwe werin. Hêj em saxin, we malên me di nav xwe de levakir." Ew kesên paşverû û kevneperest, wê demê gelek îxanetê dikiran.

Lê belê, me dikarî li diji wan çî bikira? Em rabûn li ser kaxezekê, me keleşnikofek û tîrba wan danî. Şeva cejna "Qurbanê" me kaxez bir, avêt malên kesên bêşeref. Wê şevê me jî tedbîrên xwe standin. Me çitlên xwe amade kir. Me hisabên mezin ji xwe re dikir. Me hevalan hemûwan, me di nav xwe de sundxwar û got, kê xwe bileqîne, emê wî bikujin. Bû sibê û ew kesên bêşeref çûn mizgeftê. Me got, girînge em xoşxonan (merşan) li diji wan bêjin. Jin pêhesiyan û çûn gotin yekî pir û şereflî, ango "îmam". Ev zilam mezinê gundê me bû. Em li derekê sekinîbûn. Me dît ku ev zilam û kîlîfeta wê ten. Dest wan de "Kuran", hatin cem me. Me xatîra "Kuran" a wî girt û em rabûn çûn mizgeftê. Me nimêja xwe kir. Paşê em derketin çûn malê. Em û ew, me bi hev re xeber neda. Hinek zilam hatin mala me û rûniştin. Em gelek bûn. Me qala şoreşê dikir. Hinek digotin: "wellahî ew jî weke KUK'ê viran dikin." Min qet deng nekir. Giştan xwarina xwe dixwar. Ji qehran, min û çend hevalan, me xwarin nexwar. Hêj giştî li wir bûn, me dît ku şex zilamê çekdar hatin, silavên xwe li hevalan kirin. Li kêleka me rûniştin. Me carekê din, behsa wê pîrsê kir. Hevalan bera xwe rind dabûn me û dîtîm ku nekan bala min. Ew kesên ku digotin şoreşger kafirin, e' din digotin min: "Ey bira!.. Em poşmanin. Slavên me li hevalan bike. Berê hevalan bide me jî. Heke ihtiyaceke wan hebê, em sekinine..." Yanê qedera hefteyekê dost zehfûn. Lê belê ka hatina wan wê çawa bibe?

Paşê dewletê leşkerên xwe

re gelek axaf kirin. Me li hev anin. Nexweşiyên di nava gund de rakirin. Em çûn des tîn hevdu. Wê rojê, keyfa gundiyan gelek ji hevalan re hat. Ew kesên nebaş, gelek tirsîyabûn. Gundiyan, gelek hîmet ji hevalan re kir. Me wê rojê, cejna "Hacıyan" jî pîroz kir.

roş be ye. Tu li civata kesê miskîroş runî û miska wî nekirî jî, bêhneka xweş wê be te. Heke tu û gundi, hun şerbîkin, li axa bide. Hun û eşîr şerbîkin, dîsa li axa bîdin. Ji ber ku, tiştên ku heya niha bi serê me hatine, giştî ji bêbextîya wan e.

Tucaran qenciye li axan

Wê rojê heval di nav malên me de man. Me çilên wan şuştin. Wê rojê heya êvarî, mêr-jin-keç û xort, ji civata hevalan ranebûn. Heke wê rojê heval nehatîbana, me ê deh mêr ji hevdu bikuştana. Lê belê, em gelek dilşane ku Partiya me roj bi roj pêşve diçe. Roj bi roj gelê me şa dibe. Gav bi gav şerê me mezin dibe. Serê gelek bêşerefan, tê perçiqandin. Ji roja ku min qenci û xirabî naskiriyê vir ve, ez digel hevalan li diji axan şerdikim. Gava wan serê min didîf, min piyên wan didîf. Ewan karê kuştina min dikir, min jî amadekariya hefyê dikir. Min zilm û bêşerefiya wan, baş naskir. Heke bibin dostê mirov jî, an ji bo malê mirove, an ji bo kuştina mirove an ji ji bo tiştêkî ne başe. Ji hezaran yek qence. Ji ber ku, tixmê wan jî toven neqenciye ye. Gotina min ewe ku, dema meriv biçe ser pîrê, axa û beraz herdu li ser pîrê bin, hun xwe bidin aliyê beraz, lê xwe nedin aliyê axê. Lew, ji dirokê vir de bêbextê welaîtin. Girînge ku em tucaran baweriya xwe bi wan neyin. Heke em wanan bidin pêşîya xwe, wê pînan bavêjin me. Heke pay me bin, ewê gezan li me bidin. Ger mirov bibîne axa li ser agirê, girînge mirov wî agirî xweş ke. Ger bikewin avê, girînge mirov wan bin av ke. Tucaran em xwe nekin dostê axan û şexan. Ev herdem soğen xwe yê şexsî diparêzin. Her çî kesê jî wan dure, ew mire.

Rewşa axan û şexan, weke rewşa kesên miskîroş û kerwanê ye. Mirov tu kar jê nabîne, herdem xusar heye. Hevaltîya axan û şexan weke mirov li civata kerwanê be ye, lê belê hevaltîya kesên zana, ronakbîr û xwendevanan weke mirov di civata kesên miskîfi-

nekin. Rê nedin wan. Nehêlin serên xwe rakin. Ew qenciye li we bikin, qîma xwe pê neyin. Dixwazim vê barê de, bûyerekkê hinkar binivisînim. Zilamêk ji Şîrnexê heye, navê wî Ahmedê S... ye. Ew û Şahin axa ji gundê xwe bi hev re çûn Şîrnexê. Şahin axa siwarê hespê ye, û du (2) parkên wî hene. Ahmet S... peyave û bê parke ye. Baranê û Şahin axa parkek dide Ahmet S... Piştî baran disekine, Şahin axa dibêje:

— Ahmet, Ahmet!

— Belê!

— Heke min ew parke nedabana te, tu wê gelek şil bibûyayî.

— Belê axa, Mala te awa be.

Heya gihan Şîrnexê axa deh caran gotina xwe kir. Paşê hatin ber avekê, Ahmet jî nişkan ve got:

— Axa, axa!

— Çîye?

— Parka xwe bigre.

Axa parka xwe ji Ahmet girt. Ahmet pêş çavê gel de, xwe tevli çilan avê avê de. Heya serî xwe şilkir. Baş şilbû û jî avê derket. Dure got:

— Axa, heke te parka xwe nedabana min, ez jî vê bêhtir şil nedibûm. Malmirat! Vaye te deh caran da rûyê min. Hevaltîya te li min heram be.

Niha dixwazim çend gotina li ser 15'ê Tebaxê bêjim. Berî 15'ê Tebaxê kê serdest bû? Wê demê Kurdî Kurdistan çawan bû? Kurdistan weke kehişyeka bê xwedî bû li serê çîyan. Herkesek jê avê vedixwar. Axa, şex û kedxwarên Kurdistanê gelê me dimijandin. Heçî şex bûn, wanan me bi ol (din) mijûl dikirin. Digotin me: "Ew kesê li dinê bê şex bimire, naçê bihuştê (cennetê)." Neqencê şexên wî ne." Me bawer dikir ku, qey bihuşt (cennet) weke dayra Tirka ye û bê îmza

şexan mirov nikarê biçitê. Ew şexên xayin digotin me, bila kes neçê dibistanê. Kesê biçê dibistanê, dê û bavê xwe ji bir dîke. Kesê dê û bavê xwe ji jî bir bike, ew jî dinê nayê hisabê. Lewma em neçûn dibistanê jî. Ewan berê me ji ol û dinê zivirandin. Berê me dan xwe. Bi vî awayî xwina me dimetîn.

Heke mirov behsa Kurdistanê li nik wan bikira, digotin me, bila kes qala vê yekê neke. Pêxember nîfrîna xwe li Kurdistan kiriyê, ji ber vê yekê Kurd nabin dewlet. Şexan digotin dê û bavên me, bila zarok tucaran neçin nik kesên xwendevan. Hişê wan û fikra wan wê bê xirakin. Şexan bi vî rengî berê me ji rastiyan diqulibandin.

Axan jî herdemê, şer û dubendî, nexweşî û pevçûn di nav gundiyan de derdixistin. Êl û eşîretan çêdikirin. Wanan dikirin dijminên hev. Hejta bira dikirin neyarê bira. Keyşa xwe li gundiyan anîbûn. Berî 15'ê Tebaxê karê şex û axan, tenê karên gemar û rîzi bûn. Jordestên me û yê gelên din ne yekin. Yê xelqê xelî. Lê belê yê gelê Kurdistanê eşkere ne. Yê me şex û axayên dilrêş û ximîzin. Lê belê piştî 15'ê Tebaxê û vir de, ew zilma wan û axatîya wan helî. Şex hemû ketin nava şaşiyê. Heke îroj şexîti û axatî bê firotin, bawer bikin ku, ewê bifiroşin. Lew îroj xêr û gumehên wan li ber çavanin. Îroj xwedî li gelê Kurdistanê hatiye derketin. Ew kesên vî welaîti mijane, girînge hisaba xwe bidin. Vevca îroj gelê me, baweriya xwe baş bi xwediyên xwe têne.

Gelê me neyarên xwe baş naskiriyê. Tu caran biqasî îroj gelê me, ji xwe re xwedî nedîtibû. Ji 15'ê Tebaxê vir de, gelê me gavbigav şiyarû. Weke berê ser di nava eşîran de çênabe. Birakujî nema ye. Aşti û pergela gel, jî destê dewletê, şex û axan derketiye. Giştî ketine destê Partiyê. Gelê me bi Partiya xwe rêya rast dizane û Partiya xwe jî xwe re xwedî dibîne.

Piştî 15'ê Tebaxê gelek derbên mezin li axan û şexan ketin. Dewlet û ew derdor gelek tirsîyane. Gelek ji wa-

nan xani û milken xwe berdan û revin.

Dijmin pêşî, karakol tev rakirin. Paşê disa hatin, dora karakolên xwe bikeblo, teneke û qumê zivirandin. Gava ba li tenekan dida û deng jê dihat, wê şevê heya beyanê çekên xwe dipeqandin. Gundî bi wanan dikenin. Diçûn berîkek davêtin û direvîn, vedigeriyan. Serbaz heya sibê ber davêtin û nedizanin çima.

Piştî gelê me rêya rast di pêde, çav belbûn. Berî 15'ê Tebaxê, gava serbazek dihat gund, dikarî tenê hemû gundiyan bide ber lêdanê. Lê belê ew roj ji destê wan derket. Wê gavê sedhezar tén gundan, lê disa jî ditirsîn. Zarokên me jarjûrên wan jî rext û tivingên wan derdixin, mîxfer û mata-rên wan jî wan didizin, lê bi xwe jî nahesin. Çuqas li gel dixin, disa jî gundi nema jî wan ditirsîn. Çuqas li gel dixin, hevqas rik û nîfrîna gel jî mezin dibe. Dewleta Tirkan ketiye nava rewşeke nexweş. Lê gel rêya xwe ditiye. Serleşkerên ordiya faşist digotin: "Em bawer in ku, ev şîretên Apociyanin. Hun ê din guhên xwe nadin me. Hun hemû bûne hevalên Apociyan." Serleşkerê Alayê jî digot: "Neheweye em biçin li van çîyan li Apociyan bigerin. Ji

ber ku ev gundi tev hevalên wanin. Giringe em vanan giştan bikujin. Ji ber ku ev zarokên wî gelî ne. Leşker serbestin, li gund û çîyan çî bikin, bila bikin. Ev gundi ê din jî me re nabin dost û heval. Mal û namusa wan li ber we serbeste."

Lê serbaz kengê diwêriyan? Van tiştan kengê dikarin bikin? Ew jî gelê me baş

nasdikin. Dijmin gelek ditirse. Tiştên mezin datanî pêşiya xwe, lê dizanê ku ev tişt bi lêdanê û tirsandinê çênabe. Lew gelek anibûn serê gundiyan. Iroj tişteke destê wan de nemaye. Niha dest bi şîreta kirine. Ew kesên ku zarokên wan digihan Partiyê û dewletê pirsîyar jî wan dikir, digotin wan: "Ka kurê te?" Gundiyan jî digot: "Me li wan xist, dure

kuve çûne em nizanin." Leşkerên dijmin bi hoperloran gazî gel dikiran, bo tukes dilê xortan nehêle. Nexwe wê gişt bigihan Apociyan. Ê din kesî nediwêri dengê xwe li zarokên xwe bike. Dema dijmin dihat gundan, gelek keyfa xwe jî xortan re tanî. Serleşker dibûn dost. Digotin me: "Em hevî ji we dikin, heke hun Apociyan bibinin, bêjin wan, em hevî ji wan dikin bila me nekujin. Heke ew me nekujin, bi sund, em wan di malên we de ji bibinin, em sozê didin wan ku emê dengê xwe nekin."

Hevalên gelek hêja û berketî! Ez ji mala xwe derketim, min tipek jî nivîst nedizanî. Iroj ez hindek dizanim. Bi rasti çavên min herdu jî "nediditan." Lê belê ez gelek serbilindim, lew ez ketim nava kesên bi xwediyê şerêfa mezin. Ê din jî min re tişteke ne derde. Ji ber ku, Partiya min pêşiya min ronî dîke.

Gelek tiştên mezin hatine serê min. Min gelek tecrûbe ji wan girtiye. Heya ez dijim, tiştên ku min jî bêbextî û zilma axan û şexan ditiye, ji bir nakim. Lê giştan ez nikarim bînin ziman.

Gelî birayên hêja! Gelî hevalan! Em baş bizanibin ev roj, roja me ye. Roja berxwedanê ye. Ev roj, roja tolhil-

danê ye. Iroj, qeys û firsend ketiye destê me. Kesê dikare sed kiloyan rake bila rake, ê ku dikare kiloyek rake, bila kiloyek rake. Tucaran firsendêke halo neketibû destê me. Rewşa axa û şexên me jî iroj, gelek nexweş bûye. Şexitî û axatî li serê wan bûye hela. Yê welatfiroş pir eşkere bûne. Weke kesekî tazi, di nava gundan de bi gerin. Ev bêbextên welatfiroş, gelek tiştên nebaş li pêş çavên gel kirine. Heya tişt bi serê me neyê, em dost û dijimî-nên xwe nasnakin. Vêca iroj, du rê li Kurdistanê vebûne: yek bêbextiye, a din jî welatparêziye. Lê belê disa jî ew kesên welatxayir, dixwazin bikevînan nav refên Partiyê, daku bingeha Partiyê nasbikin. Lê belê ew rojên ku ewan bi gelê me dileyistin, jî destên wan derketine. Ew tîrba ku ewan jî me re kolabû, iroj ew bixwe dikevin. Tu rê jî wan re nemaye. Hisaba hezar salan wê ji wan bê standin. Zilma wan kirî, ji nik wan namine, Roj roja xizan û bindestan e. Piştî 15'ê Tebaxê, fermana zaliman ketiye destê qonaxên PKK. Hisaba bav û kalan wê jî wan bêtin standin!..

Bijî PKK, ERNK û ARGK!
Bijî serok APO!
Bijî pêşmergekên Kurdistan!

LÎ SER PÎRSA WELATPARÊZIYA KURDISTAN

Bi sazûna PKK, ERNK û ARGK di şoreşa nûjen de, mirov ê din dikare baweriya xwe bo serkeftina vê şoreşê bîne. Şoreş, bê ditîneka zanistî û bê partiyeka şoreşger û eniyeka rizgarixwaz, digel artêşeka gelî nabe. Heke yek jî van kêm be, serkeftina şoreşê pir zehmet dibe. Gava em li diroka şoreşên Kurdistan binêrin, ne partiyeka şoreşger, ne eniyeka rizgarixwaz û ne jî artêşeka gelî nebûn. Sedemeka mezin bo biserneketina van şoreşan ev bû.

Iroj PKK ne tenê li bal gelê Kurd hatiye naskirin, ku hêzeka şoreşgere. Tevgerên şoreşgerên cihanê jî PKK dinasin, ji ber ku şoreşgerî ne tenê bi nivîst û gotina ye. PKK bi karê

bikin, li Kurdistanê kijan parti dikare bêje, ku bi dilsozi doza welatparêziyê daniye pêşiya xwe; ger ji hêla bir û baweriyê, ger ji jî hêla welatparêziyê? Min gelek kom û mirov jî gelek partiyên ditine, ku dibêjin, "Em Iraqî ne, an Iranî ne, an Tirkî ne, an jî Surî ne." Tixubên kedxwaran û metîngeran jî qebl dikin. Hin caran, gava pîrsa serxwebûnê têtin ziman, ew dibêjin: "Em narxwazin Tirkiyê, Iranê, Iraqê an Suriyê perçe bikin." Yanê ev kesên hanan welatekî serbi-xwe, Kurdistaneka serbi-xwe û azad naxwazin. Rizgariya welat, ango serxwebûna Kurdis-

re navê eniyeka rizgarixwaz li wan ke, ji ber ku yekîtiya wan ne ji bo rizgariya gelê Kurd pêkhatiye. Ez dibêjim, mirov dikare wê navê li wan ke: Ev yekîti, yekîtiya kevneperestên Kurde û li dijî şoreşgerên Kurdistanê Bakur pêkhatiye. Lew eniyên rizgarixwaz jî bo yekîtiya gel saz dibin; ji bo çin û birên welatparêz di nav civate de saz dibin, ne ji bo yekîtiya şerêkê derebeg, çî-nêr serdest û burjuvaziya pi-çûk, ku pir caran Kurdistan firotine dijmin.

Li Kurdistanê Başur hin hêz behsa mafê çarenusê dikin. Lê bi baweriya min ev duruşme ne bi strateji tê hildan, bi tektîkî ye. Bi derewan ev duruşme radikin. Ji ber ku rind dizanin, PKK daxwaza atonomiyê çirandiyê û perçiqandiyê. Pîrsa serxwebûnê hildaye joran. Icar dixwazin bi van xapan û derewan, xwe li bal gelê Kurd şerînin bikin.

Lê ji hêla din, bi rasti mirov ténaghîje bi gotina mafê çarenusê çî tê gotin. Daxwaz ne zelalî. Ji ber ku bi wê gotinê, heye ku atonomî, federasyon jî têtin gotin. Daxwaza serxwebûnê jî, jî binî nebe. Ji xwe stratejiya wan partiyên jî nîne. Ez dikarim bêjim, ku ev nizanî jî bo çê şerdikin. Xweşiya jiyana wan a kesani li ku derê be, siyaseta wan jî wî alî ve dibeze.

Kevneperestiya Kurd, jî mirina xwe ditirse. Lewma bi her şeweyê şerê tevgera şoreşgerî li Kurdistanê dike. Ev tevger jî PKK ye; pêşenge tevgera rizgariya netewa Kurdistan. Kevneperest, bi welatparêziyê xwe didin nasdan. Lê ê din gelê Kurd rûçê wan rind dinase û wan ruswa dike. Ji

ber ku kevneperest ne tenê ji bo zehmetkêşên Kurd xayinin, xayintiya wan bo pîrsa netewî li Kurdistanê ye. Bi tevayî xayintiyê dikir.

Giringe her welatparêzekî Kurd xweş bizanibe, pîrs ne tenê pîrsa çinayetiye. Bingeh welatparêziye. Lewma jî di nav refên ERNK de cih jî bo hemû çin û birên welatparêzên Kurdistanê heye. Herkesek niştîmanxwaz dikare civê xwe bigre. Lê bêguman ev li ser bingehê welatparêzî û bin rêberiya heza proletaryaya ye.

Divê iroj em çî-nêr serdestên Kurdistanê û ên welatên din neynin berhev. Li Cezayirê

şoreş, bi pêşengiya burjuvaziya piçûk giha serkeftinê. Lê li Kurdistanê ev bir welat pêşkêşî dijmin dikin. Em dikarin rastûrast bêjin, ku serxwebûna welatê me Kurdistan, tenê wê bi destê heza proletaryaya Kurdistanê çêbe. Ev jî Partiya Karkerên Kurdistanê ye.

Ji ber vê, heke em yekîtiya xwe rast dixwazin, divê em destê xwe di nav refên ERNK de bidin hev. Têkilî şerê serxwebûn û azadiyê bibin. Şoreşa me a nûjen gihaye qonaxeka nû.

Şoreşa me, ji bo dema pêşiya me, bang ji bo rizgarkirina êrdima Botanê dike. Armanca li pêşiya şoreşê, girînge me tevan bilivêne.

- Bijî şoreşa Kurdistan bin rêberiya proletaryaya!
- Bijî PKK, ERNK û ARGK!
- Ji bo rizgarkirina êrdima BOTAN pêşde!

Ferhad Şexo
Almanya-Berlîna Rojava

xwe, xwe da nasin, ku hêzeka şoreşgere. Di pîrsa eniyê de hin kes dibêjin ERNK, ne jî çend hêzan damezirîye. Ez bawerim, ku tu Kurdê welatparêz ne li dije, ku parti û hêzên Kurdistanê ên welatparêz bi hev eniyeka xwe avabikin. Lê divê em jî xwe pîrsan

tanê weke xwewnekê dibênin. Ez dipîrsim, gava endamên wan partiyên bi vê nolê xwe bidin naskirin, ma gelo eniyeka bi wan partiyên re wê çawa çêbe?

Li Kurdistanê Başur hin hêz gihane hev û dibêjin, "Me ent pêkaniye." Lê mirov nika-

Hevalên hêja,

ez silavên xwe ên şoreşgerî pêşkêşî we dikim. Herdem bendewarê serkeftina berxwedana gelê Kurdistan, bin pêşengiya Partiya Karkerên Kurdistan'im. Ji ber ku jî me re, roj bir roj xuyabû, ku gelê Kurdistan bin vê pêşengiyê xebata xwe a şoreşgerî birêvedibe û tûkoşina xwe berdewam dike. Niha gelên cihanê Kurdistan çêtir dinasin, bi Partiya Karkerên Kurdistan. Hatina berxwedana gelê me, hatiye girêdan bi karvaniya vê pêşengiyê.

Partiya Karkerên Kurdistan, kin bê gotin, bûye deng û xemla gelê me. Her welatparêzekî Kurd jî, jê tê xwestin, ku xebata gelê me bi gelên dinê re bidê nasîn. Ev tişt gelek pêwiste. Hewceye em tev, di vê aliyê de jî, xebatên xwe pêşde bidin. Dengê welatê xwe û şerê gelê xwe navnetawan de belavbikin. Taybetî xwendevanên, ku li derveyî welat dixwênin, dikarin vê xebatê bi hesanî rakin ser milên xwe. Ez hêvidarim, ku em gişt vê xebatê bi awakî jehatî birêvedibin. Digel slavên germ.

Mustafa Ossî-Dîk
Yugoslavya-Rîjeka

BANG

ERNK (Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan), bi belavokê bi gel da naskirin, ku di navbera 15'ê Cotmehê û 31'ê Kanunê de "Kampanya Alîkariyê bo Têkoşina Rizgariya Netewa Kurdistan" daye destpêkandin û bang li hemû welatperweran, demokratek û şoreşgeran kir, ku bi şeweyeka çalak û jîr têkîlî vê kampanyê bibin.

Di belavokê de, ku bi navê **Berpîrsiyariya ERNK li Ewropa** derket, hat gotin, ku di Şerê Serxwebûn û Azadiya Kurdistan de ku bin pêşengiya PKK pêşdikeve û gavên mezin ber bi serkeftinê de avêtîye, hîma gel a zikmakî bingeh tê girtin; herwusa bal li ser kişand, ku bo rawestandina vê alîkariyê, li dijî vê pêşketinê, di gelek eniyên dijmin de xebat û êrişên tunde hene. **Berpîrsiyariya ERNK li Ewropa,** ku bo rawestandina van xebatên dijminî bi tevayî, pêwistiya alîkariya gel anî zî-ên, di cihê belavokê de ku banga gelê Kurdistan dike, vê duxuyaniyê kir:

"Gelek çuqas kêm xwediyê derfet û gengezan ji be û bin kîjan nîr û pîkolîyê bije jî, heke xwediyê pêşengekî rast be û ji bo serxwebûna xwe şerdike be, li dinê tu hêzên dijmin nikarin wî gelî binkeftî bikin..."

"Rewşa şer û rewşa eniyê a Têkoşina Rizgariya Netewa Kurdistan, pîrsa rêxistinbûnêka pêşketîtir û pîrsa alîkariyeka mezintir, hewceyîtir dikin. Gavên pêşveçûna şerê rizgariya Netewî, di her qadê de hewceyî derfeten diravî ên mezintir, derdixin holê..."

"Weke ku heya niha bûyî, ji niha û pêde jî, Têkoşina Rizgariya Netewa Kurdistan wê li ser derfet û alîkariya gelê me ê welatparêz, pêşve here..."

"Gelê Kurdistan ê welatperwer! Her alîkariya piçûk ku tu bikî; wê himûhêz bide çeka serxwebûn û azadiya pêşmergên Artêşa Rizgariya Gelê me, ku li dijî mêtîngerên Tirk ên dirinde û hov ditêkoşe û liberxwedidel Ew mêtîngerîya, ku êrişî welatê te, hebûna tê a netewî û mirovî dîkel

Têkîlî 'Kampanya Alîkariyê bo Têkoşina Rizgariya Netewa Kurdistan' bibe û vê xebatê pêşvebixe, ku ERNK daye destpêkandin..."

LÎ ÇOBANDERE DORA ŞIRNEXÊ KIRYAREK: 13 MİRÎ, 9 BİRÎDAR

• Yekitiyeka ARGK êrişek bir ser mezra Çobandere gundê Meşeiçi navça Şirnexê. Şerek digel parêzkarên gundan derket. Domana şer de 8 jî bêbextan tevli merivên wan hatin kuştin. 9 kes jî birindar ketin. Hêjmara kuştîyan gişt tevde giha 13 kesan.

Ev êriş dora êvarî pêkhat. Dora 100 pêşmergên ARGK pêşî dora gund girtin. Dure şer derket. Taliya pozberiyê de êriş çûn ser malbatên Şanlı, Kartal û Vural, ku parêzkarên gundin. Xaniyên wan hatin sewitandin. Pêşmergên ARGK, bê hundabûn xwe ji cihê rûdanê durxistin.

Roja 10'ê Cotmehê yekitiyeka ji pêşmergên ARGK avêt ser mezra Çobandere gundê Meşeiçi navça Şirnexê. 13 parêzkar û merivên wan hatin kuştin, 9 jî birindar ketin.

Di livbaziyên, ku li dijî parêzkarên li Şirnexê birêdikevin de, pêşmergên ARGK kozên nûh bi destê xwe ve tînin. Bi vê kiryarê dîsa hat îspatkirin ku li Şirnexê parêzkarî û welatfiroşî nayê jîyan hiştin. Parêzkarên lêdana dîna a mezin ji hêzên şoreş girtin.

Ev welatfiroşên ku ji eşîreta Batiyan'nin, berî niha bi çende caran bang li wan hatibû kirin û ji wan wan hatibû xwestin, ku çekên ji dijmin

girtibûn, li dijmin vegeerînin. Lê evan xînzar bersiv nedan. Gundên xwe berdan û çûn Çobandere, daku çetevaniya xwe berdewam bikin. Hevxe-bata xwe tevli mêtîngeran gelek pêşve birin. Tevli yekitiyên artêşa dijmin, dardiketînan reşand. Lewma yekitiya ARGK êriş bire ser wan. Xaniyên wan da ber narinçokan. Taliyê de 13 parêzkar û merivên wan mirin, 9 birindar bûn.

Evvara livbaziyê pêşmergên ARGK dora gund girtin. Bang li bêbextan kirin, daku xwe bidin dest. Lê evan xwe nedan dest û ser pêşmergan reşandin. Lewma yekitiya ARGK êriş bire ser wan. Xaniyên wan da ber narinçokan. Taliyê de 13 parêzkar û merivên wan mirin, 9 birindar bûn.

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARİYA NETEWA KURDISTAN

LÎ ÇIYAYÊN CUDÎ ŞEREK GİRAN

- Pêşmergan reşand balafirekê. Tê gotin, ku balafir ketiye.
- Çetên Alîxan Tatar pelixin.
- Hêjmara kuştîyên dijmin gelek bilinde. Pir serleşker û serbaz hatin kuştin.

Êrişê herifandinê li dijî Pira Şaxwelatê

Roja 11'ê Cotmehê, 5 jî 9 narinçokên ku li bin Pira Şaxwelat hatibûn raxistin. Peqîn. Bireka mezin ji Pirê hilweşî û Pira Şaxwelat ji bo çûyîn û hatina tomoşîlan hate girtin.

Li bin Pira Şaxwelat, ku di navbera bajarên Mêrdînê û Ruhayê li ser rêya "Ipek" e an rêya bi navê "E-24" e ye, di 9 tenekên dohnê de narinçok hatin biçîkirin. Weke nûçên gihan me, tê gotin, ku hundurê tenekan bi hacetên peqînê hatîye tijîkirin.

Dawîya peqînê Pir ji bo çûyîn û hatinê hate girtin. Lingên Pirê xusar û derbên

mezin girtine. Ji ber ku çûyîn û hatin rawestîya, duvîkêka gerokan a dirêj peydabû. Dure gişt bera xwe qulbandine rêyên din.

Li kêleka vê livbaziyê, li ser reyên Kosar (Kiziltepe) û Serêkehnî (Ceylanpınar) jî gelek mayin hatin raxistin. Niha, ji hêla yekitiyên ARGK li ser gelek rêyan bi rewşekî tunde mayin hatine raxistin. Hacetên dijminan rastî hinde van mayinan dibin, hinde jî ji hêla mêtîngeran tînin dîtin û derxistin. Encama raxistina van mayinan de, heya niha dijmin lêdanên pir xedar girtiye.

Parêzkariya gundan li bajarê Mêrdînê jihevbu

Ji destpêka meha Heziranê vir de, ji ber ku li êrdîma Mêrdînê livbaziyên tunde birêdikevin, bikaranîna parêzkariya gundan seranser jihevbu.

Encama lêdanên ku li gundên Pınarcık, Xirabê Huriya û Mira Kefşinê ûh.w. li parêzkarên gundan ketin, ev sistema ku mêtîngerên faşîst dixwestin zinde bigrin, jihevbelavbû. Bireka mezin ji parêzkarên çekên xwe berdan, birek jî ji êrdimê revîn û çûn êrdimên din an jî metropolên Tirkiyê. Li pêşberê wan rûdanan, ji ber şerê me ê rizgariya netewî, avahiya parêzkarên jihevket û belavbû. Pir êşkereye, ku di rewşekê de, ku artêşa mêtîngeran bixwe tê perçiqandin û ketiye nava tirs û sofê de, diyarbû ku, ev avahî jî wê nekarîba pir xwe ser piyan bigre û liberxwebe. Ji xwe tukes nedikarî van bêbextan jî vê encamê rizgar jî bike.

Parêzkariya gundan heya merheleke mezin niha jihev- bûye, lê hêj jî hinde jêmayên wan li gundan hene. Bes hêjmara van pir kême. Ev jî xwe

Li Çiyayên Cudî navça Şirnexê şerêki gewre di navbera pêşmergan û hêzên dijmin derket. Şer roja 7'ê Cotmehê destpêkir û heya 9'ê Cotmehê doma. Li gelek navçên derdorê pozberiyên pir gewre serpêkhatin û dijmin hundabûnên giran li şun xwe hêla.

Artêşa dijmin a faşîst di şer de, çekên agirî, çekên ji asmanan tînin reşandin, ango çekên giran bikaranî. Lê pêşmergên ARGK dîsa jî karin, balafirekî dijmin bînin xwarê. Şer, carnan singbersing doma û mêtîngerên Tirk ketin nava tirs û bizdanê. Nekar man, ku ji qada şer paşve birevin. Pêşmergên ARGK tu hundabûn nedan. Lê tê gotin, ku çend şoreşvan jî birindar ketine.

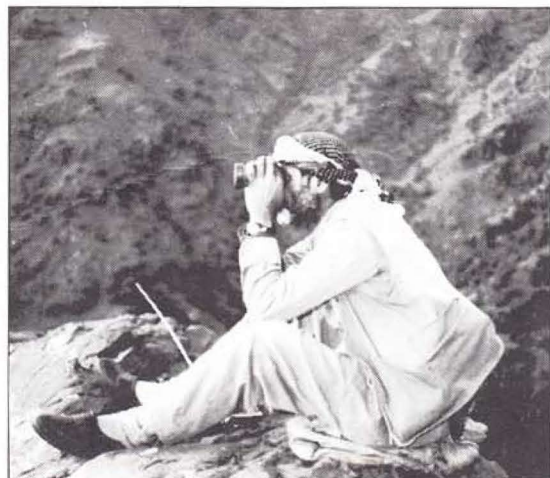
NÛÇE RÛPEL 17. DE

Êrişê Çû Ser Karakola İşikvêren Lî Qilaba

Şeva 10'ê Cotmehê li nêzîkî navça Qilaba (Uludere) yekitiyeka ji pêşmergên ARGK, êrişek bire ser karakola cenderman.

Weke ji agahiyên me girti derxist, hêzên ARGK dora karakola İşikvêren zivirandine û bi narinçok û rokêtan êriş kirine. Avahî bi temamî hilweşandine û serbazên lê di man bi tevayî bêliv xistine. Serbazên ku bêliv ma bûn, jî dest hildanê ketine û hinek jî wan hatine kuştin an birindar kirin.

Mêtîngeran hêjmara kuştîyên xwe mîna yek serbazî şanikirin. Lê pir diyare, ku kuştî û birindarên jî wan gelek in.

davêjin bextê karakolên dijmin û wusa hebûna xwe a gemar jîyan digrin. Lê gava sibe ev karakolên ku bikaribin wan biparêzin nemênin, wê çikin? Ji vê rojê ve, yekitiyên mêtîngerên faşîst jî tîrsa dilê xwe ketine nava taya

mirinê. Sibê ev karakol, wê yeko-yeko ji holê bînin rakirin, hingê ev çete jî -heke bikaribin- wê tevli wan jî Kurdistanê birevin. Ev yek jî niha ve diyare.

Livbaziyên paqîjkirina jê- Dûmahîk rûpel 17. de